

UN NOU CULT IN ANGLIA:

RĂZBOIUL A INVENTAT O NOUĂ MESERIE: „BALLOONMENII“

SUNT 12. Patru din ei mecanici, doi șoferi, un fost director al unei importante întreprinderi comerciale din Londra, un soldat și patru tineri cari în trecut n'au avut nici o ocupație stabilă, iar azi iau parte la acțiunea de apărare pasivă.

Acum câteva luni ei n'aveau nimic comun; interesele lor erau diferite, după cum diferite erau și posibilitățile lor de trai. Azi însă ei duc toți o viață identică, primitivă. Ceea ce îi unește sunt nu numai condițiile lor de trai,

dar dorința lor fermă de a sluji „Zeitei Verde” la picioarele căreia robotează cei 12 oameni, ziua și noaptea. Să nu vă închipuiți cumva că ați citit mai sus începutul unui roman polițist despre viața căutătorilor de aur din Africa sau America de Sud sau descrierea aventurilor unor europeni, cari au descoperit un nou trib sălbatic cu divinitatea respectivă.

„Zeita Verde” ca și cei 12 slujitori ai ei, pot fi găsiți astăzi nu numai în centrul Europei, dar și în centrul evenimentelor importante. Adresa exactă a acestor slujitori ai „Zeitei Verzi” este mlaștina din marginea Londrei, acolo unde terenurile ce servesc pentru construcția de case sau amenajarea de grădini se transformă în mlaștini ce se întind pe malurile Tamisei.

În afară de titlul de slujitori ai „Zeitei Verzi” acești oameni poartă și denumirea de „balloonmen” ce li s'a dat din cauza baloanelor de apărare antiaeriană pe care le deserveșc. „Zeita Verde” nu este altceva decât porecla ce s'a dat baloanelor de apărare antiaeriană ce înconjoară Londra. Acei ce cred că pentru apărarea antiaeriană a unui mare oraș este suficient azi să fixezi în jurul acestuia mari baloane în formă de elefanți, se înșală.

Fiecare din aceste baloane este — în genul său — o zeiță verde, din cauza culorii mătăseii din care este făcută, și încă o zeiță destul de pretențioasă. „Zeitele verzi” cer o deosebită îngrijire: o sbărcitură cât de mică, implică coborîrea zeiței pe pământ pentru a i se completa rezervele de gaze. Coborârea balonului nu este un lucru ușor în special pe vreme cu vânt.

Cei cari deserveșc baloanele captive anti-aeriene trebuie să procedeze așa cum procedează și pescarii atunci când dau de un pește mai mare.

Ei trebuie să cunoască în același timp mai multe meserii: să fie șoferi, mecanici, să cunoască întrebuințarea și proprietățile gazelor, să știe să repare frânghia de oțel destrămată, etc., și să știe să se priveze de multe, foarte multe lucruri.

Viața pe care o duc acești oameni în bărci de scânduri, hrana pe care o capătă aici, la periferia Londrei, departe de orice prăvălie sau cen-

tru de distribuție, este departe de a satisface nu numai pe un om cu pretenții, dar până și pe un simplu lucrător din fabrică.

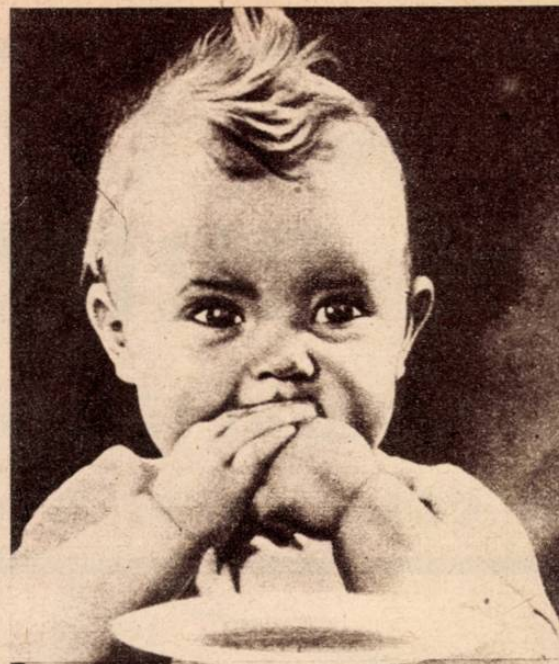
Cu toate acestea slujitorii „Zeitei verzi” sunt niște pasionați ai noiei meserii pe care o exercită

cu dragoste și abnegație, fiind convinși că sunt tot atât de utili patriei lor, ca și cei plecați în primele linii.

Noua formațiune paramilitară de apărare antiaeriană a luat în ultimele luni o mare dezvoltare, iar membrii ei ocupă al doilea loc pe tabloul de calificări al colaboratorilor tehnici ai aviației militare britanice.

„SLUJITORII
ZEITEI
VERZI”

Baloanele sunt trase afară din imensele hangare, care înconjoară metropola britanică.

PHOSPHATINE FALIÈRES

renumita făină alimentară care completează laptele matern și oferă copilului în forma cea mai plăcută elementele nutritive necesare desăvârșitei sale dezvoltări. Phosphatine Falières se întrebuințează începând de la a 6-a sau a 7-a lună. Acest aliment e un izvor de putere și de sănătate pentru cei mici.

Cereți totdeauna

PHOSPHATINE FALIÈRES
și refuzați orice imitațiuni sau surrogate.

LA DURERI

DE CAP, NEURALGII, GRIPĂ, RHEUMATISM
INTREBUINȚAȚI NUMAI

ANTINEURALGIC DR NANU MUSCEL

în cutii originale, conținând 2 buline și numai cu
semnătura doctorului.

Depozit: FARMACIA N. POPOVICI București, Calea Rahovei 265

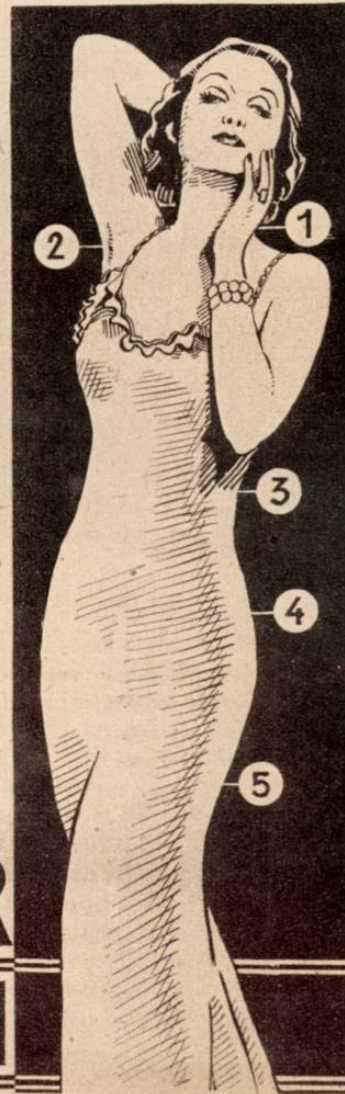
Măsurile SILUETEI IDEALE

	cm.
① Gâtul	32
② Brațul	26
③ Talia	76
④ Șoldurile	90 -
⑤ Coapsele	48

Nu disperați dacă corpul Dv. nu corespunde acestor măsuri. Silueta ideală o veți avea cu tabletele de slăbire Kissingen.

UN PRODUS NATURAL AL
BĂILOR KISSINGEN

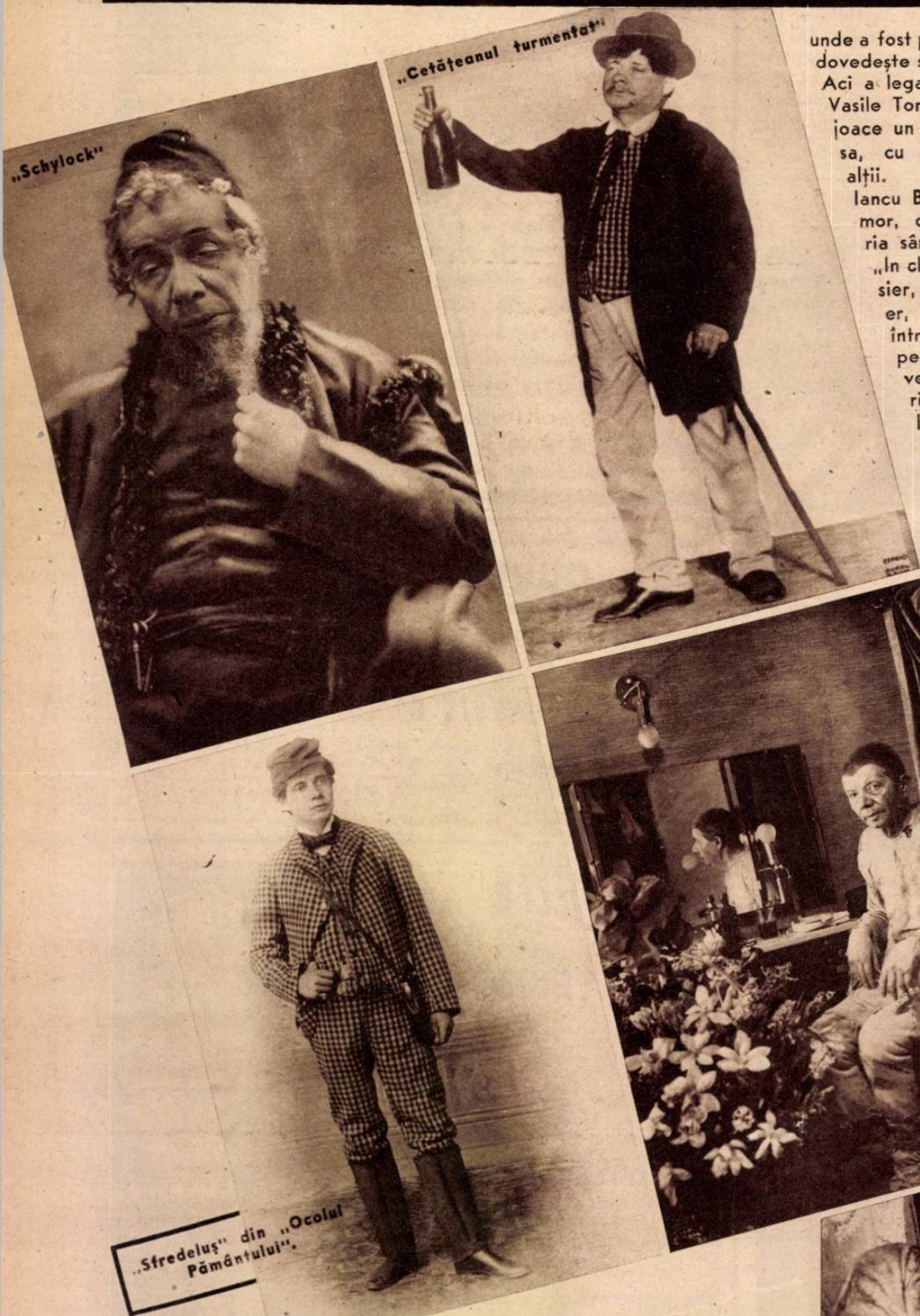
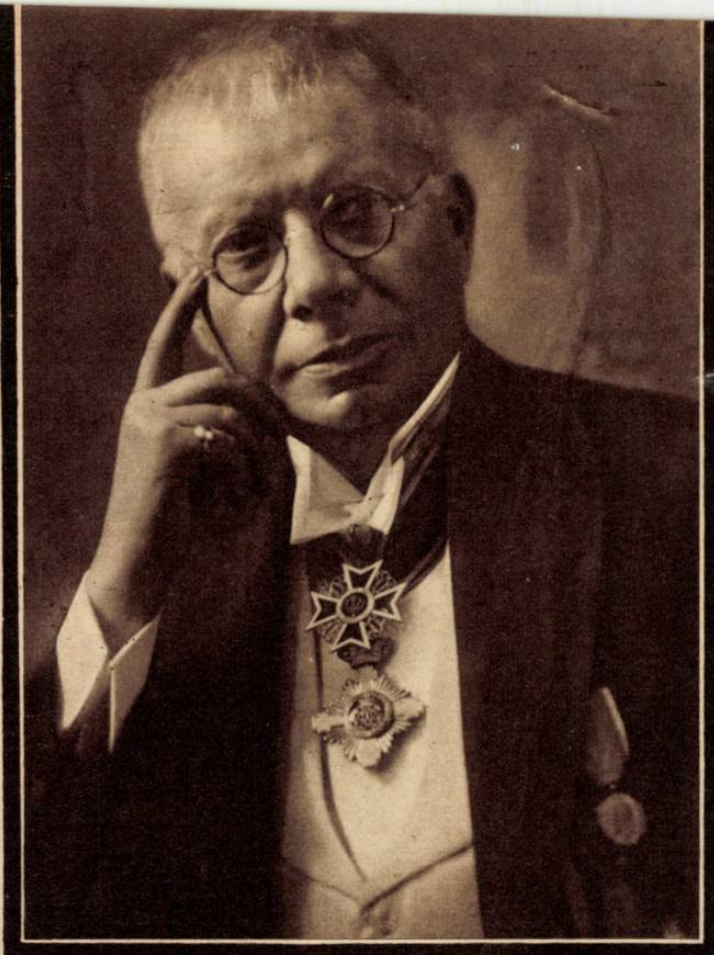
**BOXBERGER
KISSINGEN**

Rețea de baloane captive înălțate în jurul Londrei.

A M U R I T ION BREZEANU

**Cortina morții se lasă peste
viața celui mai popular actor**

unde a fost primit bursier, ceea ce dovedește sânguină la învățătură. Aci a legat prietenii trainice cu Vasile Toneanu, care urma să joace un rol însemnat în viața sa, cu Jean Th. Florescu și alții.

Iancu Brezeanu, cu mult humor, descria astfel traectoria sânguină la carte: „În clasa întâia am fost bursier, în a doua semi-bursier, în clasa treia solvent, într'a patra am fost eliminat”. Dintre profesorii pe care i-a avut, Brezeanu își amintea de Iacovei, cel care predă latina, reputat pentru severitatea lui.

Indepărtat de la „Sfântul Sava”, Brezeanu a fost înscris la pensionul „Novian”, care se afla în susul Căii Victoriei, dar unde, tot după expresia sa, nu a făcut mulți pureci.

LA CONSERVATOR

În 1886, în vârstă de 17 ani, adolescentul Brezeanu habar nu avea că ar fi existând o școală pentru dezvoltarea talentului teatral.

Acel care i-a deschis ochii, a fost Vasile Toneanu, tovarășul său de sburdălnicii, menit parcă chiar prin numele său să-i alcătuiască un „pendant”: Brezeanu și Toneanu, iată un duo care nu a apărut numai pe scenă.

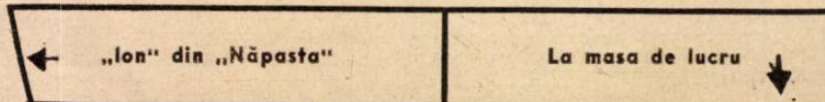
Toneanu, având fumuri actoricești, l-a îndemnat pe Brezeanu să se prezinte

și el la Conservator căci de pierdut tot nu are ce pierde. Brezeanu l-a ascultat.

În vremea aceea Conservatorul nu avea decât o singură clasă de artă dramatică, deținută de Ștefan Vellescu, un profesor foarte original, care suferind mult în viața-i de actor, își dădea toate silințele să scârbească elevii de nesigura meserie a scenei. Numai după ce se încredința că elevul e dispus pentru profesiunea de martir, Vellescu începea să se ocupe de el, dându-și seama că nu poate scăpa de el.

Vellescu, privind spre Brezeanu, l-a întrebat pe Toneanu, care-și ducea de mână prietenul:

— Asta știe ceva?
— Știe o poezie!

În sat, la Micșunești, în Ilfov, unde tată-său era proprietar, copilul Ion Brezeanu nu dădea nici un semn prevestitor al carierei glorioase ce-l aștepta. Făcând excepție la regula care statonește că actorul încolțește în copilărie, sburdalnicul Ionel făcea fel de fel de boroboafe, dar nu lua de-acasă macaturi și perdele pentru a improviza cortina vreunui teatru, în ograda caselor părintești sau sub o scară cum se întâmplă de obicei cu viitorii slujitori ai scenei. Precocitatea-i — după cum ne-a mărturisit-o — consta într-o timpurie dispoziție pentru fumat, care mergea, când tutunul tatălui se isprăvea, până la aprovizionarea cu tutun negru, din acela care se întrebuințează la spălatul oilor.

Când i-a venit vremea de învățătură, băatul a fost trimis la București și înscris la școala primară „Popa-Russu”.

După absolvirea cursului primar, a fost dat la liceul „Sfântul Sava”,

— la să-l auzim!

Brezeanu a spus o poezie cu „Ah, ce bine e la țară în timp de primăvară!”, care se sfârșea astfel: „Cu mămăliguță, cu unt de vacuță și cu fasolică, fiartă în ulciță”.

Impresionat de sonoritatea glasului și de vorba răspicată și mucalită a candidatului, Vellescu a spus, așa în treacăt, secretarului: „Inscrie-l și pe asta cu fasolică”.

Și-așa a ajuns Brezeanu, fiu de proprietar agricol, candidat la gloria efemeră a scenei.

TONEANU - BREZEANU

Taică-său nu s'a împăcat la început cu drumul ales de fiul său mai mare — au fost trei copii, doi băieți și o fată, care a urmat pictura în Italia — și a început cu represaliile dintre care, prima, tăierea hranei. Blocada, ca să spunem așa, a bine intenționatului Dumitru Brezeanu, nu a avut însă efectul scontat, deoarece un corcoduș din mahala a servit o vară întreagă celor doi prieteni de adăpost, hrană și culcuș. Intervenția mamei contribuia de asemenea într-o largă măsură pentru ca ofensiva foamei, întreprinsă de Brezeanul-tatăl, să nu-și îndeplinească scopul. Trinitatea Toneanu, Brezeanu și Ion Th. Florescu era adăpostită într-o odăită de pe strada Arcului din mahalaua Armească, unde se aflau casele părintești ale lui Brezeanu.

Intr-o zi, ne-a povestit Ion Brezeanu — și de altfel rândurile acestea sunt întocmite în întregime după notele furnizate de regretatul artist — mama și-a înștiințat protejati: „Plecați mai repede p'ân poarta din dos, fiindcă tat-tu se plimbă în geamlăc și o să vă vadă!”.

Din cei trei, cel care nu a avut timp să fugă a fost Ion Th. Florescu. Brezeanu-tatăl, enervat desigur de lipsa de concurs pe care i-o dădea nevastă-sa, a exclamat: „Uită-te la asta: se uită în dreapta, în stânga și nu are nici o destinație haimanaua asta!”.

„Unde e tata să-l vadă pe Jean Tehaș ministru!” — a observat Brezeanu, după ce ne-a povestit întâmplarea.

Cei doi prieteni ai lui Brezeanu s'au mai ținut însă de carte, de vreme ce amândoi și-au luat licența în Drept și chiar Vasile Toneanu a profesat într-o vreme advocatura, lucru obișnuit într-un timp când actoria nu era o profesiune care să-ți îngăduie să trăiești. Brezeanu însă, nu s'a ținut decât de Conservator, pe care l-a absolvit cu premiul întâi.

CARAGIALE ARE UN CONFLICT CU IULIAN

În 1888, I. L. Caragiale a venit director la Teatrul Național. Marele dramaturg, urmând la direcția amabilului Gr. C. Cantacuzino, sub conducerea căruia, credea el, ideea de disciplină suferea, și-a înscris, ca un punct principal în program, restabilirea disciplinei în teatru, fără să țină seamă de prietenia care-l lega de o bună parte din organizația Teatrului.

Marele actor Ștefan Iulian, bun prieten cu I. L. Caragiale, s'a gândit să tragă oarecare foloase materiale de pe urma acestei prietenii, pretinzând un regim de salarizare privilegiat, așa cum îl avusese Aristizza Romanescu sub trecută direcție. Caragiale i-a spus de la obraz, că nu-i intră în cap noțiunea de gratificații fixe și că repetă, deoarece nu e dispus să urmeze cu favoritismul în teatru. Iulian și-a dat demisia, lăsând o seamă de roluri, între care și pe „Nae Ipingescu” din „Noaptea furtunoasă”, fără interpret.

Vrând să arate că nimeni nu este de neînlocuit pe lumea aceasta. Caragiale a pus ochii pe elevul de Conservator Brezeanu, dându-i să joace, după ce i-a dat anumite îndrumări, rolul Ispitatului.

Acesta a fost primul succes al lui Brezeanu, succes care i-a adus un angajament de 80 de lei pe lună.

Creatorul rolului, Ștefan Iulian, care venise la teatru poate cu gândul să rădă de nevărstnicul său înlocuitor, a recunoscut, loial, izbânda lui Brezeanu, pe care l-a invitat după spectacol la bodega, cunoscută pe vremuri, „La Albul și Chiriță”.

„FURNICA”

La repede popularitate a lui Brezeanu a contribuit într-o însemnată măsură, revista celebră pe vremuri „Furnica”. Era obiceiul ca fiecare revistă, așa zisă umoristică, să-și aibă „oamenii ei”, un fel de cai de bătaie. Revista lui Ranetti și Țăranu avea pe Ion Kalinderu, pe Ion Brezeanu, pe d-na Smara Gheorghiu și pe Gh. Palade. Dacă față de ceilalți trei, gluma revistei era mai mult răutăcioasă, chiar veninoasă, față de Brezeanu era aproape binevoitoare, ceea ce a făcut să i se creeze o faimă și o reputație, nu tocmai respectuoasă a adevărului. Căci dacă Brezeanu a închinat serios lui Bacchus, nu e mai puțin adevărat că el, fără să-l vadă prietenii, a și vărsat paharul sub masă, exagerând amețea, pentru a-și îngădui să

În ziua de 26 Martie se va reprezenta la Studioul Teatrului Național, piesa „Luna vinovată” de Massimo Bottempelli. Direcția de scenă o deține dl. Fernando de Cruciatti. Rolul principal va fi interpretat de d-na Lily Carandino. Piesa este una din cele mai importante lucrări din teatrul italian contemporan.

spue adevăruri unde le adresa amicilor, cari îl ertau ca pe omul cu chef.

Slăbiciunile omenesti încetau însă în fața datoriei impuse de profesiune, astfel că lăncu Brezeanu nu s'a prezentat vreodată cu rolul neînvățat, ba pe la a cincea-șasea repetiție el stăpânea rolul la perfecție.

LA „KARLTHEATER”

Marele actor Grigore Manolescu a întreprins într-un rând un turneu cu „Hamlet” la Viena, jucând pe scena lui „Karltheater”, Manolescu a avut mare succes, interpretarea sa fiind deosebit de lăudată.

Tânărul Brezeanu juca în cuprinsul acestui ansamblu un rol din acelea care, după propria-i mărturisire, nu-i conveneau: rolul lui Polonius. Brezeanu făcea haz, povestind că unul din criticii austriaci a scris, referindu-se la felul cum și-a jucat rolul: „Acela care a făcut pe Polonius, mai bine rămânea în Țară”. Afirmatia criticului poate fi înțeleasă, dacă știm că în vremea aceea România făcea export de porci în Austro-Ungaria.

INSPECTOR AL TIMBRULUI

Dar Ion Brezeanu a ocupat și o funcție administrativă, fiind mulți ani inspector al timbrului.

În această calitate, el a făcut o inspecție la un negustor din Buzău, care avea evocatoarea firmă „La doi epuri”. Registrele negustorului nu erau în regulă. Brezeanu a întocmit proces-verbal de amendă și a încheiat: „Firma spune adevărul”.

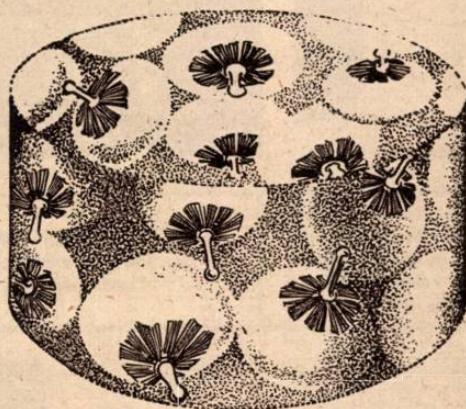
★

Iată doar câteva aspecte din viața, atât de pitorească, a marelui comedian, care a luat cu el în mormânt o întreagă lume, de care ne amintim cu multă duiosie.

IOAN MASOFF

*Pudra
Coty
reprezintă
garanția calității
și autenticitatea
franceză*

COTY

PRODUSE ORIGINALE COTY-PARIS

*fumați fără nici o grijă
pentru DINTII Dv.*

...fără a lăsa însă ca nicotina să se depună pe smalț, care ar fi astfel atacat cu timpul. Veți evita acest neajuns, întrebându-vă zilnic, dimineața și seara.

DENTOL

dentifriciul perfect, preparat după lucrările lui PASTEUR, antiseptic puternic și dizolvant al nicotinei, care asigură dinților o albeață strălucitoare, parfumează gura și procură o plăcută senzație de răcoreală.

Produsele DENTOL: săpunul, pasta, elixirul se găsesc de vânzare în toate farmaciile, drogheriile și parfumeriile.

INDISPENSABILE PENTRU IGIENA GUREI

CADOU E de ajuns să înapoiati casei GEORGES VERGLAS, București, strada Precupeții Vechi 1, acest anuț din „Realitatea” sub pleu timbrat, arătând în mod citibil numele și adresa Dvs. pentru ca să primiți gratuit și franco un eșantion de DENTOL.

REALITATEA FEMEII

TINEREȚE INVINGĂTOARE

— Nu mă necăjește niciodată, nimic !

A fost căsătorită de două ori. Prin anul 1890 a fost actriță cu renume, la New-York. Chiar azi apare pe scena unui music-hall, într'un dans acrobatic, destul de greu.

Vorbește de nenumărate ori la radio, dând sfaturi femeilor cum să-și mențină tinerețea. D-na Hopper este născută la San Francisco, în anul 1864, are deci, astăzi, 76 de ani. E înaltă de 1,59 m. și de vreo câțiva ani își menține aceeași greutate: 40 kg. 300.

Trebuie să știți că nu e lăcomă, nici poficioasă. Renunță, cu eroism la mâncare și mai ales la dulciuri. Susține că nu-și aduce aminte să se fi ridicat vreodată dela masă cu stomacul încărcat. Dejunurile sale au fost întotdeauna frugale. Arare-ori fumează câte-o țigară. Se îmbracă totdeauna simplu, cu rochii cari se potrivesc oricărei vârste. Nimeni nu-și aduce aminte s'o fi văzut vreodată — dela războiu încoace — cu o pălărie prea excentrică sau cu o rochie bățătoare la ochi. Pe stradă poartă, aproape totdeauna, tocuri joase.

Înainte de a încheia articolul nostru să redăm cititoarelor noastre și cele zece porunci ale Ednei Wallace Hopper,

grație cărora și-a menținut tinerețea și vioiciunea până la vârsta de 76 de ani:

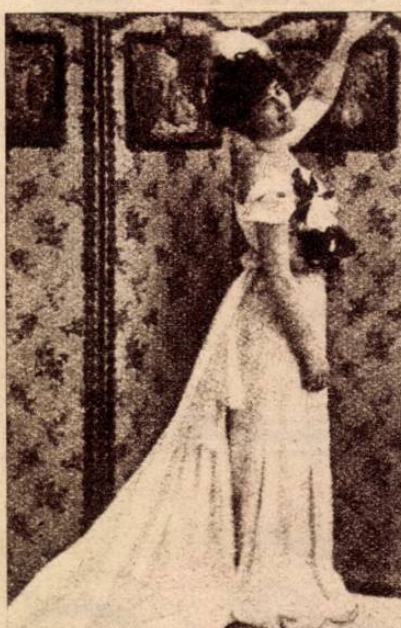
1. Fi totdeauna bine dispusă.
2. Fă gimnastică, în fiecare zi.
3. Odată pe săptămână, stai o jumătate zi la aer curat.
4. Dormi în fiecare noapte, cel puțin șapte ore.
5. Odată pe săptămână dormi douăsprezece ore și stai toată dimineața în pat.
6. Găsește, în fiecare zi, un motiv de veselie, de entuziasm.
7. Înainte de culcare, bea un pahar cu lapte îndulcit, ca să-ți calmeze nervii.
8. Nu bea alcool, mănâncă foarte puțină carne, foarte multe legume, foarte multe fructe.
9. Pe cât posibil, nu fuma.
10. Nu lucra niciodată mai mult decât poți. Eforturile îmbătrânesc.

C.

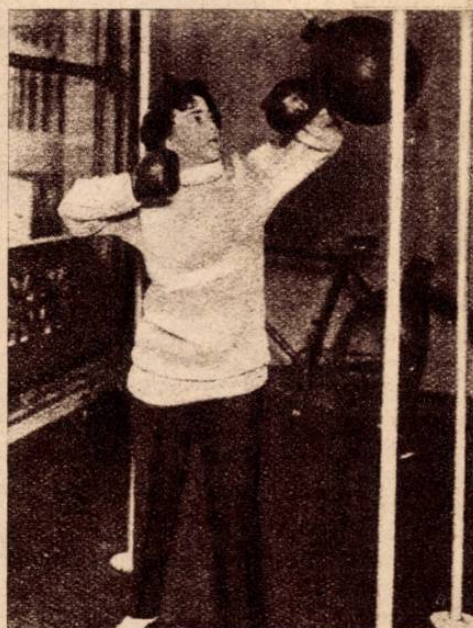
26 de ani. Iată-o, debutantă, pe Broadway. Juca mici roluri în comedii ușoare, unde publicul putea să-i întrevadă formele sculpturale, prin avalanșa de voaluri.

A MERICANA Edna Wallace Hopper, pe care o înfățișează fotografiile din această pagină, pare a fi „femeia vecinic tânără”. Nimeni nu-i poate ghici vârsta și nici medicii nu-și pot explica acest fenomen. Dacă e întrebată ce face ca să-și mențină tinerețea, cu surâsul pe buze răspunde :

38 de ani. Moda depe atunci cerea talia mică, silueta cambrată. Edna Hopper a fost una din cele mai elegante femei și a rămas astfel până în ziua de azi.

50 de ani. Edna întinerește din ce în ce. Incepe să facă, în fiecare zi, antrenament de box.

76 de ani. Iată-o anul acesta, mereu frumoasă, mereu activă, face gimnastică în fiecare zi, timp de una sau două ore, mănâncă de toate, dar puțin. Se scoală dimineața la șapte, se culcă la miezul nopții. Vârsta nu i se poate ghici decât dacă-l privești, cu atenție, mâinile. Sunt puțin cam noduroase, cu vinele prea vizibile.

63 de ani. Din ce în ce mai bine. Miss Hopper a studiat, vreme de doi ani, cu un maestru de dans, baletul rusești. Aceste exerciții grele i-au făcut foarte bine, după cum se vede.

67 de ani. Continuă să se antreneze cu dansuri acrobatic, pe care le interpretează cu multă grație. Se zice că n'are nevoie de artificii de îmbrăcăminte ca să apară frumoasă.

68 de ani. Această femeie nu îmbătrânește. Figura de dans din ilustrația noastră care cere un antrenament fără întrerupere și o forță tinerească a mușchilor este pentru Edna o jucărie.

NEUTRALITATE...

ALTfel de războiu, altfel de neutralitate — iată ce trebuie să-și mărturisească acei cari au trăit anii neutralității noastre pe vremea primului mare războiu european. Dela început, te izbește aspectul nou al neutralității care nu mai seamănă cu aceea dintre 1914—1918, așa cum războiul de-atunci nu mai seamănă cu cel de azi. Mai întâi, neutralitatea a încetat de-a fi o poziție comodă. Țara neutră nu mai amintește pe spectatorul care urmărește dintr'un fotoliu confortabil bătălia ce se desfășoară sub privirile sale. Neutralitatea de astăzi nu mai îngăduie nici iureșul de afaceri mai mult sau mai puțin curate din anii de neutralitate de odinioară, nici exuberanța de-atunci... Neutralitatea se cere sobră chiar dacă inimile, după expresia Președintelui Roosevelt, nu pot fi neutre...

STRADA E VOIOASĂ...

Ziaristii streini în trecere prin Capitală, în reportagiile trimise gazetelor lor, au stăruit asupra înfățișării voioase a metropolei românești. Unii dintre dâșii, au știut însă cu o remarcabilă înțelegere, să descopere sub aspectul voios, o preocupare foarte serioasă în privința desfășurării războiului. Adevărul este că populația Capitalei, ca și a țării întregi de altminteri, e pătrunsă de gravitatea ceasului prin care trece lumea dar refuză să abdice dela acel minimum de voe bună specific mulțimilor românești. Chestie de temperament, — căci nu se poate cere latinului dela Dunăre acea încruntare a omului dela Nord, posomorit în ceasurile grele și mohorit chiar în bucuriile sale. E de ajuns să parcurgeți Calea Victoriei sau bulevardele ca să vă dați seama că strada bucureșteană e într'adevăr neutră, atât de neutră încât pare a se sili să îndepărteze imaginea războiului din gând...

MARILE BĂTĂLII...

Există totuși câteva puncte fixe în configurația Capitalei, unde oamenii participă mai intens la emoțiile războiului. Aceste puncte fixe sunt cafenelele și restaurantele. De când problemele de politică internă au fost epuizate prin lichidarea agitațiilor din trecut, cafeneaua s'a năpustit cu o mișcătoare pasiune asupra situației de pe fronturile de luptă. Războiul de astăzi și pacea de mâine, iată temele vaste în jurul cărora strategii și diplomații cu șvarțurile pe masă, dau târcoale încercând să așeze planeta pe noi baze... Zadarnic afirmă comunicatele beligeranților că pe fronturi continuă să domnească „o noapte relativ calmă în ansamblu”, zadarnic se repetă refrenul liniștitor „nimic important de semnalat”, zadarnic vestesc depeșile că ostile din spatele liniilor fortificate nu se prea grăbesc să deslănțue „marea ofensivă” mereu anunțată și mereu amân timeră — toată această acalmie nu dezarmează pe bucureșteanul care deplasează divizii pe-un colț de masă, sparge

DISCUTIILE
CU CARACTER POLITIC
SUNT INTERZISE

Știri neliniștitoare.

STRADA E VOIOASĂ. MARILE BĂTĂLII. PACEA VIITOARE

linii întărite între două pahare de bere, sau semnează pacea viitoare înainte de-a sorbi o țuică...

Se poate susține, cu drept cuvânt, că singurele mari bătălii s'au dat până acum la cafenea — și singurele lupte navale uriașe s'au deslănțuit la „botul calului” în bodega bucureșteană...

Dar bătăliile aeriene în care imaginația doboară zeci de escadriile, dar bombardamentele înspăimântătoare ce prefac în ruine orașe... care n'au aflat nimic despre aceste bombardamente!

PACEA VIITOARE

În general strategii bucureșteni cari își exercită comandamentele la ora aperitivelor, sunt partizani ai războiului de mișcare. Visul lor e ofensiva generală. Înțepenirea marilor armate înaintea liniilor fortificate le displace... În condițiile acestea, se înțelege că războiul poate fi terminat repede, cu o mare victorie fulgerătoare. Strategii și-au făcut datoria, strategii pot pleca. A sunat ora diplomaților.

Siesta la masa cafenelii.

Mesuța cafenelii bucureștene devine un fel de masă verde la care se elaborează pacea viitoare în linii mari fără însă să fie neglijate amănuntele: o pace engros și en-detail. Continentul este des tramat fără milă și refăcut după criterii noi, țările sunt mărite sau mutilate, iar planeta toată iese distribuită cu o generozitate uluitoare.

Odată pacea fixată, diplomații își plătesc șvarțurile și-și văd de treburile lor mai mărunte până a doua zi când înverșunării strategii și subtilii diplomați își vor relua ocupațiile nevinovate...

Eficace prin Oleat sulfuricinic
Patent No. 115368

...și deaceia unic
contra pietrei dentare!

Kalodont își datorește eficacitatea adaosului de Oleat sulfuricinic, aprobat științificește, încercat în clinici contra pietrei dentare atât de primejdioasă. Îngrijirea zilnică cu Kalodont vă apără de urmările pietrei: slăbirea dinților și căderea lor! Dacă vreți ca dinții să fie nu numai albi, dar și fără piatră, atunci întrebuințați numai Kalodont! Veți avea siguranța că dinții vă rămân frumoși, dar și sănătoși.

KALODONT

contra
pietrei de
pe dinți

A. Bourdelle: Heracles-Arcas

Rodin: Gânditorul

100 ANI DE LA NASTEREA LUI Auguste Rodin

CÂTEODATĂ, viața de om a unui artist își pierde complet însemnătatea în fața operei realizate. Rodin nu există decât în lumea aceia de pasionate apariții monumentale, unde îi găsim inima și gândurile, în materialul bronzului și al marmorei. Portretul lui Rodin, imaginea lui pământească e și'n „Gânditorul”, și'n „Eternul idol”, și'n „Ecoul”, și'n toate operele prodigioasei sale creații. Sculptorul acesta de geniu avea înfățișare de patriarh. Niște ochi cu putere formidabilă de a pătrunde până în adâncuri viața și a o răscoli — și o barbă lungă, albă, ca în închipuirile basmelor. Poate că mai putem adăoga viziunea mâinilor, care au plămădit pasionat și neconținut forme, ca sub îndemnul ultimului supraviețuitor, în ceasuri premergătoare dezastrului total, spre a lăsa mărturie a trecerii noastre pe pământ și ca să ne amintească ce mici sunt mâinile omului și puținul timp cât li e dat să se miște în viață.

A trebuit să aibe și el o copilărie oarecare, petrecută undeva în sărăcie și obscuritate, cercetătoare și nesigură. A avut și viața lui, poate toate orele de așteptare și de părăsire, orele de îndoială și de descurajare, ca ori cine, dar din înfrângeri și sbucium i-au crescut puteri noi, nu ca oricui. Numai dintr-o asemenea viață a putut să iasă bogăția și plinătatea operei lui — singură o astfel de viață, unde totul era spontan, neastâmpărat și năvalnic, unde nimic nu s'a petrecut numai pentru el personal, a putut rămâne veșnic tânără și puternică, veșnic în stare să se ridice spre noi înfăptuiri.

De mult nu mai există o artă a formelor în care să străbată dorințele și credințele omînirii; tot ce-i enigmatic, nestatornic și confuz în spiritul și viața noastră. După Antichitate și Renaștere, nu mai urmasse nimic. Rodin avea să ducă mai departe civilizația lumii. El avea să fie al treilea hotar: statornicire de nemărginit omenesc prin intermediul artei.

Sarcina era mare ca efortul unei lumi întregi laolaltă; Rodin o întruhipa pe toată și a creiat un vis atât de adânc, că poate nimeni nu l-a înțeles, „unul din acele visuri mari peste care o viață trece ca o zi”.

Dela Phidias și Michel Angelo, nici o mână omească nu mai cioplise piatra cu atâtea măiestrie, nicio operă nu se mai înălțase la asemenea desăvârșire, iar proporția atinsă de creația lui Rodin ține aproape de miracol. Se aflau atâtea lucrări neterminate în atelierul lui, în clipa morții, încât ne dăm seama ce-ar fi putut urma. Alături de cea definitiv turnată în forme, se înșirue o lume de bronz și piatră adresată parcă nimănui și tuturor, integrată în natură ca atâtea elemente pe întinderile universului.

Cine era în stare s'o cuprindă și s'o măsoare toată, unde s'ar fi găsit loc pentru ea? Pietrele lui Rodin stau în picioare în spațiu. Cioplite cu mijloace de zeu, sunt așezate pe pământ pentru încă o mare bucurie a oamenilor. Și el era atât

de încredințat că opera lui se poate lua la întrecere cu cea a Creatorului, încât, printre altele, a pretins ca unul din monumentele sale „Burghezii din Calais” să fie așezat jos, pe pământ — fiindcă nu-i nicio diferență între oamenii lui de bronz și ceilalți: ei trebuie să fie lăsați să meargă, duși de destinul lor, printre semenii lor. Amintiți-vă că Michel Angelo a izbit cu ciocanul statuia lui Moise, mirat că n'are glas, cerându-i să vorbească.

Tot ce-i sbucium și patimă, tot ce-i puțină de viață în noi a trecut prin mâinile înfrigate ale lui Rodin, în tipare veșnice. Nimeni ca el n'a vrut să închidă în inerția pietrii, sânge cald, inima omenească. Nimic abstract, nimic de legendă nicăieri, ci adevăr trăit în toate clipele, ani după ani, adevăr de carne și răsufare, desfășurare a unei existențe plină de toată gama simțurilor care fac gloria omului și a Dumnezeuirii.

Orice subiect, de ori unde venea să-l inspire, dacă Rodin era încredințat că e potrivit unei expresii plastice, se transforma într-o sbatere, într-o dorință pasionată de a-și găsi forma. Personajii din Divina Comedie, semi-zei, eroi, poeți, ființe anonime, bărbați, femei, unii măreți, alții mizerabili, nu mai conțin în drumul lor de a-și găsi un înțeles, o lămurire a existenței lor. Și setea lui Rodin de a asculta pe fiecare, de a-l reclădi în trăsături veșnice, nu cunoaște margini.

Dumnezeu a creiat lumea; Rodin ne-a învățat s'o înțelegem. „Intr-o curbă imensă, el a ridicat universul său deasupra noastră și l-a așezat în natură”.

Se împlinesc o sută de ani de când, într-o modestă locuință din strada Arbalète, la Paris, a venit pe lume Auguste Rodin. Imprejurările actuale nu vor permite desigur o comemorare demnă de genul lui. Poate că cel mai meritat omagiu i s'a adus deja, când s'a hotărât așezarea la locul pe care-l aștepta de mult, statuia lui Balzac, una dintre cele mai puternice creații ale sculptorului francez, dar în același timp și una dintre cele mai discutate și mai nedreptățite.

Cu trecerea anilor, gloria lui Rodin a crescut în strălucire și nenumărate au fost mărturiile de prețuire. Dintre toate, poate că cea care îi este închinată acum de Editura Phaidon, Charles Massin et Albert Lévy, Paris, e cea mai impresionantă.

Fotografiile, care au fost luate cu rară pricepere de d-na Ilse Schneider-Lengyel.

Cât privește textul care însoțește reproduce-rile, el se datorește competenței lui Georges Grappe, conservatorul Muzeului Rodin — și e concis, clar, documentat.

Intr'un cuvânt, la realizarea volumului închinat gloriei lui Rodin, au contribuit oameni pricepuți, de sensibilitate și gust.

TACHE SOROCEANU

Rodin: Primăvara

putință, pentru marele public, o relație a tot ceea ce s'a petrecut la Berlin în cursul celor doi ani cât a activat ca ambasador acolo. Permisivitatea fu imediat acordată. Sir Neville se întoarse la Grantham de unde luă trenul de Sleaford, și se duse la matusa sa în Rauceby Hall pentru a-și scrie cartea. Redactarea i-a luat trei luni iar acum, lucrarea este gata. I-am făcut recent o vizită la Rauceby Hall, și în camera plină de liniște în care scrisese până atunci, febril, neobosit, am vorbit despre cartea sa, care pentru istoricii viitorului va fi un document neprețuit, deoarece ea cuprinde mult mai mult decât pot spune comunicatele oficiale, și anume impresiile unuia dintre actorii principali ai prologului actualei tragedii.

Rauceby Hall nu e o casă prea veche. Familia Wilson a clădit-o acum vreo sută de ani în liniștitul district al Lincolnshire-ului, și e înconjurată de un parc de vreo optzeci de pogoane. În trecutul său, foarte puțin senzațional, se găsesc totuși două evenimente demne de menționat. Primul a fost fantezia unui Zeppelin care și-a descărcat toate bombele în parc, în cursul războiului trecut, convingându-i pe țărani că erau obiectul unei atenții speciale din partea Kaiserului și făcând praf o piscină. Dar mai interesant decât aceasta, este faptul că actualul rege al Angliei, pe atunci, Căpitanul Albert dela R. A. F., a petrecut câteva luni aci, lucrând într-o tabără vecină și făcându-și convalescența în urma unei boale grele, care-l silise să renunțe la marină. El locui împreună cu doctorul său într-un „cottage” care se mai află încă pe domeniile acestea. Și dată fiind starea sa, i se acordase o rație suplimentară, cam de 125 grame de smântână pe zi. John Campaign care a fost administrator al moșiei pe vremea aceea, a păstrat cartelele cu semnătura actualului rege și scrisoarea doctorului care recomanda un supliment de smântână.

Și Sir Neville, cu glasul său ușor tăragănat, vorbește despre războiul actual, a cărui naștere a văzut-o și a făcut atâtea eforturi pentru a o preveni. „Mă întrebi cât cred că va dura acest război? Nu pot decât să repet ceea ce am mai spus atunci când m'am întors în Anglia, și anume, că numai un nebun poate face pronosticuri în această privință. „Mă întrebi care ar fi după mine, încheierea ideală a acestui război, care să împiedice repetarea lui în viitor? Ei bine, iată, eu cred că trebuie să ieșim la luptă și să dovedim că agresiunea nu e bună la nimic. Apoi să mergem la Berlin și acolo, să negociăm cu ei o pace dreaptă, onorabilă, fără rachiună și fără meschinării, o pace adevărată și durabilă care să însemne o orientare nouă în viața poporului german”.

PE URMELE CONTRABANDIȘTILOR DE ALCOOL DIN PĂDURILE AMERICEI

Anul trecut, poliția fiscală a distrus 4325 din aceste distilerii care aveau o capacitate de producție de 650 de mii de butoaie pe zi. Această producție ilicită cauzează fiscoiului pagube însemnate. Pentru a identifica locul unde se ascunde vreo distilerie clandestină se întrebunțează și, mai ales în regiunea colinelor împădurite ale Georgiei, avioanele flotei de coastă. Aparatele zboară la mică înălțime și astfel, cercetând cu ochiul, observatorul se străduiește să descopere fumul distilierii sau alte semne ce ar putea denunța prezența contrabandiștilor. Când locul distileriei este identificat, aviatorii anunță prin radiofonie poliția, care poate astfel proceda la arestarea contrabandiștilor și la distrugerea instalațiilor. Deseori acești contrabandiști clandestini scapă, căci ei întrebunțează aceiași tactică și astfel este foarte greu să-i urmărești în labirintul pădurii pe care ei o cunosc până la cea mai neînsemnată potecă. Lucrătorii întrebunțați în aceste distilerii sunt adeseori negri primitivi, cari nici nu știu că încalcă legea și care cred, că numai dintr'un capriciu, patronul și-a instalat distileria într-o pădure. Prin astfel de mijloace de reprimare traficul ar trebui să înceteze, totuși din când în când poliția prinde vreun distri-

A APĂRUT MAGAZINUL

Chirurgie estetică

Indepărtarea operativă a ridurilor

Dr. RUDOLF HOFFMAN

fost asistent la clinica univ. din Berlin
Bul. Domniței 32. Tel. 41950

a nasului
urechilor
feței
gusei
și pieptului

SUNT VINDECABILE BOLILE DE PLĂMÂNI ?

Toți acei cari suferă de astmă, tuberculoză pulmonară, și la laringe, catar la vârful plămânilor, tuse învechită, răgușală persistentă, gripă și n'au găsit vindecarea până acum primesc dela noi lămuriri, absolut gratuit și franco o carte cu multe ilustrații asupra temei: „Sunt vindecabile bolile de plămâni?”. A se scrie o carte poștală, francată cu 8 lei. — la adresa exactă: PUHLMANN & Co., BERLIN, 8.36. MIGGELSTRASSE 25—25 a.

„REALITATEA ILUSTRATĂ”. Editura „Ziarul” S. A. R. București. Inscrisă sub Nr. 239, Reg. Publ. Periodice la Trib. Ilfov S. I Com. Revistă săptămânală tipărită la Heliogravură și un supliment „De toate pentru toți”. Redacția și administrația, str. Const. Mille (Sărindar) 5-9, București. Tel. 3.84.30. Cec Poștal 4083. Red. responsabil: N. Ionescu. Prețul abonamentelor un an (52 numere) lei 400; 6 luni (26 numere) lei 225; 3 luni (13 numere) lei 120. Anunțurile se primesc la administrația revistei. Plata taxelor poștale în numerar conform aprobării Direcției Generale P. T. T. Nr. 15.585/939.

indoiială asupra provenienței ei. Regina contrabandiștilor este Therese Brown, o femeie de vârstă mijlocie, care a avut o viață foarte aventuroasă și care a ispășit multe pedepse. Această Brown a fost arestată de 22 de ori, mai totdeauna pentru fraudă față de legile alcoolurilor, dar întotdeauna s'a reîntors la meseria ei de contrabandistă, menținându-și în acest chip coroana. Numai de două ori a fost arestată pentru că i se

imputau alte fapte: odată a provocat un incendiu, iar a doua oară a împușcat pe bărbatul său. Therese Brown arestată își așteaptă a douăzeci și două judecată. Desigur că după ce își va ispăși noua pedeapsă, va concepe noi proiecte de contrabandă.

Sfaturi utile pentru toți

Cum putem face pe copii să ia cu plăcere untura de pește?

Un adevărat chin e să dai copilului Untură de Pește. Deși amăgim copiii cu fel de fel de promisiuni, spunându-le că e bună, că vor crește mari și voinici, totuși copiii simțeau un gust foarte mare, din care cauză le scădea pofta de mâncare și deveneau indispuși. Parte din ei care putea suporta cu greu untura de pește, nu simțeau nici o îmbunătățire, greutatea corpului nu creștea și ca orice aliment greu de suportat, nu le aducea nici un folos organismului. Am încercat atunci Elixirul Pangaduine, care într'adevăr ne-a adus fericirea în casă. Copiii nu mai trebuiau amăgiți cu nimic, ci din contră cereau cu insistență Elixirul Pangaduine, deoarece Elixirul Pangaduine, pe lângă că e de patru ori mai activ de cât untura de pește, are un gust foarte plăcut de Vin de Xeres. Copiii sunt azi foarte veseli, indispoziția pe care o aveau înainte din cauza Unturei de Pește a dispărut, iar pofta de mâncare și greutatea corpului a crescut foarte mult. Într'adevăr Elixirul Pangaduine e de patru ori mai activ decât Untura de Pește, deoarece pe lângă că este extras direct din ficat de morun mai conține vitamine într-o cantitate foarte mare, precum și alte elemente, care după procedeele științei medicale moderne, îi mărește efectul.

micul dejun!...

cafeaua cu lapte se apreciază din ce în ce mai mult, însă cu Franck

TABLETELE Togonal

Remediu suveran la bolile reumatice

Faceti deci o cură cu Togonal

Dinți albi — Respirație proaspătă

Depunerea stratului de pe dinți pe cât de urât, pe atât de periculos, poate fi înlăturat în chipul cel mai simplu. Dimineața înainte de toate, să se curețe dinții cu pasta de dinți Chlorodont, a cărei putere de curățire înlătură radical stratul de pe dinți. Gustul aromat al mentei din pasta de dinți Chlorodont înviează în același timp minunat. Iar, seara înainte de culcare, pentru curățirea radicală a dinților prin îndepărtarea resturilor de mâncare rămase între dinți, folosim din nou pasta Chlorodont. Astfel dinții vor rămâne frumoși și sănătoși.

Pasta de dinți Chlorodont

CE VOM PURTA IN PRIMĂVARA ACEASTA

1. Noutatea acestei primăveri va fi turbanul, compus pur și simplu din două fâșii înnodate în față. Destul de original și ușor de confecționat este și pulloverul purtat de Gloria Dickson, în această fotografie.

2. Canotier alb cu puncte bleumarin, garnisit cu o pană din acelaș material. Eșarfa purtată la tailleurul bleumarin este la fel.

3. Tocă albă de pichet, învelită în plasă neagră. Pălărie remarcată la cursele dela Auteuil.

de pildă pălăria pe care o poartă în fotografia noastră. E compusă, cum se vede din fire lungi de lână, în două culori, cari la spate cad într'un ciucure lung. Pe ciucure este aplicată o mică voaletă

4. Rosemary Lane are câteodată ambiția să fie originală. Iată,

5. „Scufița roșie” e la modă. Această noutăți inspirăție a unei case din străinătate pare drăguță. Ne întrebăm însă, dacă moda se va inspira și mai departe din legendele copilăriei noastre.

(Foto Keystone și Warner Bros)

5.

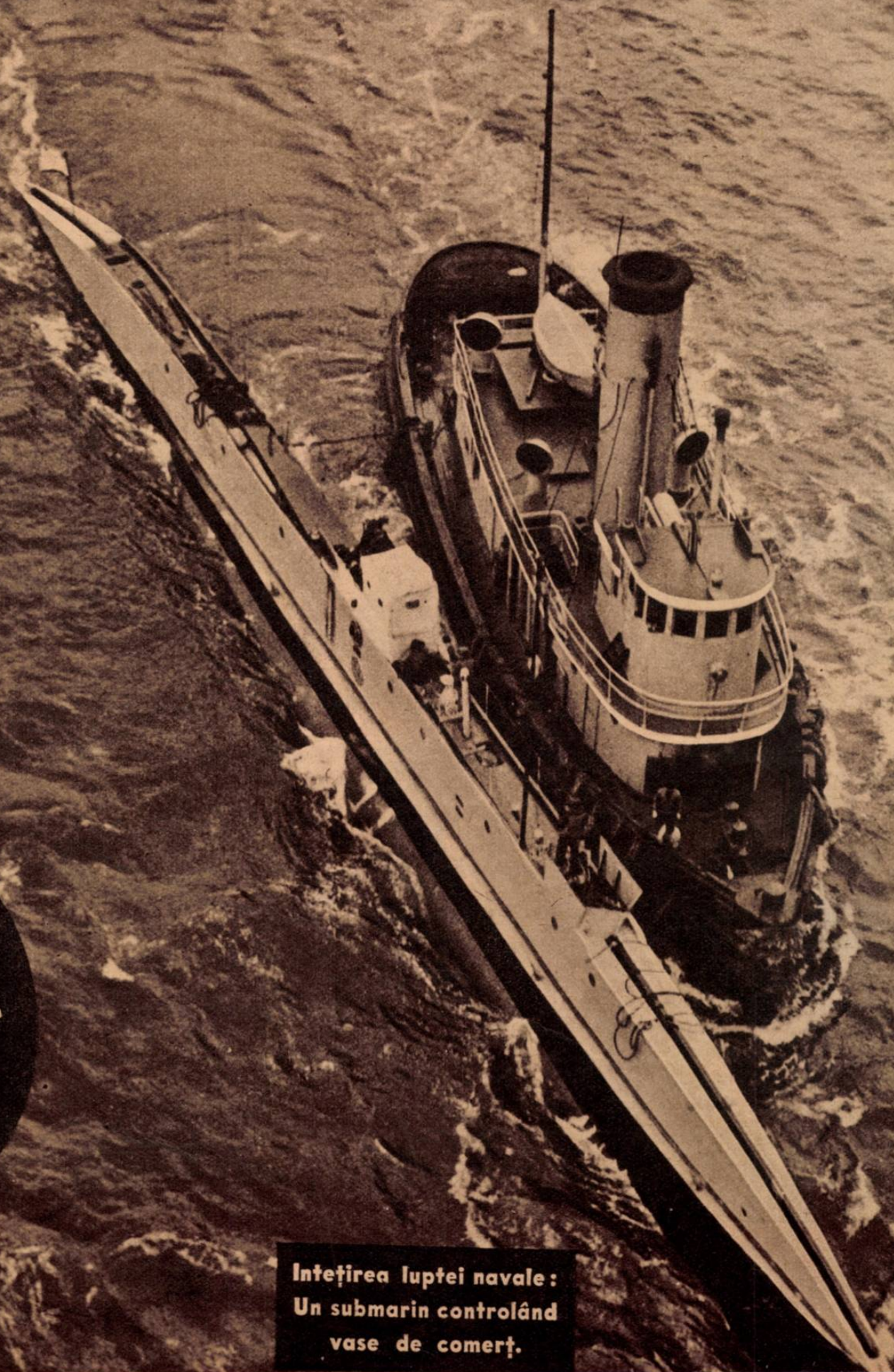
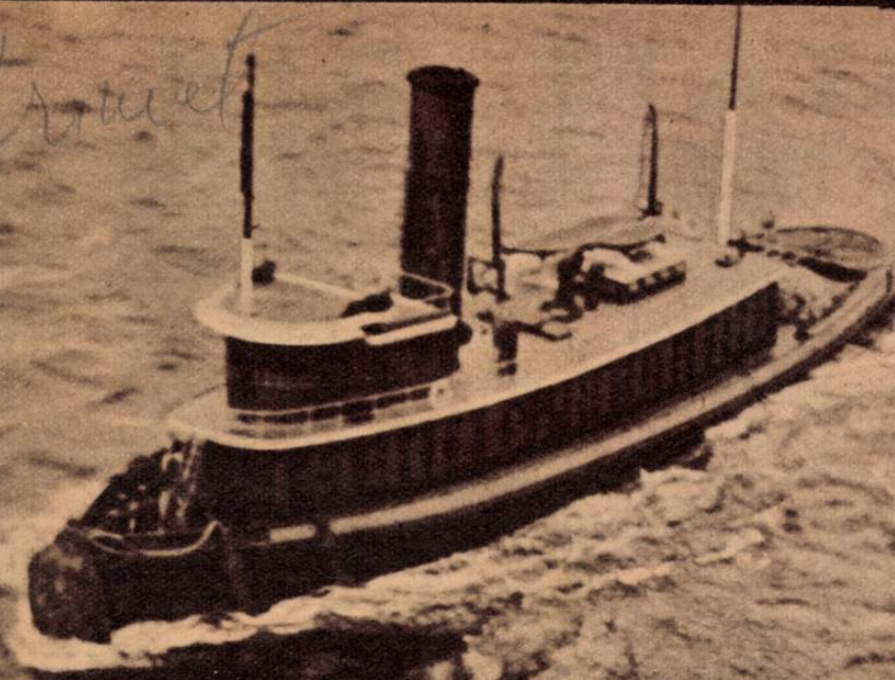

2.

ANUL XIV No. 689

2 APRILIE 1940

10 LEI

IN INTERIOR:
**IMAGINI NOUI
DEPE FRONTUL
DE LUPTĂ**

**Intețirea luptei navale:
Un submarin controlând
vase de comerț.**

ACTUALITĂȚI DIN ȚARĂ

Conferința d-lui Profesor GRIGORE DIMITRESCU

1. În fața unei săli care întrunea tot ce lumea juridică are mai strălucit și un public numeros, domnul prof. Grigore Dimitrescu, a vorbit Joi seara, în cadrul conferințelor organizate de Institutul de Științe morale și politice, sub prezidenția domnului Consilier Regal G. Mironescu, despre „Naționalitatea societăților”. Interesanta expunere a fost urmărită cu o vie luare aminte, stărnind, la sfârșitul ei, aplauzele asistenței.

1. Domnul profesor Grigore Dimitrescu rostindu-și conferința la Institutul de Științe morale și politice. În jurul său, d. Consilier Regal G. Mironescu, D-nii Prof. Emanoil Antonescu, George Brătianu și Mircea Djuvara.
2. Asistența urmărind luminoasa expunere.

Sub prezidenția I. P. S. S. Patriarhului Nicodim a avut loc adunarea generală a așezămintelor I. C. Brătianu. În fotografia noastră, înaltul prelat între domnii Constantin I. C. Brătianu și George Brătianu.

Răspunzând unei invitații a Ministerului Presei și Propagandei, un grup de ziariști jugoslavi a sosit în Capitală. În clișeu nostru confrății jugoslavi salutați în Gara de Nord de reprezentanții ministerului propagandei și de numeroși ziariști români.

Un ansamblu al Operei din Paris a dat o serie de reprezentații la Opera Română. În fotografia noastră, doamna Thierry, soția ambadorului Franței, în mijlocul artiștilor francezi și români, la recepția dată în cinstea oaspeților, la Ambasada Franței.

Sicriul cu rămășițele pământești ale lui Ion Nonna Ottescu fostul director al Academiei Regale de Muzică, a fost dus pe umeri până la groapă, de studenții academiei.

(Foto I. B. Ursian)

NOUA PROMOTIE DE SUBLOCOTENENȚI „REGELE FERDINAND“

1.

2.

3.

Pe platoul de onoare al Școlii de Ofițeri de Geniu s'a desfășurat ieri dimineață în prezența M. S. Regelui și a Măriei Sale Marele Voevod Mihai, solemnitatea înălțării la gradul de sublocotenent a promoției „Regele Ferdinand”.

1) Sosirea M. S. Regelui urmat de Marele Voevod Mihai și de d. Consilier Regal Gh. Tătărăscu, președintele consiliului de miniștri.

2) M. S. Regele înmânează sabia nouilor sublocotenenți

3) M. S. Regele și Marele Voevod Mihai trec în revistă noii sublocotenenți.

INAUGURAREA CAMEREI DE COMERȚ ROMÂNNO-JUGOSLAVE

Duminică a avut loc în sala de ședințe a Camerei de Comerț și Industrie din Capitală, inaugurarea Camerei de Comerț Româno-Jugoslavă din București.

Au participat d-nii: 1) Dr. Ivan Andres, ministrul de Industrie și Comerț al Jugoslaviei; 2) Gr. Gafencu ministrul Afacerilor Străine; 3) Ion Gigurtu, ministru Comunicațiilor și Lucrărilor Publice; 4) C. Angelescu, ministrul Economiei Naționale; 5) Ion Christu, ministrul Comerțului Exterior; precum și alți numeroși fruntași ai vieții economice jugoslavă și română.

1) Dr. I. Andres, ministrul de Ind. și Comerț al Jugoslaviei, rostindu-și discursul

2) D. ministru I. Christu ministrul Comerțului Exterior își citește cuvântarea

3.

1.

5.

4.

3) Asistența după inaugurare.

ULTIMELE IMAGINI DEPE

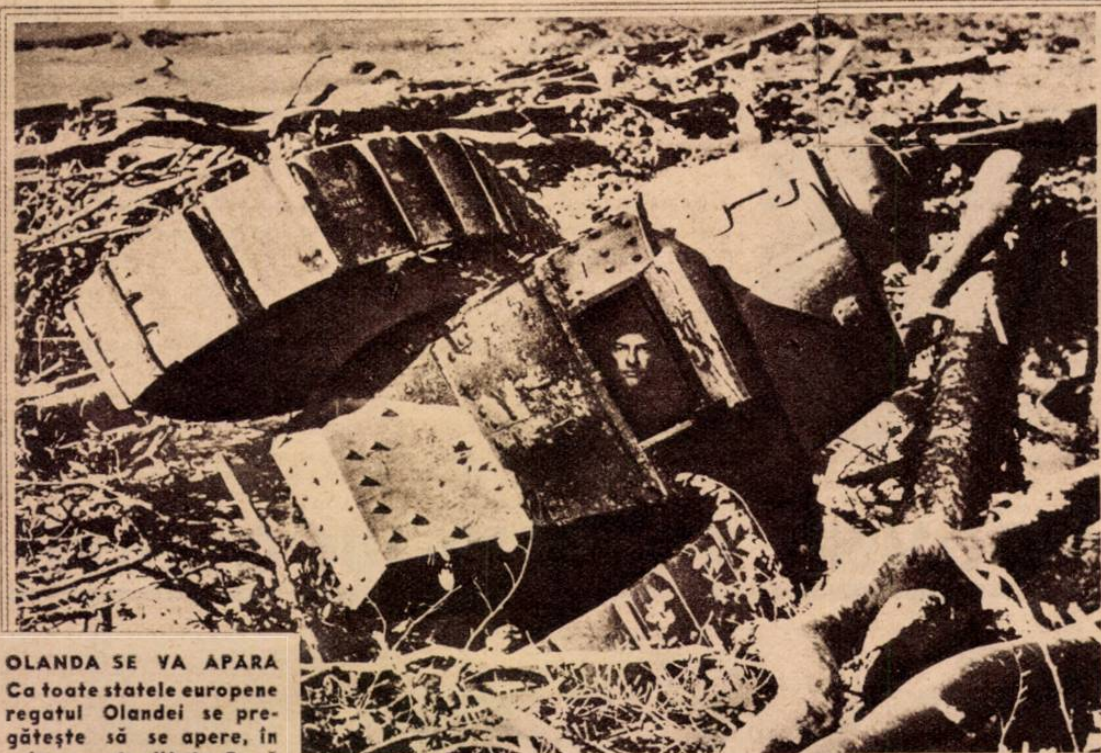
Contele Teleki la Roma

Contele Teleki, președintele consiliului de miniștri al Ungariei, a făcut de curând o călătorie la Roma, unde a avut însemnate întrevederi politice, cu dl. Mussolini precum și cu contele Ciano, ministrul afacerilor străine al Italiei. Instantaneul nostru a fost luat în momentul întâlnirii dintre premierul maghiar și Duce.

TRUPELE GERMANE PE FRONTUL DE VEST

Războiul actual, chiar cel de pe fronturi, este mai mult un războiu de informație, în sensul că strădania cea mai mare a comandamentelor este aceea de a afla mișcările trupelor adverse. Armata germană dispune de unități specializate în transmisiuni, care ajungând până'n prima linie, fac releuri telefonice între posturile avansate și comandamentele imediate. Tot aceste trupe organizează legătura, prin semnale, între aviație și infanterie.

OLANDA SE VA APARA

Ca toate statele europene regatul Olandei se pregătește să se apere, în orice eventualitate. După cum se știe, porțiuni întinse de teren au fost inundate prin deschiderea digurilor. Au fost săpate capcane pentru tancuri, iar trupele motorizate olandeze, au încercat un asalt în toată regula, împotriva acestei linii fortificate. Iată soarta unui tanc, care s'a avântat prea îndrăzneț, între capcanele săpate de geniști.

VOLUNTARI STRAINI IN FRANȚA

Sub președinția Prințesei Aga Khan și vice-președinția baronei de Rothschild s'a creat o legiune de femei străine voluntare în serviciul Frauței. Membrele acestui corp semnează adevărate angajamente, prin care se obligă să respecte disciplina și să se străduiască să fie de folos armatei franceze.

AVIOANE DE BOMBARDAMENT

Chiar în zilele în care nu se execută raiduri de bombardament, escadrilele britanice se antrenează. Echipajul fixează sub aripile imenselor bombardiere, proiectilele, întocmai ca și cum ar fi vorba de un raid adevărat. Bombele care sunt de mică greutate, sunt lansate apoi cu ajutorul unui dispozitiv de precizie.

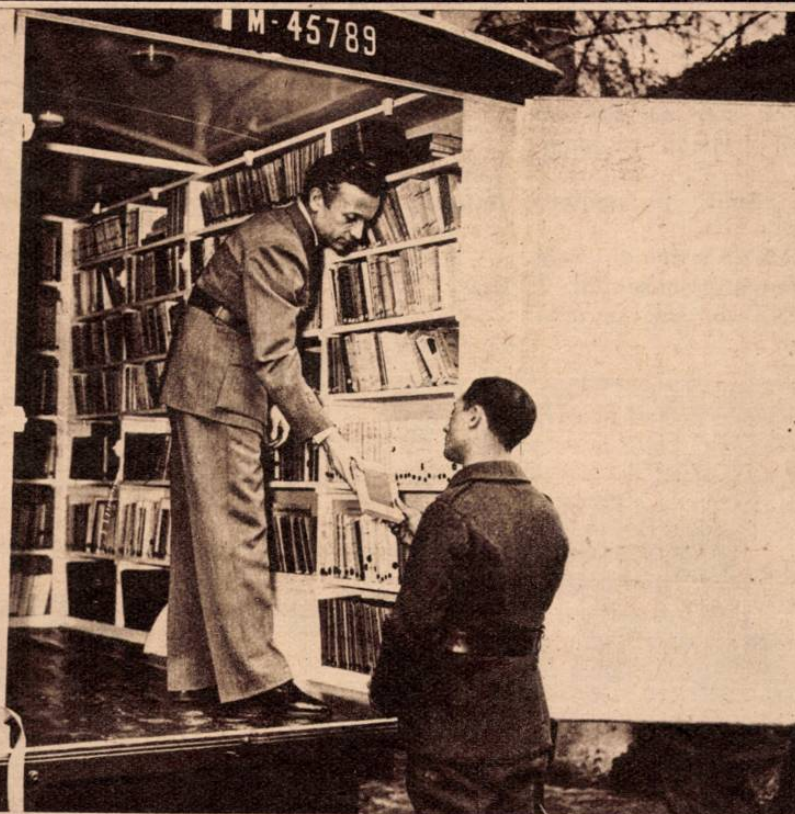
TOATE FRONTURILE

BIBLIOTECI AMBULANTE

Stadiul actual al războiului obligă pe comandanți să se preocupe cât mai mult de moralul trupelor aflate sub comanda lor și care sunt într-o permanentă tensiune nervoasă. În altul comandament francez a găsit o soluție, organizând biblioteci ambulante, care cufrează cantonamentele, împrumutând cărți, pe care apoi soldații, după cetire, le retrimis, prin poștă, unui centru.

TRUPE BRITANICE IN PALESTINA

După cum am mai spus, în Orientul apropiat se produc însemnate mișcări de trupe; iată instantaneul nostru reprezentând un regiment de cavalerie, care-și părăsește cantonamentul, îndreptându-se spre un punct strategic secret, indicat de comandamentul superior.

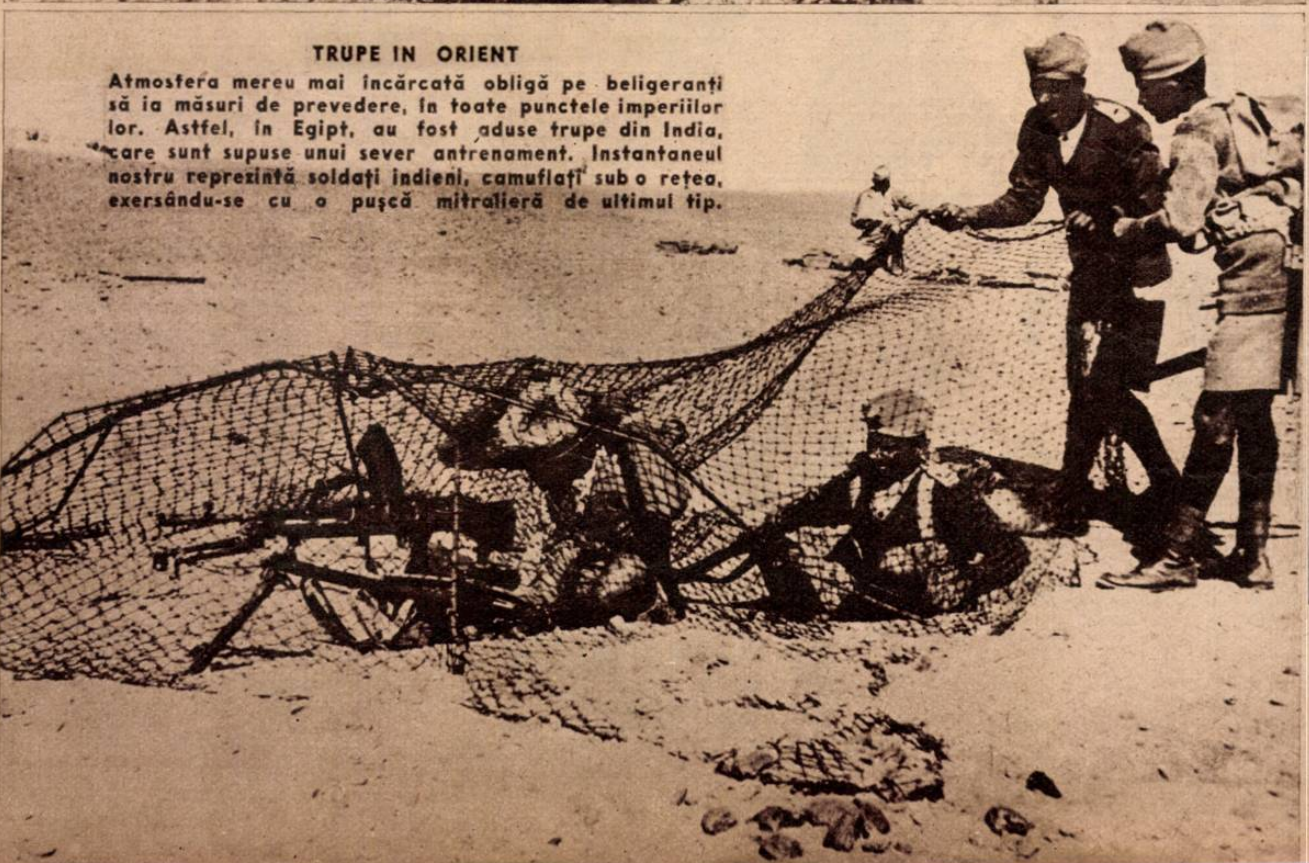
APĂRAREA ANTIAERIANĂ, PE FRONTUL DE VEST

De o parte și de alta a Rinului, s'au ridicat nu numai baraje de oțel și beton, împotriva eventualelor atacuri, ci s'a țesut și o pânză deasă de baterii antiaeriene, care au menirea să ridice o barieră de foc, în calea avioanelor inamice. Imaginea noastră arată baterii Flack (antiaeriene) ale armatei germane, în poziție de tragere.

TRUPE IN ORIENT

Atmosfera mereu mai încărcată obligă pe beligeranți să ia măsuri de prevedere, în toate punctele imperiilor lor. Astfel, în Egipt, au fost aduse trupe din India, care sunt supuse unui sever antrenament. Instantaneul nostru reprezintă soldați indieni, camuflați sub o rețea, exersându-se cu o pușcă mitralieră de ultimul tip.

CONGRESUL INDIAN

Cu ocazia congresului indian, cunoscutul luptător Mahatma Gandhi a proclamat dorința Indiei de

a fi stat independent. Instantaneul nostru îl reprezintă pe Mahatma Gandhi și pe d-rul Rajendra Prasad, președintele congresului.

CENZURA PE INTREGUL GLOB

Pentru a preveni transmiterea știrilor cu caracter militar, care ar putea avea consecințe desagrabile, beligeranții au instaurat o severă cenzură a corespondenței. Ziarele au adus stirea că pe

insulele Bermude funcționează un asemenea post de control, britanic, care trece prin cenzură absolut toată corespondența tranzitată prin acest punct. Iată o scrisoare trimisă din coloniile olandeze. În dreapta se vede stampila cenzurii britanice.

PRIVELISTE ÎN LIPSCANI... PLIMBARE PE LIPSCANI...

VIAȚA NE-ROMANȚATĂ A MIDINETEI BUCUREȘTENE

MIDINETA parisiiană se bucură de multă vreme de onorurile literaturii. Din mizeria ei abia ascunsă, din sbuciumul ei oarecum voios, dar mai ales din farmecul ei necunoscut s'a hrănit o întreagă literatură începând cu romanul popular și sfârșind cu scena teatrului. Consorta ei bucureșteană, deși tot atât de interesantă, n'a ispitit pe scriitorii noștri cari au socotit-o pe nedrept, lipsită de pitoresc literar. Midineta bucureșteană merită totuși o deplasare reportericească în lumea ei, acolo în iureșul străzii Lipscani, printre vitrinele luminate, prin larma neîntreruptă a vânzătorilor și prin foșnetul unei imense mulțimi feminine care continuă să vadă în modesta uliță un adevărat paradis al modei și eleganței.

preocupă atât de mult cucoanele, nu se pune pentru midineta din Lipscani. O cafea cu lapte ajunge pentru dânsa o revendicare realizabilă la zile festive, o supă fierbinte pare smulsă din menu-ul unui dineu diplomatic iar o pereche de pantofi se așează în lumea depărtată a visului... În unele prăvălii s'a introdus o „inovație” deadreptul barbară: vânzătoarele nu au voie să șadă în timpul serviciului. Și pentru a înlătura orice urmă de ispită, scaunele din dosul teighelei au fost suprimate.

„CLIENTA ARE ÎNTOTDEAUNA DREPTATE”

Vânzătoarea din Lipscani poartă între orele 8—1 și între 4—8 un zâmbet profesional, foarte ademenitor. Ea știe să însoțească „oferta” cu acest surâs care are aerul să spună:

— Prețul acesta e numai pentru dv., doamnă!

Sau:

— Culoarea asta vă vine minunat. Numai doamnele cu talia subțire o pot purta... Și clienta se înfățișează cu o talie destul de impunătoare!

Mai sunt, bineînțeles, și cliente nervoase sau enervante, acelea care pretind să li se desfășoare toate mărfurile din rafturi pe dinaintea ochilor, răscolind totul cu un aer veșnic nemulțumit... Dar vânzătoarea cunoaște regula casei: „Clienta are întotdeauna dreptate...”

Și, fără să renunțe la zâmbetul profesional, ea se supune tuturor capriciilor clientei cu o resemnare de martiră, abia vizibilă...

„8 FĂRĂ 10”

O plimbare matinală în strada Lipscani oferă dela început o priveliște inedită. Până aproape de ceasurile opt, strada nu se deosebește cu nimic de celelalte artere ale centrului Capitalei. Aceleași obloane trase ca niște pleoape de fier peste simfonia de culori a mătsurilor vegetale, a șifoanelor și moltoanelor, a ciorapilor și combinezoanelor, a rochiilor de seară pentru balurile populare și a pantofilor de lux duminical...

Abia cu câteva minute înainte de ora opt (ceasul în care după unele versiuni, se servește în cer cafeaua cu lapte ingerilor și celuiilalt personal divin) strada începe să se desamortească încet, iar pe trotuarul îngust se ivește, izolată sau în grup, cu privirea somnolentă încă, midineta grăbită. Apariția ei matinală însuflețește peisajul adormit, pașii ei trezesc un ecou sonor în lumina încă mijindă a zilei nou-născute...

VIAȚA NE-ROMANȚATĂ A MIDINETEI

Iată-o urcând scara ce duce, dintr'un gang întunecos la atelierul de pălării unde o așteaptă o muncă migăloasă — sau iată-o intrând în marele magazin de confecțiuni în care se macină lent și istovitor viața ei, închiriată aproape pe nimic. Deși reportajul acesta nu urmărește să surprindă și să fixeze decât aspectul „pitoresc” al străzii, să notăm în treacăt că midineta bucureșteană e exploatată nemilos, primind de cele mai multe ori un salariu pe lângă care lea de servitoare pare enorm. Am constatat personal cazuri numeroase pe care ne grăbim să le semnalăm ca o monstruozitate revoltătoare; sunt fete care muncesc între zece și douăsprezece ore pe zi pentru un salariu efectiv de 800 lei lunar. Chiar marele magazin cu emblemă parisiiană și cu etaje numeroase stoarce vraga acestor făpturi fragile la prețul colonial de 20 lei ziua de muncă.

În condițiunile acestea, se înțelege că problema regimului de slăbire care

La 8 dimineața, strada începe să se însuflețească încet... Midinetele se grăbesc spre prăvălii, iar primii clienți matinali se opresc în fața vitrinelor.

După ora unu, strada devine câteva ceasuri mai liniștită...

Ora 3. Strada își rela pulsația obișnuită...

După ora unu strada aștește pentru câteva ceasuri. Incepe năvala grăbită a midinetelor spre locuințele lor periferice, spre restaurantele populare sau spre pensiunile sordide. E Luni — și midineta se gândește de pe-acum cu o explicabilă nostalgie la Dumineca viitoare, ziua minunată în care va putea dormi fără groaza deșteptătorului... Dumineca cinematografului de cartier și poate a unei plimbări la Șosea departe de larma Lipscanilor care capătă pentru dânsa proporțiile de coșmar ale unei închisori, un fel de Sing-Sing al midinetei bucureștene...

RODICA POP

PE FRONTUL DE VEST, CU SOLDATII BRITANICI

Coloană de tancuri britanice,
pe drum spre frontul de Vest.

De la începutul conflictului, trupele engleze au fost trecute peste Canalul Mânecii, în cel mai desăvârșit secret.

CORRESPONDENTUL militar al ziarului „Observer” comunică următoarele:

Din cele 12.500.000 familii, cari trăesc astăzi în Marea Britanie și Irlanda nordică, câte una din 6, $\frac{1}{4}$ are câte un membru în armata activă engleză. Acum un an, cu câteva zile înainte ca primul ministru să fi proclamat serviciul militar obligatoriu, proporția era de 1 la 28 de familii.

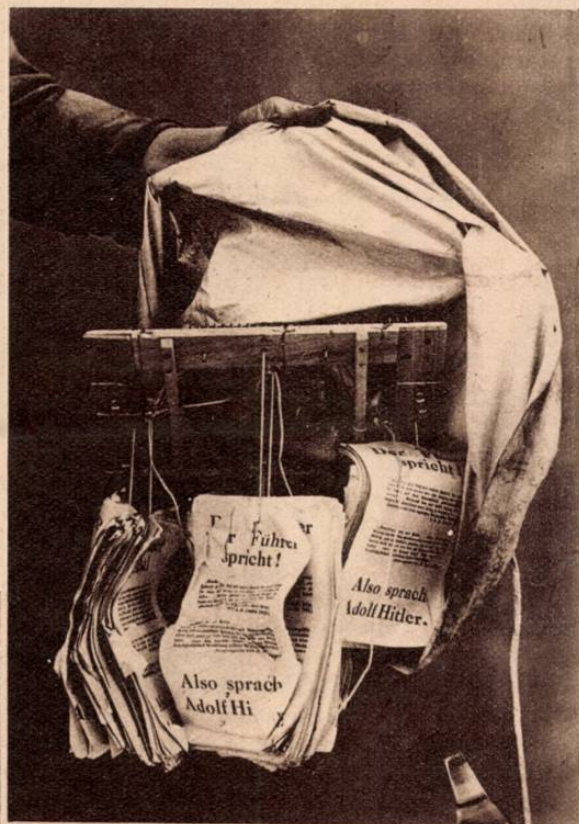
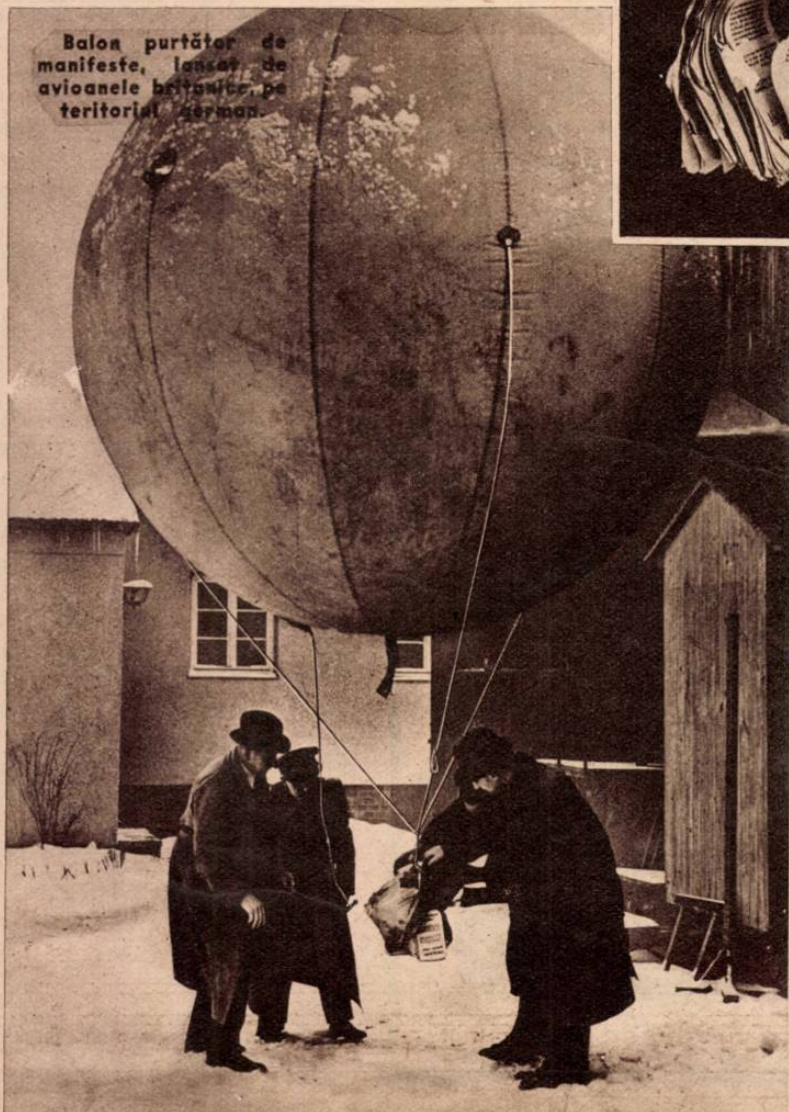
Când armata a sporit până la contingentele celor cari au astăzi 28 de ani și care-și așteaptă chemarea sub arme, în fiecare zi, proporția va fi de 1 la 5.

În ziua armistițiului din 1918, proporția era de 1 la 21. În ziua de 30 Noiembrie a anului trecut, efectivele armatei britanice se ridicau 985.000 oameni, cuprinzând toate cadrele. Astăzi, numărul efectivelor active e sporit cu aproape un milion. Iată situația numerică:

Efectivele în Noiembrie 1939	985.000 soldați
Voluntari	200.000
Recrutarea din Iunie	190.000
Recrutarea din Octombrie	160.000
Recrutarea din Decembrie	190.000
Recrutarea din Februarie 1940	170.000

Total 1.895.000 soldați

Balon purtător de
manifeste, lansat de
avioanele britanice pe
teritoriul german.

Cum arată
dispozitivul
de care sunt
atârnațe pachetele
cu manifeste

În urma recrutării din luna Martie se crede că în cadrele active vor intra încă 240.000 oameni, iar recrutarea contingentului celor în vârstă de 26 și 27 de ani, va da probabil încă 300.000 sau chiar 350.000 oameni. Prin urmare, în cele două sau trei luni următoare, efectivul armatei va fi de aproape 2.500.000 soldați.

Grija purtată armatei combatante este foarte mare. În afară de faptul că adăposturile sunt amenajate cum se poate mai bine, avându-se în vedere împrejurările, trupele primesc o hrană abundentă și bine preparată. Actualmente, armata britanică dispune de 3000 de bucătari militari specializați, iar școala militară de bucătari dă, în fiecare lună, numai 1000 de bucătari, iar pe viitor va da 2500.

RAIDURI AERIENE

Activitatea forțelor aeriene britanice, pe frontul de Vest, este dintre cele mai intense. Nu există luptă aeriană, în care să nu intervie „Royal Air Force”-ul.

Recent, s'a scris foarte mult despre raidurile aeriene ale aviației britanice, asupra diferitelor puncte ale Reichului, cu care ocazie au fost lansate manifeste către poporul german.

Apărarea pasivă germană a capturat câteva parașute și baloane speciale, care purtau pachete cu tipărituri. Baloanele acestea sunt lansate de avioanele britanice, în dreptul zonei unde urmează să cadă manifestele. Un dispozitiv special incendiază, rând pe rând, sforile care țin legate pachetele cu manifeste, de o ramă de lemn, astfel încât acestea se răspândesc, treptat. În cele din urmă, balonul ia foc cu totul, astfel că nu rămâne nici o urmă din el.

Dispozitivul nefuncționând, în unele cazuri, câteva baloane au fost capturate de apărarea pasivă germană.

CONVOAIE SPRE FRANȚA

Transporturile trupelor britanice pe frontul de Vest s'au făcut cu toată discreția cuvenită acestei importante operațiuni militare. Convoaiele au pornit din diferite porturi britanice, sub escorta puternicei flote de război aliate, și au ajuns îndemne în porturile franceze.

În felul acesta, marea majoritate a trupelor britanice combatante se află astăzi cantonate pe teritoriul francez, fie în tabere de instrucție, fie în adăposturile de pe front.

După toate probabilitățile noi contingent, format din efectivele recrutate de curând, în Marea Britanie, vor fi trecute, peste puțin, în Franța.

Un mortier de
tranche, pus în
acțiune, undeva,
în fața liniei
Siegfried.

LA MOARTEA LUI Ion Nonna Otescu

RĂPOSATUL I. Nonna Otescu se lăsa foarte mult rugat pentru a consimți să vorbească despre persoana sa. Ceea ce se numește fuga de publicitate, simulată la foarte mulți, la Otescu era o realitate. Dar într-o zi de vară, năpădit de năvala amintirilor, I. Nonna Otescu a primit să-și depene trecutul, negândindu-se desigur, că spusele-i vor alcătui un articol de ziar sau revistă.

O VIOARĂ SPARTĂ

„La vârsta de un an și jumătate — ne-a spus, acum vreo șapte ani, Otescu — am primit în dar o vioară, lucru care m'a impresionat până a mă dezinteresa cu totul de celelalte jucării. Dar într-o zi vioara a dispărut, mi-a spart-o cineva din greșală. Pierderea vioarei m'a îmbolnăvit grav svârându-mă la pat. Și după ce m'am însănătoșit am rămas... bătăit. De bălbăială m'am vindecat prin trecerea anilor — asta pentru că viitoarea mea carieră era muzica și nu teatrul — observă spiritual Otescu.

„Copil de câțiva ani, un unchi al meu, Nicolae Popescu, mă lua cu el la moșie. Ca orice moșier care se respecta, unchiul meu făcea chefuri. Și cum chef fără lăutari nu s'a pomenit, aci la moșie am făcut cunoștință cu o mulțime de lăutari, între care și Fănuță, care s'a bucurat de oarecare celebritate. Cântecul lui mă subjugau într'atâta, încât eram incredințat că lăutarii sunt un fel de semizei.

„Intr'o zi, profitând de lipsa lăutarilor chemați la masă, am trecut la țambal și, după ureche, am executat un cântec, așezându-mă în partea inversă a țambalului.

CÂND OPERETA ERA ÎN FLOARE

„Pe la vreo cinci ani, părinții m'au luat la Parcul Oteteleșeanu, unde opereta atrăgea întregul București. Opereta, și în special jocul actorilor, m'au entusiasmă, îndemnându-mă să disprețuesc ceea ce adoram — muzică lăutărească, cântecele de inimă albastră.

„Frecventând destul de des spectacolele de operetă, începusem să execut la pian ariile principale.

„Tatăl meu era directorul liceului „Mihai Viteazu”. În vremea aceea toate liceele aveau fanfara lor, existând chiar un fel de întrecere — cine are fanfara mai bună. Intr'o zi l-am auzit pe tata spunând:

— Imi trebuie un marș!

— Ce fel de marș? — m'am vărit în vorbă.

— Marșul liceului.

Și am compus marșul.

Tata l-a ascultat, vădit satisfăcut, și mi-a cerut notele. Lucrul m'a pus în mare încurcătură, căci habar nu aveam de note.

M'am gândit să recurg la cunoștințele muzicale ale fratelui mei Nicu, mai mare decât mine cu trei ani, elev de liceu, care avea deci noțiuni de teorie și solfegii. Cu ajutorul cărții de muzică, am transcris marșul.

OPERETA „BUBI”

„Au trecut anii și tata a deschis „Pensionul Otescu”. Aci am fost coleg cu Nae Leonard, cu Tony Bulandra, Demetrescu de Sylva, toți cu inclinații teatralistice. M'am gândit că a sosit momentul să fac o compoziție „serioasă” și, în colaborare cu fratele meu Nicu, am scris opereta în două acte „Bubi”, care s'a jucat cu prilejul unei serbări de sfârșit de an a Pensionului, în interpretarea exclusivă a elevilor.

„Dar visul meu era să fie jucat de artiști, nu de elevi de liceu! „Lesne am găsit colaborator în persoana lui A. de Herz care plecând dela școala militară s'a înscris la Pensionul tatei.

„ANTICARUL”

„Herz a scris libretul și eu am compus muzica operetei „Anticarul”. Cu manuscrisul la subțioară ne-am prezentat lui Grigoriu, care avea trupă la „Oteteleșeanu”. Grigoriu ne-a cerut însă oarecare schimbări, pe care noi nevoind să le admitem, ne-am retras lucrarea, pentru a o prezenta lui Poenaru, care ținea trupa la „Roșca”. „Poenaru ne-a pus „Anticarul” în repetiție, dar cu vreo câteva zile înaintea premierei moare Poenaru și opereta a rămas nejuată.

„MUZICA ADEVĂRATĂ E OPERA”

„Nenorocul acesta m'a îndemnat să cred că nici opereta nu reprezintă arta muzicală cea adevărată și atunci m'am gândit să scriu o operă, așa cum a scris și... Verdi.

„Întretimp s'a petrecut un lucru de mare însemnătate în viața mea și aceasta în urma unei simple întâmplări. Pensionul tatălui ocupa o clădire unde înainte

DELA MUZICA LĂUTARILOR LA OPERĂ. — UN COMPOZITOR ȘEF DE CONTENCIOS

era adăpostit Conservatorul. Clădirea, foarte veche, avea pivniți boltite numai bune pentru ținut vinațuri, încât bătrânul Eduard Wachmann, directorul Conservatorului, a cerut voie tatălui meu

să-și țină niște sticle de vin în pivniță. Wachmann venea din când să-și ia o sticlă. „Intr'o zi, în timpul unei asemenea vizite, Wachmann auzi pe cineva cântând la pian. A deschis ușa și a dat de mine. Wachmann m'a sfătuit să mă înscriu la Conservator. Sfatul său mi s'a părut foarte curios: „cum eu, marele compozitor, să mă mai duc la școală?”

„Și m'am înscris la Conservator, având profesori pe Chiriac și Castaldi.

LA PARIS

„După ce mi-am luat licența în Drept și am absolvit Conservatorul, părinții m'au trimis la Paris. M'am prezentat maestrului Gédage, profesor de frază și contrapunct, care mărturisind că la el nu mai aveam ce învăța, m'a trimis la casa de compoziție a lui Charles Maria Widor.

Cu maestrul Widor am avut dese ciondăneli. Widor avea obiceiul să mă ia peste picior, întrebându-mă deseori: „Care e părerea distinsului meu confrate, compozitorul Ion Nonna Otescu?”

„Intr'o zi conflictul a izbucnit. Doi colegi s'au prezentat și-au executat o bucată la patru mâini. Widor a găsit de cuvîntă să mă întrebe: „Care e părerea distinsului meu confrate despre această idioție?”

M'am ridicat, am strâns mâinile celor doi executanți și am imitat glasul profesorului: „Bravo, foarte bine, continuați!” — „leși afară obraznicule!” — a strigat la mine Widor și două luni n'am mai dat pe la curs.

„Dar situația aceasta nu mai putea dura. Intr'o zi l-am întâlnit pe culoar și i-am spus: „Domnule profesor, eu nu sunt francez, eu nu-mi pot îngădui luxul să stau degeaba la Paris, vă rog să mă primiți la curs.”

„Văzându-mă pocăit, Widor m'a primit la curs, schimbându-și atitudinea față de mine. „La Paris am făcut studii serioase la Schola Cantorum cu Vincent d'Indy, care mă socotea unul din cei mai buni elevi ai săi.

EDITAT PE NUMELE ALTUIA

„Dornic să-mi tipăresc compozițiile, m'am prezentat cu șase lieduri editurii Durand. Mi s'a răspuns: „Bucățile sunt bune, dar deocamdată suntem aglomerați cu d-nii d'Indy, Debussy și alții.”

De față era un domn cu joben care a ascultat cu multă atenție execuția liedurilor. Plecând, oarecum desamăgit, mă văd acostat de domnul cu joben, care-mi propune să-i „corectez” niște compoziții. Bine'nțeles că i-am dat bucățile mele, pentru care am primit 500 de franci, după ce jobenatul m'a plimbat prin cele mai somptuoase localități ale Parisului.

ADVOCAT ÎN TIMPUL RĂZBOIULUI

„Războiul m'a surprins la Paris. Ca să pot trăi, am dat lecții de piano, în particular. Când Nemții amenințau Parisul, boerii, printre care se numărau elevii mei, au plecat în Sudul Franței. În disperare de cauză, am făcut numeroase oferte pentru postul de avocat. Între altele, am primit răspuns din partea lui „Société Centrale des Banques de France”.

„M'am prezentat, spunând că sunt un avocat de vază în țara mea, surprins de războiu. Directorul mi-a spus: „Vă vom încredința serviciul de transfer”.

„Auzisem eu de cuvîntul transfer, dar nu știam bine ce înțeles are. Totuși am primit serviciul, dându-mă specialist în materie.

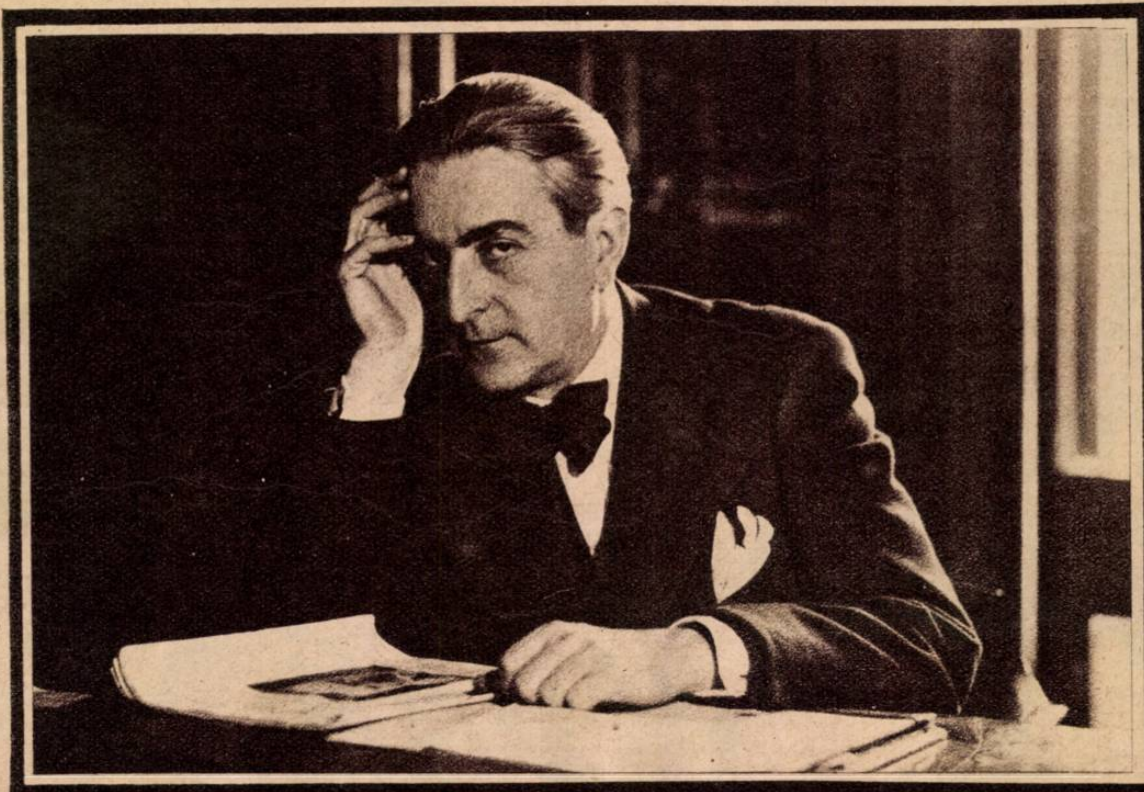
„Am coborît repede și am dat buzna într-o librărie, cumpărând niște manuale privitoare la transfer. Tobă de carte, mi-am luat serviciul în primire.

„După câțva timp, aflu că am făcut o boroboată nu mai mică de 800.000 franci.

M'am încăpățânat să susțin că eu am dreptate. Am propus un arbitraj care dându-mi dreptate, mi-a adus ridicarea la rangul de șef al contenciosului.

„Am funcționat șase luni în acest post după care mi-am dat demisia. „Când mi-am luat rămas bun și am mărturisit directorului general că în țara mea sunt muzicant și că nici măcar o zi nu am fost avocat, omul s'a speriat”. I. Nonna Otescu a fost apoi numit profesor la Conservator, director al Conservatorului, desfășurând o rodnică activitate, mult apreciată. Moartea nemilcasă a rupt brutal firul unei vieți nu pe deplin trăite.

IOAN MASSOFF

Ion Nonna Otescu, la biroul său de lucru.

Când știința luptă pentru **VIATA**

Taburile trebuie menținute în stare absolut curată. Orice s'ar spune, aspectul lor fantastic este totuși estetic.

În laboratoare imense, care prin aparatele lor de forme fantastice amintesc pe alchimistii trecutului, savanții luptă pentru viața omenească.

DISTRUGERE! Se pare că acest cuvânt, cu rezonanțe aspre a devenit deviza vremurilor noastre. Pentru cei care obicinuesc să vadă dincolo de orizontul imediat, imaginea a ceea ce va fi Europa într'un viitor, pe care l-am dori utopic, este deprimantă. Astăzi, când după milenii de civilizație, principiul violenței ar fi trebuit să fie eliminat din vocabularul omului secolului XX, permanența ideii distrugerii nu ne poate bucura.

Și cu toate acestea, în mijlocul haosului în care trăim, există oameni cari desbărați de micile noastre păcate gândesc și luptă pentru o omenire înfrățită, pentru asigurarea unei vieți fericite, generațiilor cari vor veni. Flagelurile biblice au sporit, odată cu trecerea anilor. Din zece au devenit sute. Creerile luminate luptă împotriva lor și realizările sunt fantastice. Ucișătorul cancer va trebui, în puțină vreme, să se

Pentru a se termina construirea unui tub Roentgen, a fost necesar să se utilizeze două scări mobile de pompieri, deoarece tubul are înălțimea de șapte metri.

Technicienii și monteurii precum și aparatele sensibile, care ar putea fi atacate de forța razelor Roentgen, sunt protejați de influența lor, cu ajutorul unor pereți de plumb.

Instalația de Roentgen-terapie (viziune parțială) în sala unui spital din Berlin.

retragă în fața realizărilor halucinante ale unor savanți. Omul a reușit să adune din atmosfera înconjurătoare, să creeze forțe uriașe, cu care-și combate dușmanii.

După o muncă de un an de zile a fost construit, la Berlin, cel mai puternic aparat de Roentgen-terapie care există pe lume. Instalația aceasta e menită să ajute lupta savanților, împotriva flagelului cancerului. Nu este locul să explicăm, în cadrul acestui articol, principiile științifice, care stau la baza acestui aparat fantastic. Privite fără să ști despre ce e vorba, s'ar părea că sunt realizări decorative pentru un film

menit să arate aparate fantastice, ale unei omeniri viitoare.

Și cu toate acestea, este vorba de o armă, de o armă eficientă, împotriva unei boli îngrozitoare. Proiecțiunile de raze Roentgen sunt astăzi, cu ajutorul acestor aparate, mult mai profunde și deci puterea curativă este mult mai mare. Curentul electric, care se scurge prin aceste aparate fantastice, este de o putere nemăpomenită. Omul a reușit să stărnească însă forța care manifestându-se liberă, ar putea fi ucigătoare. Este un spectacol reconfortant să admiri munca pentru știință, izvorâtă din dragoste pentru semenii.

Cum se execută UN BOMBARDAMENT A E R I A N

In pofida menirii ei,
civilizația a creat o
artă din știința
distrugerii

DE șase luni de zile ziarele ne aduc știri pe care simțul de adaptare al minții omenești, ne face să le acceptăm, fără a ne mai emoționa. Raidurile aeriene se succed într'un ritm tot mai viu, iar bombardamentele în timpul cărora se distrug valori de miliarde și pier vieți omenești, au devenit știri banale, între evenimente cotidiene.

E trist că inteligența omenească se străduie în aceste vremuri să descopere calea cea mai bună a distrugerii, iar nu aceea a creării.

Din plurimotorele comerciale s'au făcut avioane de bombardament temute, care poartă sub aripile lor moartea, strânsă în chingile de oțel ale bombelor brizante, incendiare și cu gaze toxice și vezicante.

Fiindcă însă epoca noastră cere să admitem aceste lucruri ca naturale, să căutăm să pătrundem, pentru o clipă, în culisele unei școli de bombardament.

La prima vedere s'ar părea că este simplu ca o bombă să fie lansată de la mare înălțime asupra obiectivului ales. E o eroare. Aparatare de mare precizie trebuiesc mânuite cu îndemânare, iar instrucția atât teoretică cât și practică a piloților este anevoioasă.

O bombă aruncată dintr'un avion nu cade absolut drept la pământ. Viteza aeroplanului imprimă o accentuată deviere proiectilului. Devierea bombei este în funcție de viteza aeroplanului, înălțimea la care se află, densitatea atmosferică, viteza vântului, rezistența aerului, etc. Adierea celui mai slab vânt cere calcule, iar o atmosferă mai umedă sau mai uscată face adesea ca bomba să cadă alături de obiectiv.

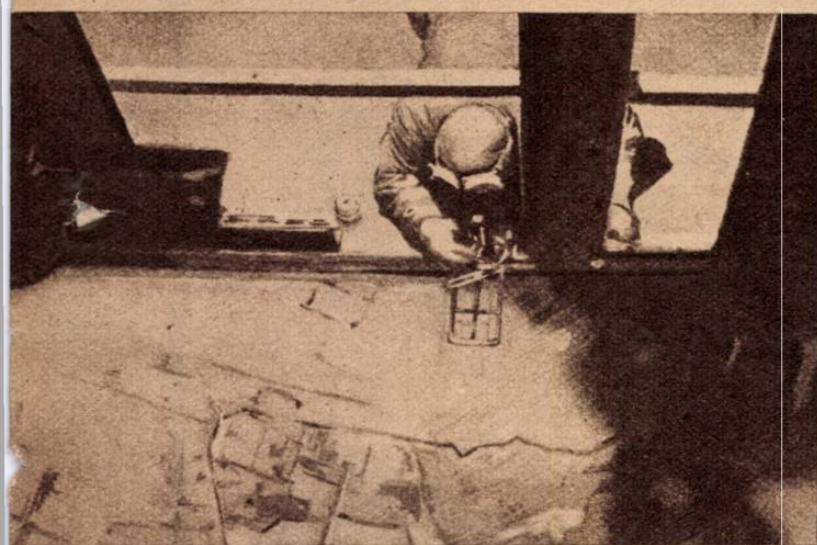
Toți acești ajutorul unei cizie, cu proiectilului. Intocmai c terestre, pi dament au profite de nezaříti de de atacuril adverse. Pentru a oc nului de bo executa u vreme de Dar acest însă pentru de mare atunci cfe bateriilor a In școlile

Pilotul mânuind aparatele de ochire, după care execută, cu repreciziune, calculele de înălțime, rapiditate și rezistența aerului. Numai după aceea va fi lansată bomba.

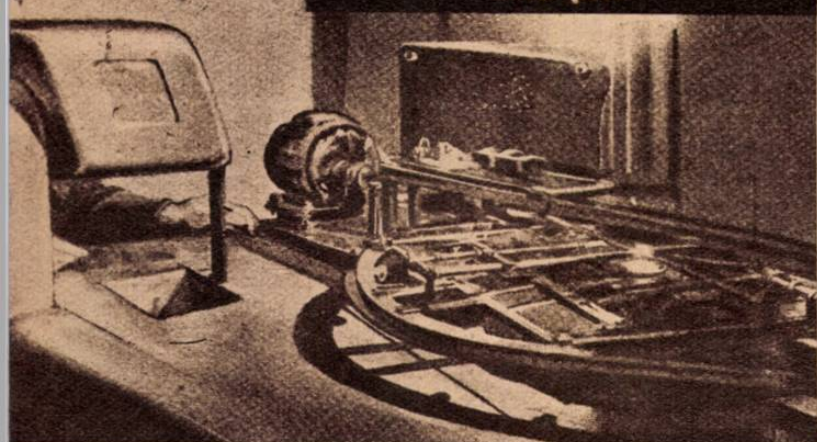
Aparatul de ochire pentru bombardamente în picaj.

bombardament
la sburătoare.

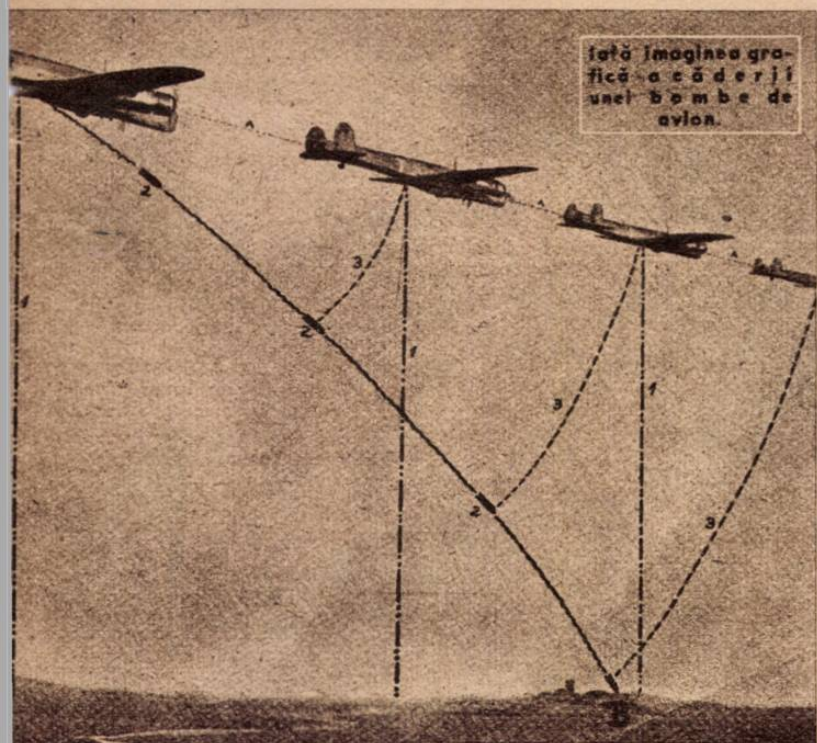
Elevul pilot executând, în camera specială, un bombardament asupra obiectivului cinematografic. Aparatele de ochire sunt aceleași ca și în carlinga unui avion de luptă.

Dintr-o cameră alăturată, instructorul urmărește pe un ecran redus eficacitatea bombardamentului imaginat, executat de elevul pilot.

Se vede imaginea grafică a căderii unei bombe de avion.

bombardament, antrenamentul se face în modul următor:

Elevul pilot se așează într-o carlingă suspendată de plafonul unui hangar imens. Pe sol, printr'un ingenios dispozitiv cinematografic, se desfășoară un film, care reprezintă un peisagiu văzut de la mare înălțime. Iluzia este perfectă, iar elevului pilot i se pare că se află realmente în zbor.

Instructorul ordonă bombardarea unui anumit dispozitiv de pe film. Viteza desfășurării filmului este reglată dintr-o cabină specială. Elevul calculează toate datele necesare și în momentul care i se pare propice, apasă pe un buton care ar trebui, în realitate, să declanșeze bomba.

Un alt sistem de bombardament, despre care am auzit vorbindu-se adesea, este așa numitul „bombardament în picaj”. În timp ce în primul sistem de bombardament sunt necesare foarte multe calcule, iar probabilitatea lovirii obiectivului este relativ mică, în bombardamentul de picaj bomba fiind lansată de la o viteză aproximativ de 600 de metri, loviturile pline sunt mai probabile. Evident însă că riscul avionului de a se prăbuși din cauza vitezei excepționale pe care o atinge în cursul coborârii sale vertiginoase, este foarte mare. Bombardamentele în picaj sunt întrebunțate mai ales asupra țintelor distincte și deci mai ușor de atins, cum ar fi o navă de război în plină mare. Barajul de foc pe care l-ar putea realiza bateriile antiaeriene ale unei asemenea nave, este relativ slab, iar avionul de bombardament are toți șanșii să se poată strecura prin ploaia de plumb.

Privit de departe, antrenamentul bombardamentului aerian nu înfioară. Este destul să ne gândim că distrugătoarele bombe ar putea cădea în mijlocul orașelor, pentru a căror ridicare au muncit generații și generații, cheltuind geniu și averi, aducând jalea și moartea între oameni nevinovați. În dârza luptă pentru existență, omenirea civilizată nu a reușit să desmintă un dicton vechi de mii de ani: „Homo, homini, lupus”.

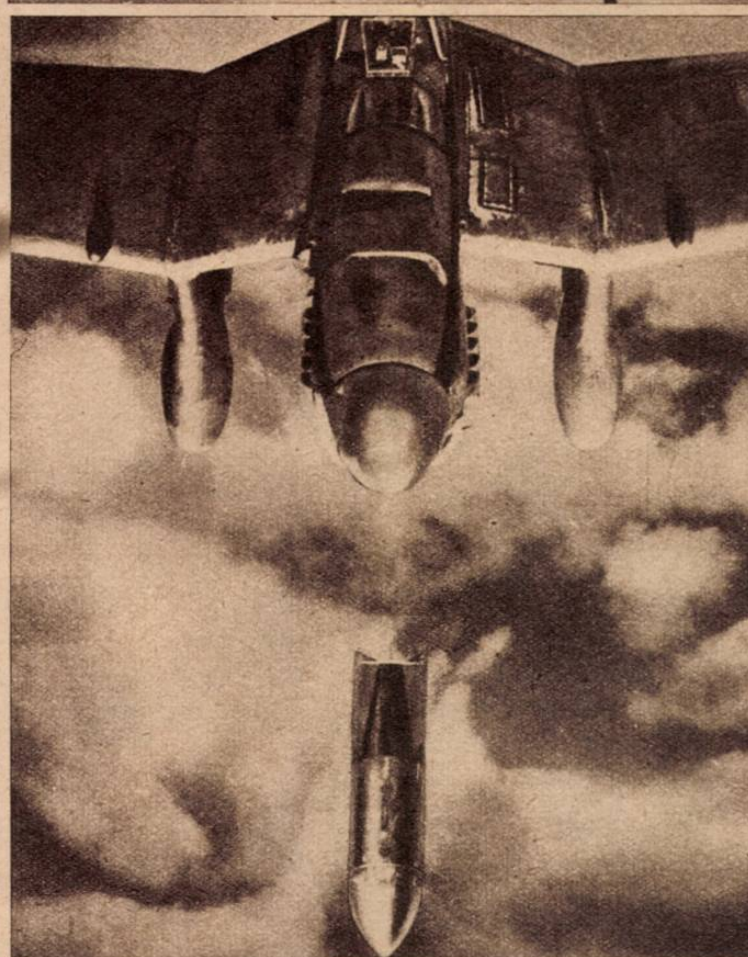
SANDU VORTES

O bombă de mare calibru, lansată paralel cu axa longitudinală a avionului.

Imaginea unei lupte aeriene.

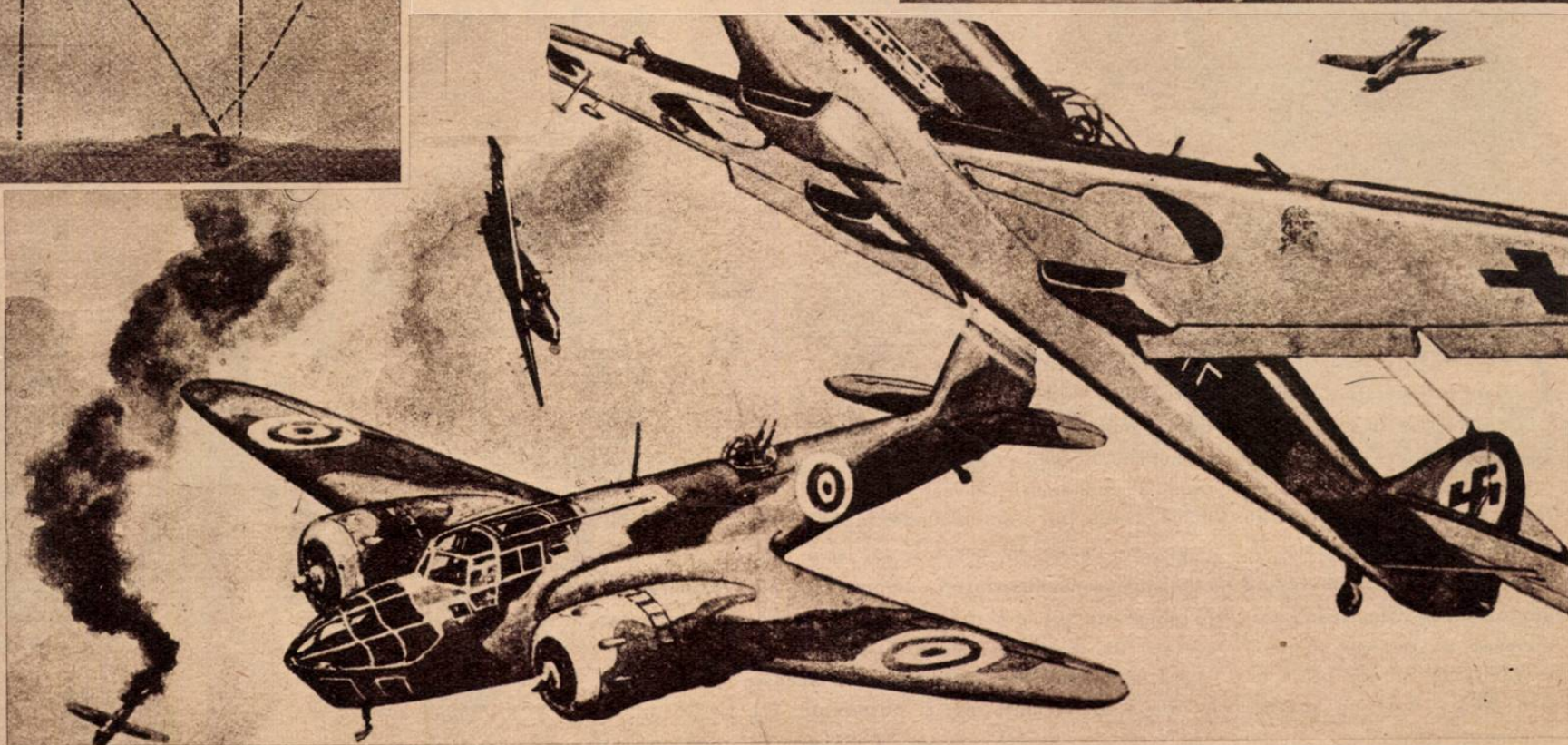
Lansarea de bombe în picaj. Avioanele ating, cu această ocazie, peste 600 km. pe oră.

factori se stabilesc cu instrumente de mare precizie înainte de lansarea pro-

și conducătorii trupelor ofițerii avioanelor de bombardament tactică specială, știind să se apropie de țintă, fie pentru a se apăra de avioanele de vânătoare

hi cu precizie, pilotul avio-bombardament trebuie să poată să zboare în linie dreaptă, cel puțin 30 de secunde. Răstimp, relativ scurt, e avionul de bombardament însemnatate, deoarece că țintă mai lesnicioasă antiaeriană. de piloți de avioane de

TOATE CELE BUNE SUNT 3

3.

2.

1.

4.

5.

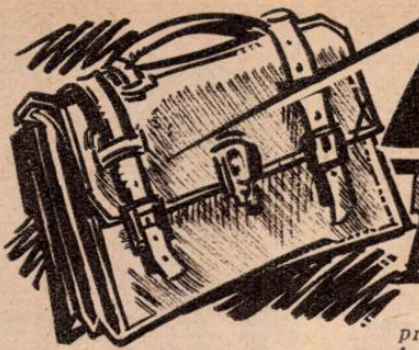
6.

7.

era un băiat frumos și avea un văr la fel de frumos. La câteva luni dela căsătoria lor, menajul ei deveni și el un menaj în 3. Astfel oropsita cifră de 3, care îi adusese atâtea nenorociri, se reabilită dintr'o dată și Nineta putu să spue și ea, împreună cu toată lumea „Toate cele bune sunt trei“.

CIFRA 3, a urmărit-o cu obsesiune toată viața ei. 1) La 18 ani, — vârsta care închidea în ea de 6 ori 3. — Nineta pierdu pe tatăl ei și într'un pardesiu comun se întoarse dela cimitir, cu mama și o vecină iubitoare. 2) Cunoșcând slăbiciunea ei pentru pelicani, la vârsta de 21 ani, primi un dar curios dela un prieten necunoscut: 3 pelicani. 3) Mai

târziu, într'o călătorie pe mare când dădu cu ochii de primele foci, erau 3 la număr. 4 și 5) Vasul eșuă și fu nevoită să rămână 3 zile pe o insulă unde fu adăpostită de un fermier care avea în grajd 3 cai și 3 pui de rață care constituiau micile vietăți singuratice ale locuinței lui. 6) Afară de ele mai trăiau pe acoperișul vilei alte trei vietăți, vai, tot 3 și sinistru, — 3 bufnițe. Viața sărmanei fete, străbătută de această cifră fatală, continuă astfel uniformă și obsedantă. 7) La 25 ani un tânăr se amorezează de ea și o ceru în căsătorie. El

Valiza DIPLOMATICĂ

TRECEREA PRIN DARDANELE

In legătură cu relațiile germano-turce, corespondentul din Berlin al ziarului „Politiken” scrie următoarele:

Dl. Von Papen, ambasadorul Germaniei la Ankara, se străduiește necontenit să determine Turcia de a decreta anularea dreptului de trecere prin Dardanele, obținut de Anglia, în urma tratatului dela Montreuil. Ambasadorii Italiei și U.R.S.S.-ului vor susține această cerere, dorind ca Turcia să facă o declarație de neutralitate, restabilind starea de lucruri dinainte de 1936.

„Totuși, conchide ziarul danez, la Berlin s'a aflat cu neplăcere faptul că au fost trimise întăriri armatei generalului Weygand și există temerea unei nereușite, cel puțin pentru moment, de a face ca Anglia să piardă excelenta poziție de însemnătate strategică pe care o are în aceste meleaguri”.

D. Molotov

RELAȚIILE ANGLO-RUSE

In legătură cu evenimentele care au precedat încheierea păcii dintre Finlanda și Soviete, ziarul elvețian „Die Weltwoche” face următorul interesant comentariu:

„Din punct de vedere politic realist, posibilitatea de a se ajunge la o înțelegere cu Rusia, reprezintă un însemnat activ politic. Faptul că nici Rusia nu vrea să admită să i se taie toate legăturile cu Londra și Parisul este dovedit prin aceea, că, după cum s'a arătat ulterior, Sovietele nu s'au adresat la 22 Februarie mai întâi Germaniei ca să medieze pacea, ci a căutat să câștige Anglia pentru această misiune, însărcinându-l pe ambasadorul Moscovei, d. Maiski să facă demersurile cuvenite la Foreign Office. Deși această încercare de mediere a eșuat, deoarece Anglia a socotit condițiunile puse de Rusia ca prea aspre, demersul acesta dovedește totuși că preț a pus Rusia pe faptul de a nu rupe relațiile cu aliații”.

Fiordurile Norvegiene

In chestia navigației în fiordurile norvegiene, care a provocat încordarea de azi, guvernul norvegian și-a lămurit atitudinea

prin următoarea notă publicată la Oslo:

In ziua de 8 Martie ministrul Norvegiei la Berlin a comunicat Ministerului Afacerilor Străine german, o notă, prin care guvernul norvegian declară că urmărește, cu mare neliniște, metodele de război maritim, care au dus la pierderea vaselor „Enida”, „Songa”, „Tempo” și „Eika” precum și a altor nave norvegiene. Guvernul norvegian socotește că are dreptul să ceară, rămânând în cadrul regulilor de drept internațional, ca și în acela al regulamentului de prize, german, ca vasele neutre, a jucând transporturi Norvegiei, să nu fie expuse vreunui atac din partea forței militare germane. Guvernul norvegian este de părere că regulile acestea trebuie să fie valabile și pentru vasele norvegiene, navigând spre alte țări neutre, sau spre o țară care este în război cu Germania, atâta vreme cât încărcătura nu este formată de mărfuri de contrabandă. Guvernul norvegian susține că atunci când reese din documente că încărcătura este proprietatea norvegiană, dreptul internațional nu îngăduie forței militare germane să torpileze vasele neutre, pentru simplul motiv că ar exista posibilitatea ca aceste vapoare să

fie duse într'un port de control inamic, în timpul călătoriei.

Guvernul norvegian presupune că guvernul german este de acord, în principiu, cu cele enunțate mai sus; totuși, guvernul norvegian socotește de dorit, avându-se în vedere pierderile de vase norvegiene din ultima vreme, ca aceste chestiuni să fie discutate cât mai curând posibil de reprezentanții celor

D. Ribbentrop

două țări, pentru ca traficul maritim norvegian să fie mai puțin periculos și pentru ca aprovizionarea Norvegiei să fie asigurată. Ministrul Norvegiei la Berlin a rugat, prin urmare, guvernul german să-i comunice dacă și guvernul german dorește ca aceste discuțiuni să aibă loc.

D. Mussolini despre raporturile cu Germania

Ziarul francez „L'ORDRE” publică următoarea corespondență din Roma:

D-l Mussolini a declarat, în fața unei delegații de alogeni, depe Adigele superior, care au optat de curând pentru cetățenia italiană, că frontiera Brennerului nu va mai fi vreodată subiect de neînțelegere între Italia și Germania și că guvernul fascist va fi recunoscător alogenilor rămași în Italia, pentru atașamentul dovedit față de peninsula.

După ce-a subliniat că au trecut deja trei luni dela încheierea operațiunilor de opțiune, Ducele a declarat:

— Acordurile italo-germane, cu privire la această chestiune sunt consecința logică a evenimentelor istorice, cum ar fi călătoria cancelarului Germaniei la Roma și cuvintele devinutive, pronunțate de acesta, cu ocazia memo-

rabilei întâlniri „Cuvinte care, d-lui Mussolini, și-au găsit o consacrare ulterioară, în pactul de alianță dintre Germania și Italia. Frontierele alpine, care au fost stabilite cu mult înaintea oamenilor, d: Dumnezeu, pentru a delimita entitatea geografică a Italiei — a continuat d-l. Mussolini — nu vor trebui să mai fie vreodată motive de conflict ci să constituie, dimpotrivă, linia de unire dintre două state, dintre două popoare, două mari civilizații și două revoluții identice și moderne.

„A SOSIT MOMENTUL”

„Daily Sketch” publică următoarea notă:

Ziarele suedeze, ale căror afirmații sunt bazate numai pe rapoartele cari le parvin dela corespondenții lor din Berlin, sunt de părere că a sosit momentul când domnul Mussolini, va interveni în război, și că va trece de partea Germaniei, pentru a opri ca războiul să se întindă în Mediterana și în Orientul apropiat.

PĂRINȚI fiți liniștiți

copiii Dv. vor căpăta pofta de mâncare și se vor desvolta normal și sănătoși luând deliciosul „ELIXIR PANGADUINE” de patru ori mai activ decât untura de pește.

La ora prânzului, nu veți mai fi nevoiți să născociți noi strategii pentru a le stimula pofta de mâncare prin acel lichid grețos care este untura de pește. Nu va mai fi nevoie decât să le reamintiți să ia înaintea meselor micul lor aperitiv:

„ELIXIRUL PANGADUINE” cu bază de vitamine extrase direct din ficat de morun.

Sub influența acestui binefăcător Elixir, veți vedea cu bucurie înfățișarea sănătoasă a copiilor Dv., cum ei devin veseli și zglo-bii, robuști și rezistenți la frig și umezeală.

Este de datorția Dv. să faceți viața copiilor Dv. cât mai plăcută în epocile critice ale dezvoltării lor. De aceea veți înțelege că în epoca de creștere, pubertate și în genere în epoca surmenajului școlar, vigoarea și buna dispoziție nu va trebui să le fie provocate prin mijloace neplăcute, ci printr'un procedeu modern și științific, ca

„ELIXIRUL PANGADUINE” dându-le iluzia că iau aperitive ca și părinții lor.

In felul acesta nu veți mai avea de lecut nici deranjamentele stomacale, provocate adesea de untura de pește.

1611

Citiți în fiecare săptămână „Medicul Nostru”

Cea mai bună și mai frumos ilustrată revistă de specialitate.

Citiți: „MAGAZINUL”

Tubul mare extrem de convenabil!

Sănătos - căci poate mesteca!

Alimentele rău mestecate împovărează stomacul, cu timpul omul se îmbolnăvește. Feriți-vă deci dinții în special de piatră, căci ea îi slăbește și le grăbește căderea.

Dinții rămân solizi și sănătoși numai dacă nu au piatră.

Intrebuințați deci numai Kalodont!

Această piatră cu Oleat Sulfuricinic înlătură cu timpul piatra și împiedică formarea ei.

Tubul mare extrem de convenabil.

KALODONT

contra pietrei de pe dinți

O lectură pasionantă:

„Romanele Captivante”

In fiecare lună un nou roman

Citiți revista

CINEMA

Singura revistă cinematografică din țară

ANTINEVRALGIC DR NANU MUSCEL

INTREBUINȚAȚI CONTRA

GRYPEI, MIGRENEI, NEVRALGII, etc.

Se vinde numai în cutii originale, conținând 2 buline și cu semnătura doctorului.

Depozit: FARMACIA N. POPOVICI, București, Calea Rahovei 265

Stația finală. În fața barajelor de sârmă ghimpată, călătorii așteaptă să li se dea drumul în oraș.

O gheishă a rămas tristă pe peron.

SHANGHAI EXPRESS

1940

Un tren care-și datorește celebritatea unei vedete de cinematograf

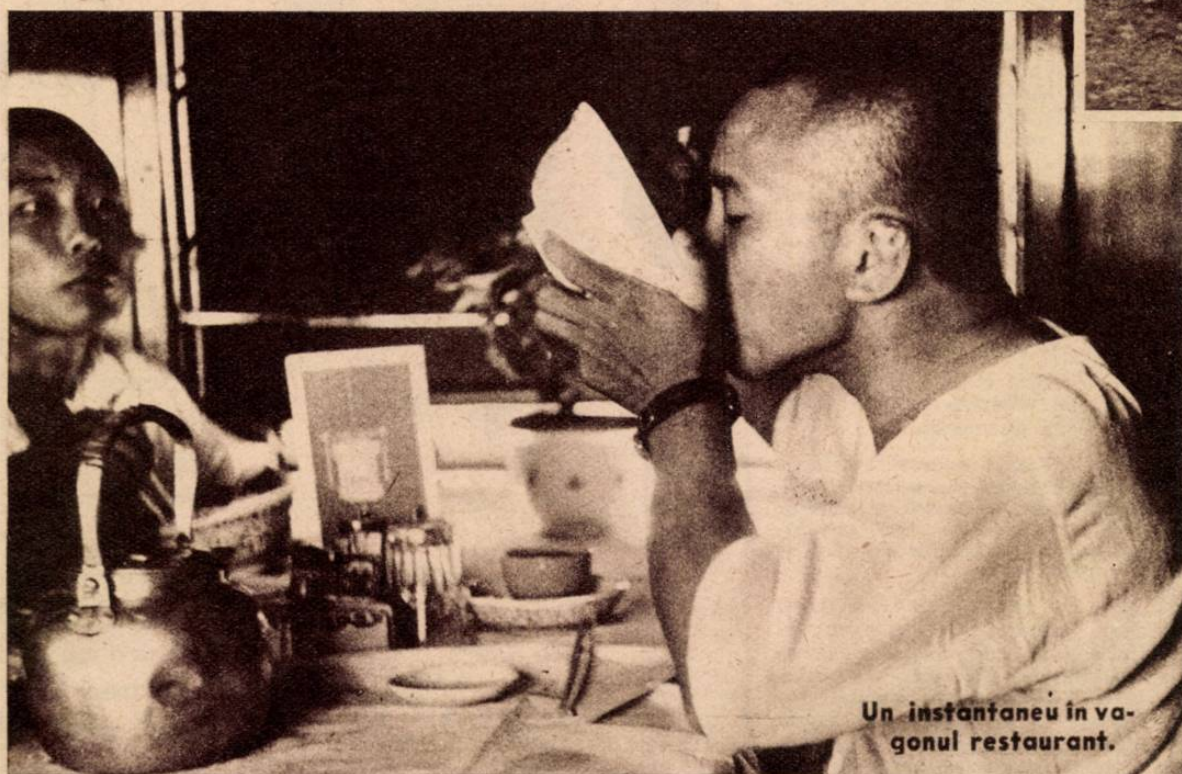
ESTE incontestabil că Expresul de Shanghai se bucură de oarecare celebritate. Nu se bucură de celebritatea care i se datorește pentru însemnătatea lui economică și strategică, ci pentru faptul că un regisor cu imaginație vie a plasat acțiunea filmului „Shanghai Express” cu Marlene Dietrich, în acest tren.

Imaginile reprezentate pe ecrane, pe ecran, nu sunt chiar conforme cu ceea ce este în realitate Expresul de Shanghai. Ca să spunem așa, lucrurile au fost văzute numai sub unghiul cinematografic.

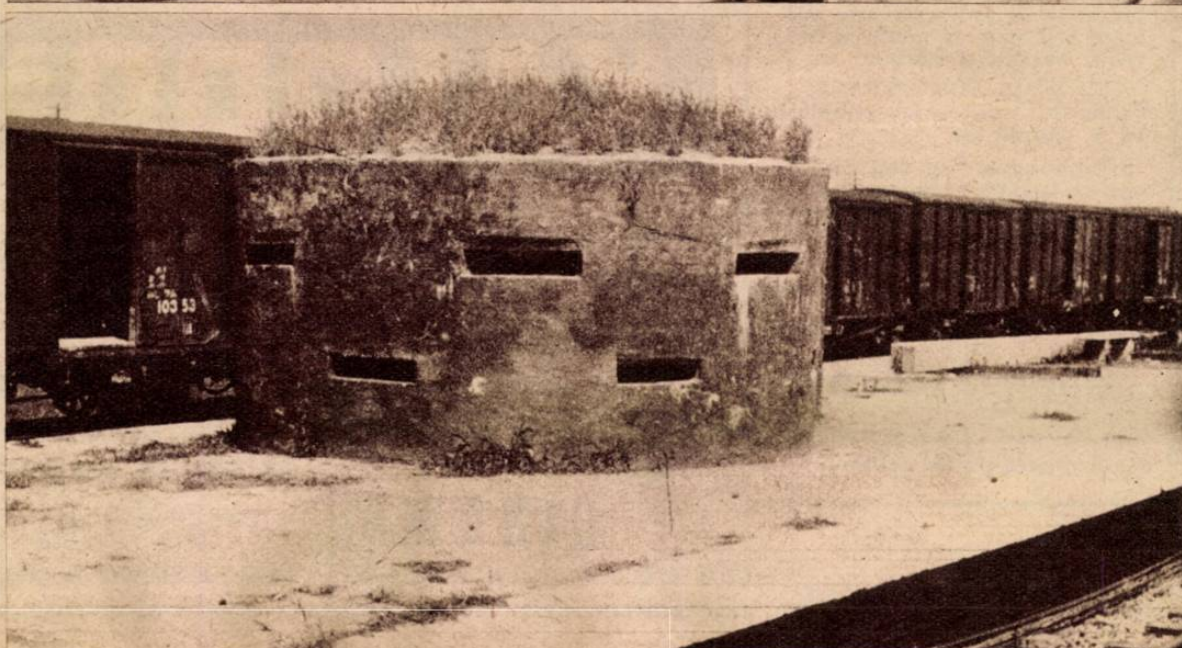
Expresul de Shanghai e un tren murdar, ca toate trenurile, îmbăcsit de mirosul de fum și sudoare omenească. Faptul că marile puteri se interesează totuși de el, se datorește împrejurării că linia aceasta leagă Peking-ul, unul dintre cele mai importante orașe ale Chinei, cu Shanghai-ul, cel mai mare port comercial al Extremului Orient. În afară de aceasta, tot Shanghai Expresul este ultima porțiune a unei linii ferate uriașe, care leagă Extremul Occident de Extremul Orient, străbătând Germania, Rusia, Siberia și China.

Pentru omul din mulțime, toate aceste elemente sunt foarte puțin însemnate. Totuși, linia aceasta ferată a cerut victime omenești și va mai cere încă mult sânge.

O călătorie cu Shanghai-Ex-

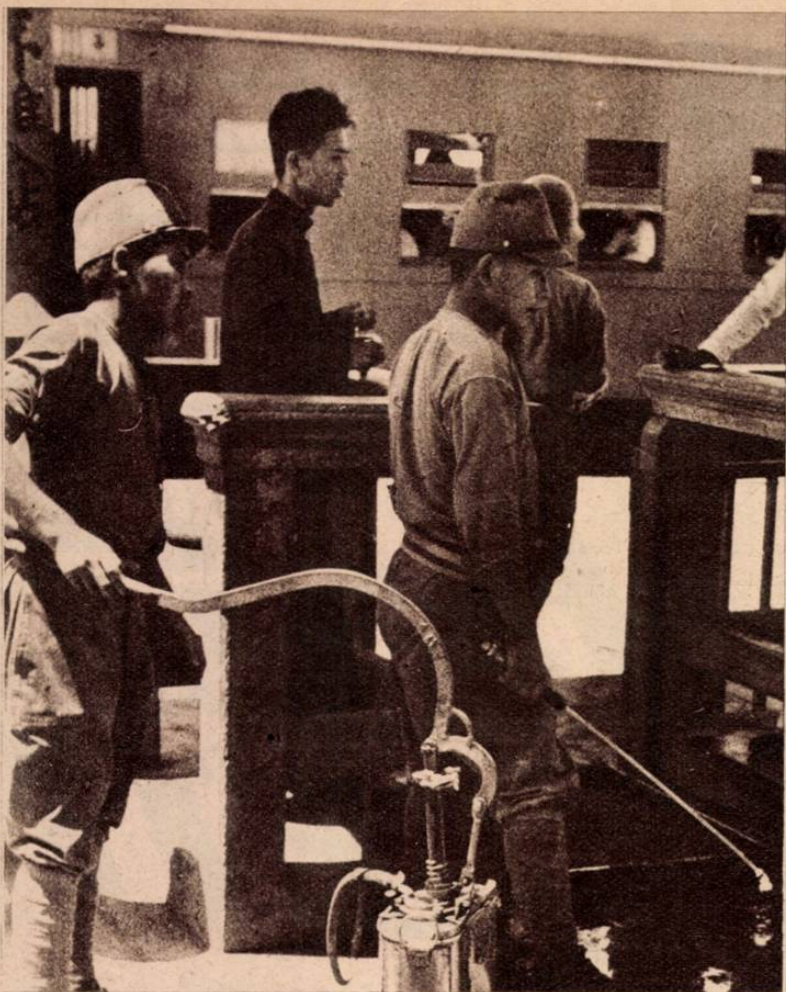
Un instantaneu în vagonul restaurant.

Un punct ategic fortificat, într-o gară aape traseul Peking-Shanghai.

pressul necesită un ceremonial, cu care călătorul occidental nu este obicinuit. În primul rând, trenul acesta, care leagă regiuni întinse și îndepărtate, este totodată vehiculul posibil al armatelor de microbi, care ar putea purta epidemiile într-una din cele mai populate regiuni ale globului pământesc. În consecință, administrația japoneză a expresului de Shanghai a instituit un serviciu sanitar, care are grijă să desinfecteze picioarele călătorilor, cari se urcă sau coboară din marele expres. Un infirmier înarmat cu un pulverizator de proporții respectabile, acoperă cu un nor desinfecant, picioarele goale — Shanghai-Expresul cuprinde mai ales călători cari umblă cu picioarele goale — ale celor cari vin sau cari pleacă.

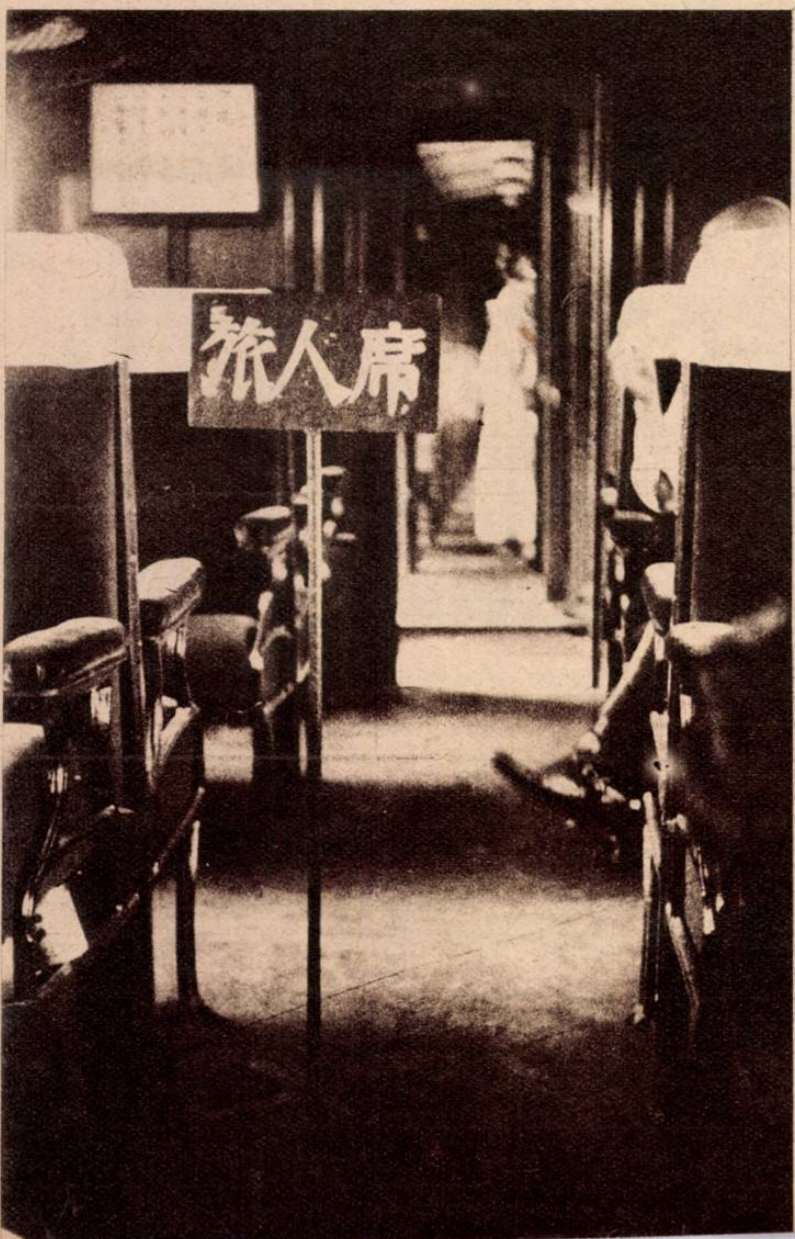
După o repetată desinfecție a mâinilor, călătorul intră pe peronul propriu zis, și după prezentarea biletului se urcă în vagon. Vagoanele care, în linii generale, nu se deosebesc prea mult de alte vagoane de tren, au numai o împărțire mai bizară. Indiferent care ar fi inghesuiala ce-ar domni în restul garniturii, compartimentele pentru soldați nu pot fi călcate de picior civil. Chiar dacă ar fi vorba de un picioruș mititel de chineză sau de niponă. O firmă, plasată foarte vizibil, în mijlocul vagonului, constituie opreliștea. Și

Desinfectarea picioarelor, în gara Shanghai.

dinspre partea politizei, pare-se că nu există excese, deoarece înghesuiala este permanentă în restul trenului. În sfârșit, un clopot dă semnalul plecării. Trenul pornește, iar viteza nu este dintre cele mai mici, și aceasta pentru motive binecuvântate. Siguranța liniei, deși este garantată de trupele japoneze, nu este totdeauna perfectă. Numeroasele bande de tâlhari nu ezită să atace trenul, deși două vagoane sunt pline cu militari, înarmați până'n dinți, dispunând de mitraliere și munițiuni suficiente. Dealtfel, fiecare gară, dealungul traseului, este întărită ca o fortăreață. Adevărate bastioane de beton armat sunt plasate în punctele strategice, dar nici acestea nu sunt suficiente spre a impresiona totdeauna pe bandiți. Vagonul cel mai ciudat al trenului este,

Vagon rezervat pentru militari.

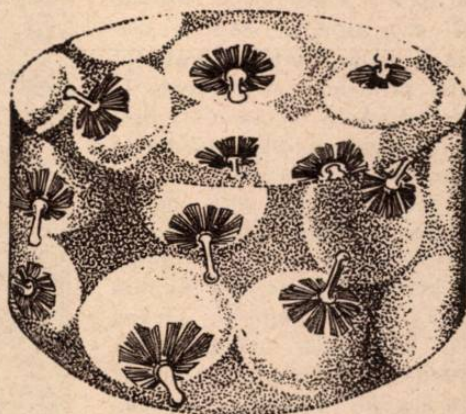

neîndoelnic, vagonul restaurant. Hotărât că un european, rățăcit pentru prima dată în Shanghai Express, va socoti inestetic felul de a mânca al asiaticilor. Lumea bună, care frecventează acest vagon, n'a renunțat încă la bețigașele de fildeș, cu care saltă destul de elegant orezul, în gura căscată ca un „o”, precum nici la puțin îmbietorul obicei de a duce castronul la gură, și sorbi mai mult sau mai puțin sgomotos, sosul din el. Două zile și două nopți, Shanghai Expressul cutrează plaiurile întinse ale Chinei, ici cu pământul crăpat de secetă, dincolo cu lanuri de orez, de un verde smarandin, extrem de odihnitor pentru ochi.

În tot acest timp, călătorul nu mai face parte din nici o altă organizație socială, decât aceea a trenului al cărui bilet l-a cumpărat. Șeful lui suprem este comandantul companiei de gardă, din al cărui cuvânt nu îndrăznește să iasă, spre a nu fi expus să-și continue călătoria pe jos sau cu o căruță prea puțin confortabilă. În fine, stația finală. Acelaș ceremonial ca la plecare, în ceea ce privește igiena, după o așteptare destul de îndelungată, în fața unor baraje de sârmă ghimpată, în spatele cărora se adăpostesc mitraliere. Poate că măsurile de „ordine” din Extremul Orient să vi se pară bizare. Sunt oameni cari le socot utile. Și deaceia le aplică. a. c.

*Pudra
Coty
reprezintă
garanția calității
și autenticitatea
franceză*

COTY

PRODUSE ORIGINALE COTY-PARIS

*Nimeni
nu va curăța
argintul
cu nisip*

Și pentru îngrijirea dinților ceea ce e mai bun abia este destul de bun. Pasta de dinți Chlorodont este preparată din materii prime recunoscute ca cele mai bune; ea conține un grăunte extrem de fin, vizibil numai la microscop, care fără să atace smalțul dinților are o putere intensivă de curățire. Curățirea regulată a dinților cu Chlorodont menține dinții strălucitori de albi și împiedică formarea pe dinți a depozitului urât și periculos.

Pasta de dinți Chlorodont

*Pe mare furtunoasă, sub focul
inamic, sfidând moartea, în
fiecare clipă, echipagiile
șalupelor de salvare, care
străjuiesc tot lungul coastei
britanice, sunt gata să-și riște
viața lor, pentru aceea a
semenilor, în primejdie.*

Salvatorii DE VIEȚI

Șaluța, împinsă de un auto-
tractor, este lansată pe
valuri.

Femeile aleargă spre plajă
aducând echipamentele.

În clipele de răgaz, temerarul căpitan
este un simplu marinar, care-și repară
plasele.

AM mai scris și altădată că războiul actual are aspecte inedite. Cătreerând micile porturi înșirate tot lungul coastei britanice, ai momente în care te îndoiiești dacă Occidentul, bastionul culturii europene, este realmente frământat de un sângeros conflict. Pentru noi, cei sosiți de prin meleagurile luminoase ale țării noastre, orașelele acestea au un aspect de decor neverosimil. Lumina nu este atât de tare cum e la noi, ci e estompată, făcând ca marginile dure ale locuințelor de piatră să pară mai puțin aspre, aducând o umbră pe figurile oamenilor obicinuiți să înfrunte temerar moartea, în fiecare clipă.

Căci locuitorii acestor mici porturi britanice sunt de meserie pescari sau marinari. Meseria lor mai, de seamă, și care nu le aduce mai niciodată venit, ci cel mult o mică medalie pe care o prețuiesc mai presus de orice, este aceea de salvator de vieți omenești. Există o tradiție marinărească, obligând pe acela care-și vede un semen în primejdie, să-i sară în ajutor, indiferent dacă-și riscă și el viața. În toate micile porturi britanice este organizat în amănunțime, un serviciu de salvare a naufragiaților, serviciu care este onorific. Statul nu intervine decât spre a utiliza echipele, cu materialul necesar. La izbucnirea războiului, majoritatea locuitorilor acestor mici porturi, cari făceau parte din echipagiile de salvare, au rămas pe loc. Conflictul actual este dus, după cum se știe, pe mare, și numărul victimelor torpilelor și minelor magnetice și magnetice a fost destul de mare, la început. Echipete de salvare, care pe vremuri erau gata să intervie numai pe vreme de furtună, stau acum în permanență la posturi. Ziua sau noaptea, o sirenă răscolește tăcerea orașelelor ce par adormite. În aceeași clipă, din case se năpustesc spre plajă, oameni cu figuri preocupate.

S'a dat alarma!

Un vapor cu sute de vieți omenești sau o barcă având un echipaj de numai două persoane, se află în primejdie. Lucrul nu in-

teresează. Șalupele sunt scoase din hangare și autotractoare puternice le poartă pe plaja nisipoasă, până la marginea apei.

Oricare marinar știe că într'un naufragiu contează fiecare clipă. Deaceea, timpul este economisit.

În timp ce echipele de salvare se îndreaptă spre plajă, spre a scoate bărcile din hangare, femeile le aduc la locul de imbarcare hainele speciale, cauciucate, precum și celelalte lucruri, care eventual le-ar fi uitat în casă.

Lansarea șalupelor se face cu o repeziciune uimitoare. Serviciul este atât de bine pus la punct, încât nu există clipă cheltuită zadarnic. O viață omenească prețuiește, pentru îndrăzneții marinari de pe coastele britanice, mai mult decât o tonă de aur.

Însfârșit, barca este lansată pe valuri. Din acea clipă, căpitanul echipei dispune de puteri discreționare și nu există marinar care să se gândească măcar să nu-i asculte porunca.

Motoarele puternice ale șalupei îndreaptă imbarcațiunea spre locul naufragiului. Dacă marea este prea agitată și e vorba de un vas de mai mari proporții, șalupa se oprește la oarecare distanță, deoarece valurile ar putea-o isbi de coasta vasului și s-o distrugă.

Un marinar specializat în aruncarea otgoanelor, cu ajutorul unei arme de foc, în genul aceleia cu care se aruncă harpoanele în vânătoarea de balene, își face meseria. Săgeata, purtând legată de un ca-

Alarmă pe străzile orașului.

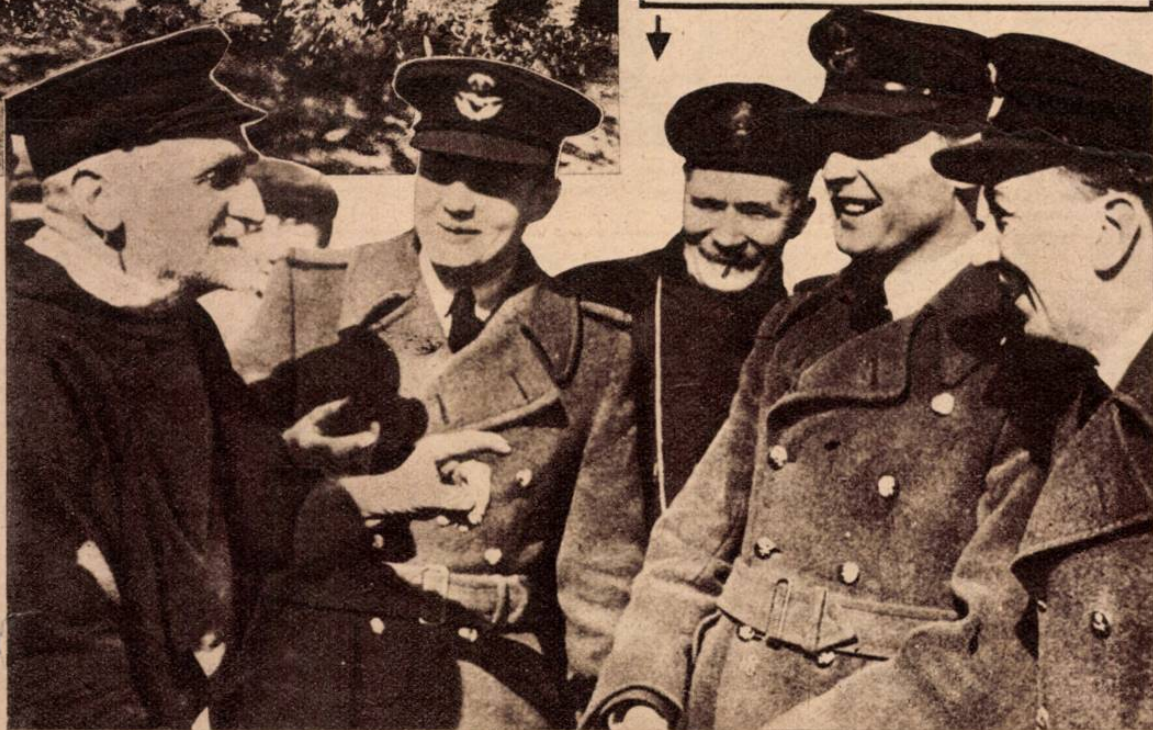
La țarm, naufragiații sunt purtați pe spate, până pe uscat.

păt o frânghie mai subțire, de al cărei al doilea capăt e legat otgonul, pornește șuerând prin aer, și se oprește matematic, pe puntea vasului naufragiat. Marinarii depe acest vas trag frânghia care aduce după sine otgonul, și-l fixează de punte. Apoi, pe acest otgon, ca pe un soi de funicular, oamenii trec depe bordul navei pierdute, pe bordul șalupei.

Dela începutul conflictului, echipele de salvare din micile orașele engleze, au avut ocazie, de nenumărate ori, să intervie, în ajutorul celor naufragiați. Ziarele vorbesc rar despre aceste isprăvi. Cu toate acestea, adevărații eroi, în marele conflict care a pus față în față națiunile din occidentul Europei, oamenii aceștia își fac datoria cu abnegație și fără crâcnire.

Un bătrân lup de mare, făcând parte dintr-o echipă de salvare, povestește unor piloți ai „Royal Air Force-ului”, isprăvile la care a luat parte.

este visul fiecărei femei ...

Acest vis se realizează cu tabletele de slăbire Kissingen

UN PRODUS NATURAL AL BĂILOR KISSINGEN

BOXBERGER KISSINGEN

TABLETELE *Remediu specific* al **Togal** bolilor reumatice

IN AMBALAJE DE 14 și 42 tablete

Faceți deci o cură cu Togal

D ROUGEUL DE BUZE

E de culoare galbenă, pe buze devine ROS-NATURAL.
N TENACE: ține 48 ore. Rougeul CAMELION — „DENY”
Y Lei 120.—la princip. DROGUERII și PARFUMERII. Depozit „OPAC” Doamnei, 7 (Galeriile Blanduziei, etaj) CAMELION. București. Telefon 4-28-60

se apreciază din ce în ce mai mult cafeaua cu lapte, însă preparată cu Franck

CUPA „BAZINULUI DUNĂREAN”

ROMÂNIA-JUGOSLAVIA

3 - 3 (2 - 2)

Pe stadionul dela A. N. E. F. în fața a 30.000 de spectatori, s'a desfășurat ieri cel de-al 20-lea match dintre Jugoslavia și România. Au asistat numeroase notabilități printre care d-nii I. Andres, ministru de Industrie și Comerț al Jugoslaviei, Christu, ministrul Comerțului Extern al României, Ducici, ambasadorul Jugoslaviei la București, delegația misiunii jugoslave, General Gabriel Marinescu, președintele F. R. F. A., etc.

A arbitrat d. Ludovic Rubint (Ungaria). Cele trei goaluri ale României au fost marcate de Bindea (2) — și Baratki.

- 1) Tribuna oficialităților în timpul intonării imnurilor Regale.
- 2) Echipete Jugoslaviei și României înainte de match.
- 3) Lupaș, Rășinaru, Sfera și Vintilă în luptă pentru balon.
- 4) Baratki în duel cu Dubac.
- 5) Ața Petrovici luptând cu Rășinaru.
- 6) O fază din matchul de juniori, România-Jugoslovie.

(Foto I. B. Ursianu)

REALITATEA FEMEII

CÂT de bine ne simțim acum, sub razele calde ale soarelui primăvăratesc, după întunecatele zile cu ploaie și ninsoare, ale „Babelor”!

Toate casele de modă și-au deschis larg porțile și la expoziția uneia dintre ele ne-am instalat comod într'un fotoliu și am văzut:

Tailleur-ul, principala îmbrăcăminte a primăverii, croit clasic — forma de care nu ne vom plictisi niciodată, în cenușiu, în beige, în albastru marin, în carouri; un costum negru ne-a atras special atenția, căci în loc să fie încheiat cu nasturi, era legat în talie cu un lanț de metal auriu, iar capătul în formă de creion dispărea într'unul din buzunare. Fuste bogat godate și jachete de altă culoare, toate tinerești, simple; jachetele par să fie însă ceva mai lungi, anul acesta.

Bluze nenumărate, delicioase, bleu pal și rose, cu fundulițe la gât, cu garnituri încrețite și pline cu „rûșe”. Ici, colea câte o bluză albă, de olandă sau de mătase.

Pardeșiile sunt sau foarte strânse pe corp, sau raglan, frumos croite și bogat godate la spate.

În ceea ce privește *rochiile* aș putea scrie o revistă întreagă. Sunt atât de numeroase, atât de variate, cât se poate de simple și tocmai acesta

este farmecul lor. Culoarele de dimineață sunt cafeniul, albastru, bleu-marin-ul, mauve, etc.

Pălăriile ne vor aduce, în acest sezon, noutăți plăcute. Cele mai preferate vor fi micile canotiere, așezate cochet pe o parte și garnisite cu mici voalete. Turbanul este și el pus la loc de onoare și de obicei este confecționat din două simple fâșii, înnodate în față. Foarte mult vom purta în acest sezon pălăriile mari de paie, cu calota minusculă. Nu credem că există femeie pe care să n'o aranjeze o astfel de pălărie.

Pantofii! Ce ar însemna tot ansamblul fără ei. Sunt atât de moi și de fini, au croieli atât de originale, încât ești aproape tentată să vorbești de o „haute couture” a încălțăminteii. Un pantof bine ales întregeste farmecul unei rochii.

În aceeași casă, în care am admirat expoziția de care am vorbit mai sus, se află și un institut de înfrumusețare. Conducătoarea lui mi-a împărtășit următoarele sfaturi, pe care mă grăbesc să le redau cititoarelor mele: Prima grijă a unei femei, la sosirea primăverii, trebuie să fie permanentul. Înainte de a merge la coafor, supu-

neți părul dv. urmă torului trata-

ment:
În fiecare dimineață și seară faceți un masaj puternic cu ambele mâini (vezi fig. 3), până când simțiți că vă „arde” pielea capului. Apoi, cu două perii, periați-vă părul în toate direcțiile. Nu vă speriați de firele de păr care rămân pe perii, ele au fost de mult înlocuite cu altele noi. Dacă aveți părul gras, muiați un tampon de vată într'o loțiune bună de păr și făcând cărări, masați rădăcina; dacă părul dv. e dimpotrivă, uscat și aveți mătreasă, tamponați rădăcina cu ulei de migdale sau pur și simplu cu un delemn de măsline. După permanent, continuați același tratament. Să știți că periatul nu strică ondulețiile.

CLAUDE

CEL MAI UTIL CADOU DE SĂRBĂTORI! UN APARAT DE TRICOTAT CU MÂNA „TRICO-RECORD”

cu acest aparat tricotăți în câteva ore o rochie, un pulover, o bluză etc. Prețul lei 1.500. Instruirea gratuită. Prospekte la cerere. De vânzare la: Rep. Gen. M. Alfordary, str. Mămulari 26 și la magazinele: Centrala Lănei,

Calea Victoriei 17, Dumitriu, str. Carol 62 și „Valencia”, str. Nicolae Șelari. Depozit în Ploiești, str. Unirii 4 (vis-a-vis de Berbec). Căutați reprezentanți exclusivi pentru toate județele din țară.

PĂRUL DE PE FAȚĂ ȘI CORP distruge definitiv și fără cicatrice **D-na Dr. M. RABINOVICI** Specializată la Paris, boli de piele **COSMETICA** Ingrijirea tenului Bulev. Carol 57. Telefon 3.52.73. Consult. 8 — 12 și 3 — 7.

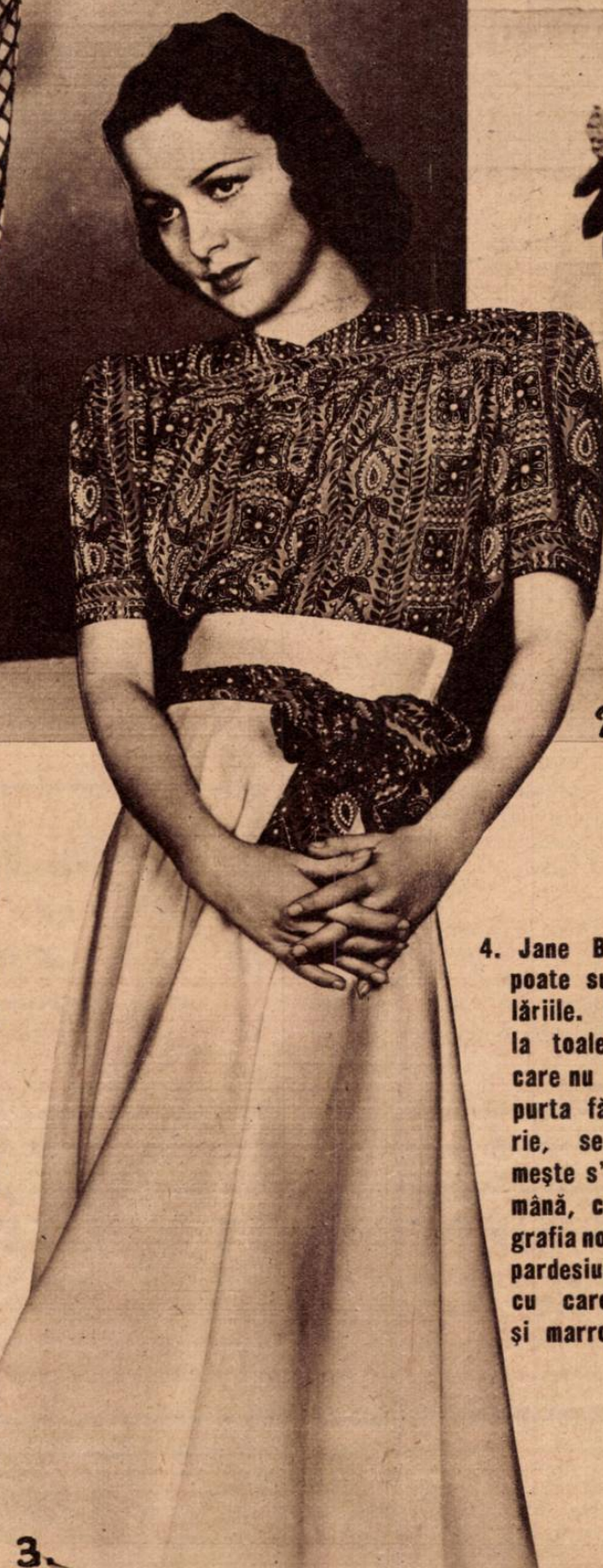
SUNT VINDECABILE BOLILE DE PLĂMÂNI?

Toți acei cari suferă de astmă, tuberculoză pulmonară, și la laringe, catar la vârful plămânilor, tuse învechită, răgușală persistentă, gripă și n'au găsit vindecarea până acum primesc dela noi lămuriri, absolut gratuit și franco o carte cu multe ilustrații asupra temei: „Sunt vindecabile bolile de plămâni?”. A se scrie o carte poștală, francată cu 8 lei — la adresa exactă: **PUHLMANN & Co., BERLIN, 8.36. MÏGGELSTRASSE 25-25 a.**

„REALITATEA ILUSTRATĂ”. Editura „Ziarul” S. A. R. București. Inscrisă sub Nr. 239, Reg. Publ. Periodice la Trib. Ilfov S. I Com. Revistă săptămânală tipărită la Heliogravură și un supliment „De toate pentru toți”. Redacția și administrația, str. Const. Mille (Sărindar) 5-9, București. Tel. 3.84.30. Cec Poștal 4083. Red. responsabil: N. Ionescu. Prețul abonamentelor un an (52 numere) lei 400; 6 luni (26 numere) lei 225; 3 luni (13 numere) lei 120. Anunțurile se primesc la administrația revistei. Plata taxelor poștale în numerar conform aprobării Direcției Generale P. T. T. Nr. 15.585/939.

IMPRIMERIILE **Adevărul** S. A., BUCUREȘTI

MODA

NOUȚĂȚI DE SEZON

1. Jane Wyman poartă pe rochia imprimată de mătase, o jachetică scurtă de califea, ale cărei mâneci sunt trei-sferturi, iar mâneca rochiei este indoită peste ea, formând o manșetă.
2. Priscilla Lane s'a fotografiat de curând în acest tailleur fantezie, compus dintr'o rochie marron și o jachetică galbenă, terminată, de jur împrejur, cu colți.
3. Olivia de Havilland este tot atât de eco-noamnă, pe cât e de frumoasă. Niciodată, ea nu-și aruncă rochiile vechi. Le preface de atâtea ori, până când nu mai are ce tăia din ele. Iată de exemplu, în fotografia noastră, poartă o fustă „cloche” din stofă albă, cu bluza și centura tăiate dintr'o rochie imprimată, veche.

4. Jane Bryan nu poate suferi pălăriile. Deaceia, la toaletele pe care nu le poate purta fără pălărie, se mulțumește s'o țină în mână, ca în fotografia noastră, la pardesiul galben cu carouri albe și marron.

ANUL XIV No. 690

9 APRILIE 1940

10 LEI

COLECTIA

Avion de vânătoare întorcându-se
spre coasta de Est a Angliei după
un raid pe deasupra Mării Nor-
du'ui. În primul plan vase engleze
de patrulare.

ACTUALITĂȚI DIN ȚARĂ

A FOST CONSTITUITĂ O ASOCIAȚIE ROMÂNĂ - OLANDEZĂ

În vederea strângerii legăturilor culturale dintre România și Olanda, s'a constituit, în Capitală, o asociație româno-olandeză, cu participarea fruntașilor vieții culturale din cele două țări. Ședința de constituire a avut loc la Academia Română, fiind prezidată de domnul prof. Rădulescu-Motru, președintele Academiei, în prezența domnului L. G. van Hoorn, ministrul Olandei la București. În clișeu nostru, membrii comitetului asociației culturale olandezo-române: dl. prof. Rădulescu-Motru înconjurat de d-nii van Hoorn, ministrul Olandei, Cezar Petrescu și I. M. Sadoveanu.

(Foto I. B. Ursian).

O CONFERINȚĂ DESPRE „STATUL AUTORITAR”

În cadrul conferințelor organizate de Institutul de Științe morale și politice, de sub președinția d-lui Consilier Regal G. Mironescu d-l profesor Constantin Rarincescu a vorbit despre „Statul autoritar”.

1) În fotografia noastră: d-l profesor Rarincescu își dezvoltă conferința, având în dreapta sa pe d-nii Consilier Regal G. Mironescu, prof. George Strat și Constantin Viforeanu, procurorul general al Înaltei Curți de Casație.

2) Un aspect al sălii, în timpul conferinței domnului profesor Rarincescu: profesorii Facultății de Drept urmărind expunerea.

UN OASPE FRANCEZ ÎN CAPITALĂ

A) Domnul Jacques Copeau, celebrul om de teatru al Franței, a ținut o serie de conferințe la Fundația Carol I, vorbind despre problemele teatrului contemporan. În clișeu nostru, ilustrul conferențiar având în jurul său pe d-l Adrian Thierry, ambasadorul Franței și pe d-l Ion M. Sadoveanu, directorul general al teatrelor.

O DEMONSTRAȚIE DE APĂRARE PASIVĂ

B) La Spitalul Colentina din Capitală a avut loc o demonstrație de apărare pasivă, la care au participat în afară de personalul spitalului și reprezentanții autorităților militare. Evacuarea bolnavilor s'a făcut în cea mai desăvârșită ordine, conform cu instrucțiunile pentru apărarea pasivă. În fotografia noastră: primele ajutoare date „răniților”.

SERBAREA SĂDIREI POMILOR IN PĂDUREA „PUSTNICUL“

In prezența Măriei Sale Mihai, Mare Voevod de Alba Iulia, s'a desfășurat în pădurea „Pustnicul“ din apropierea Capitalei, serbarea sădirii pomilor organizată de Comandamentul Străzii Țării.

Măria Sa Mihai sărutând Sf. Cruce după oficierea slujbei religioase.

In timpul intonării Imnului Regal, Marele Voevod și oficialitățile prezente, salută.

Ascultând discursurile care subliniază însemnătatea zilei.

Unitățile străjerești sunt trecute în revistă de către Măria Sa Mihai.

După solemnitate, M. S. Marele Voevod gustă din mielul fript după vechile datini.

Obiectivul nostru a fixat clipa în care Augustul Vlăstar Regal: îndeplinește gestul străvechi al sădirii.

OGLINDA EVENIMENTELOR

DUPĂ MOARTEA SAVANTULUI BRANLY

După moartea savantului Branly, părintele radiofoniei, oficialitatea franceză a ridicat în laborator în care a lucrat marele fizician, un catafalac acoperit cu drapelul francez. Instrumentele de fizică ale lui Branly sunt expuse pe mese, iar publicul face un pios pelerinaj, defilând prin încăperea în care s'au creat atâtea lucruri de însemnătate covârșitoare pentru știință.

FEMEILE FRANCEZE ȘI RĂZBOIUL

Lipsa mâinii de lucru provocată de mobilizarea tuturor bărbaților francezi este foarte puțin resimțită în mare republică. Femeile franceze au înlocuit bărbații în uzine, în fabrici și chiar și la munca câmpului. Ceea ce este demn de relevat, e că munca agricolă este efectuată chiar și de orășence.

ARTILERIA GREA IN LINIA SIEGFRIED

Duelurile de artilerie au reinceput între linia Maginot și Siegfried. De data aceasta, se utilizează din ambele tabere, armele cele mai puternice și mai distrugătoare. Artileria grea germană dispune de piese remarcabile. Instantaneul nostru reprezintă platforma unui tun greu, și elevatorul care servește la ridicarea obuzelor și încărcarea lor.

POSTURI ÎNĂLȚATE PE FRONTUL DE VEST

Luptele de patrulare nu încetează nici o clipă pe teritoriul aflat între liniile fortificate, Maginot și Siegfried. Adversarii așteaptă ca inițiativa să nu fie de partea sa, studiând însă, cu cea mai mare atenție, mișcările inamice. Instantaneul nostru reprezintă un post înălțat de mitralieră, al trupelor germane, în fața liniei Siegfried.

FIER PENTRU RĂZBOIU

Pentru a-și împlini nevoile de materii prime, Germania ca și alte țări, a hotărât să adune absolut tot metalul vechi aflat în țară, pentru a fi re-topit, prelucrat și utilizat de industria de armament. Din toate colțurile țării au fost aduse obiectele cele mai de necrezut, ca ofrandă, pentru înarmarea germană.

DIN LUMEA INTREAGA

DISCURSUL D-LUI PAUL REYNAUD

Domnul Paul Reynaud, președintele consiliului de miniștri și ministru al afacerilor străine, a vorbit, de curând, la radio, adresându-se prietenilor din America. În discursul său, primul ministru francez a explicat motivele care au determinat Franța să pună mâna pe arme. În fotografia noastră: dela stânga spre dreapta, în spatele d-lui Reynaud, se află domnul Fevrier, subsecretar de stat la Informații, Frossard, ministrul Informațiilor, și Laniel, subsecretar de stat la Ministerul Finanțelor.

21 DE ANI DELA FONDAREA FASCIILOR DE LUPĂ

S'au împlinit 21 de ani dela fondarea fasciilor de luptă. Evenimentul a fost sărbătorit în întreaga Italie. Au avut loc întruniri la care au luat cuvântul fruntașii mișcării fasciste, precum și Ducele. Imaginea noastră reprezintă pe Duce privind defilarea fasciilor la Roma.

CREDERE

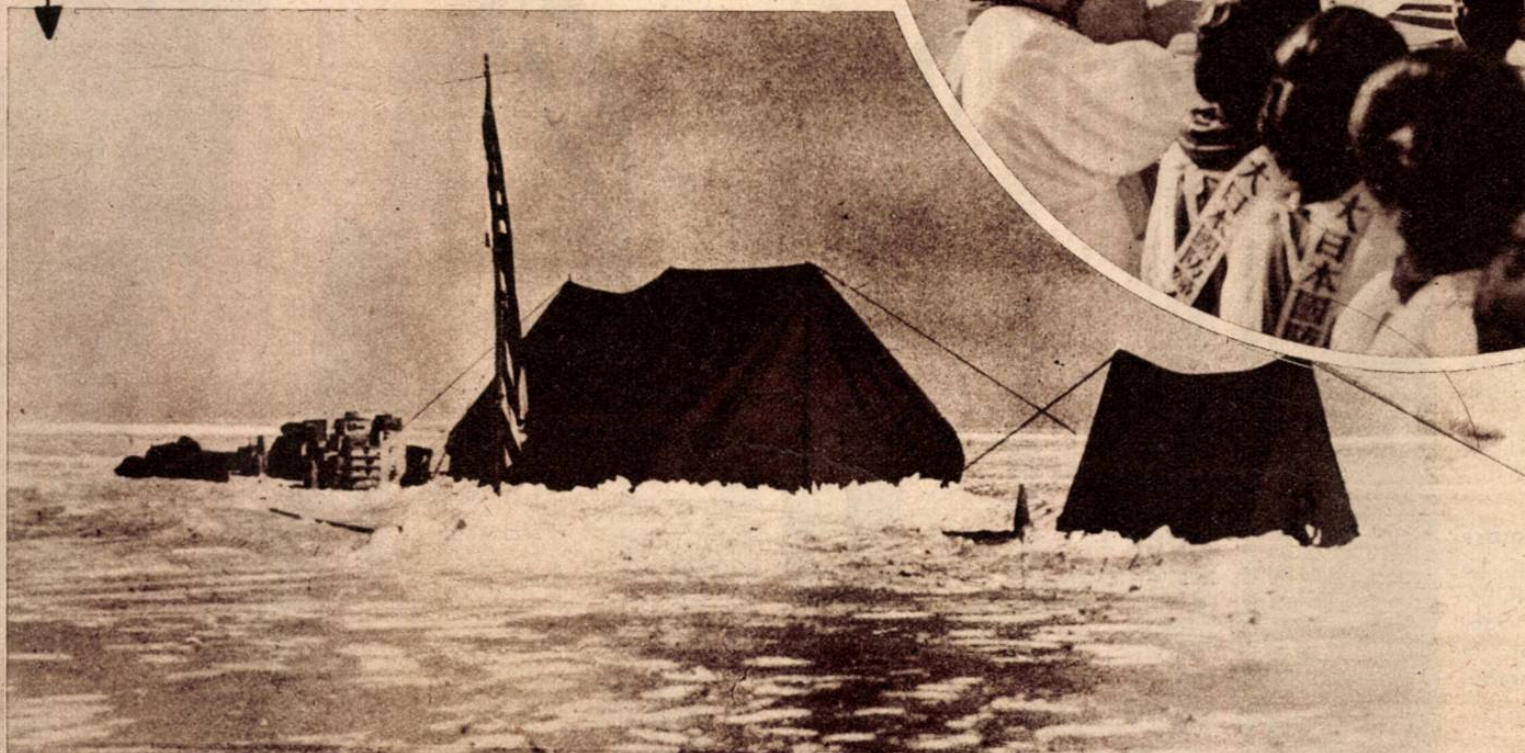
OBBEDIRE

COMBATTERE

EXPEDITIA AMIRALULUI BYRD

Iată ultimul instantaneu luat în cursul expediției antarctice a amiralului Byrd. După zile îndelungate de călătorie cu crucișătorul ghețurilor, în care timp a reușit să facă importante descoperiri științifice, amiralul Byrd a hotărât să revie în America. Corturile acestea au fost ridicate la ultima etapă, înainte de imbarcare, pentru Valparaiso.

TRUPELE JAPONEZE REVIN ÎN PATRIE

După ani de zile de lupte sângeroase, pe câmpiile Chinei, o parte din trupele japoneze, obosite de îndelungatul război, au fost repatriate, spre a fi înlocuite cu trupe proaspete. La Tokio s'a făcut trupelor o primire călduroasă, de către populație.

INTRE casa bătrânească a vechiului București, care mai stăruie îndărătnică în mijlocul metropolei noi, și blok-housse-ul de beton cu schelet metalic, nu este numai deosebirea dintre tencuiala de var și materialul masiv, nici prăpastia dintre locuința lipită de pământ și apartamentul suit spre cer ca o haltă spre stele.

Ca să parcurgi distanța ce le desparte nu e deajuns ascensorul. În fond, sunt două lumi străine vorbind graiuri sentimentale deosebite, trăind vieți aparte. Intre ele, nicio parte de înțelegere, nicio vibrație comună. Casa bucureșteană în format vagon, cu odăile înșirate una după alta, cu ferestrele împodobite de ghiveciuri înflorite cu câinele morocănos patrulând prin curtea cu chioșc, face parte din peisajul urbanistic al Bucureștilor anului 1900. Block-housse-ul e replica mândră a metropolei victorioase. Nu e locul aici să facem un inventar al gustului, ca să aducem apa la moara celor cari vor să macine blockul

— E felul lui de a-și manifesta bucuria că s'a trezit.

Deodată, o voce baritonală izbucnește vijelios. Glasul său și coboară precipitat. O replică stridentă înăbușe aria.

— Boerii cântă la Operă, te lămuresc vecinii îngroziți. Toată dimineața fac repetiții.

Fragmentul din „Traviata” nu poate însă acoperii larma din apartamentul alăturat. Acolo, e altă piesă, repetată în fiecare

ȘCOALA DE ILUZII

Deasupra e o „școală” de limbi moderne. O doamnă între două vârste desvăluie, câtorva fete, misterele limbei lui Molière și enigmatice fonetice ale vorbirii englezești curente.

„Elevele” se străduiesc în direcții diferite, urmărind țelurile cele mai variate. Una vrea să știe franțuzește ca să poată bate la mașină corespondența comercială a unei case de parfumuri, unde un domn foarte important i-a rezervat un loc. Alta învață să ciripească câteva vorbe ca Simone Simon, fiindcă numai așa se va putea mărita. Zice: „Bărbații e foarte pretențioși. Dacă nu știi franceza și piano, nu te ia niciunul”.

Dar mai e și genul plicticos al fetei de „familie” care nutrește țeluri mai absurde, — iluzii mai riscate.

Învăță englezește în vederea unei călătorii la Hollywood unde marile studiouri o așteaptă...

„OLANDEZUL JUCĂTOR”

La al 4-lea e un apartament cu storiile trase. Locatarii sunt invizibili toată ziua. În zori, pe la cinci, apartamentul se însufletește brusc. Cineva a dat drumul tuturor robinetelor din baie și sgomotul apelor deslănțuite trezește toată lumea adormită din apartamentele de dedesubt. În același timp, o mână a învățat comutatorul aparatului de radio și iată, pe când primele raze ale soarelui străpung plasa cenușie a zorilor, orchestra filarmonică din Philadelphia atacă cu vigoare o partitură wagneriană. Svonul metalic al alăturilor orchestrei și vuetul apelor în baie smulge din somnul lin de dimineață toți locatarii block-housse-ului.

Ce s'a întâmplat? se repede un chiriaș recent și încă nefamiliarizat cu programul matinal al olandezilor.

Au venit acasă olandezii, explică portarul pe-un ton resemnat.

„Olandezii sunt doi și cu o doamnă mai (Cont. în pag. 8)

Scene DIN VIAȚA UNUI BLOCK-HOUSSE BUCUREȘTEAN

zi de câteva ori. E o mică dramă conjugală. Se aud doar frânturile unui dialog:

— Mizerabile! Mi-ai zdrobit viața! Nu mai rămân nicio clipă aici! Nicio clipă!

Un plâns infundat. O tăcere. Apoi:

Ce-ai făcut din tinerețea mea, ce-ai făcut din mine, mizerabile? Domnul pare a prefera teatru cu pauze lungi. Se aude totuși un mormăit:

— Linștește-te... Nu mai răzni așa că ne râde lumea...

— Să mă liniștesc? Nu? Vreau să știe toată lumea în ce infern trăesc! Să știe toată lumea! Se mai aude o ușă trântită cu putere și apoi, deodată, un sgomot de farfurii sparte.

— Pentru astăzi s'a terminat, ne lămurește portarul... Măine începe iar...

„inestetic” ridicând în locul său casa cu cerdac sau altă fantezie arhitectonică. Nu e nici locul să încheiem un bilanț al ororilor care desfigurează Capitala, indiferent de stilul acestor orori. E treaba altora să lupte cu aceste zidării monstruoase — luptă care nu poate fi dusă eficient decât cu târnăcopul municipal...

Vom încerca doar să ne furișăm, cu indiscreția cuvenită, prin viața unui block-housse, așa cum a făcut-o un mare regisor francez. El a smuls din sbuciumul divers al unei uriașe case de raport dintr'un cartier parisian, un film patetic, o suită de mici drame și mici comedii. Noi ne vom resemna cu mai puțin. Expediția noastră, cu obiectivul fotografic sub braț, își va fi atins țelul dacă va izbuti să taie o felie de viață din viața unui block-housse, materie primă pentru industria abia născută a romanului românesc...

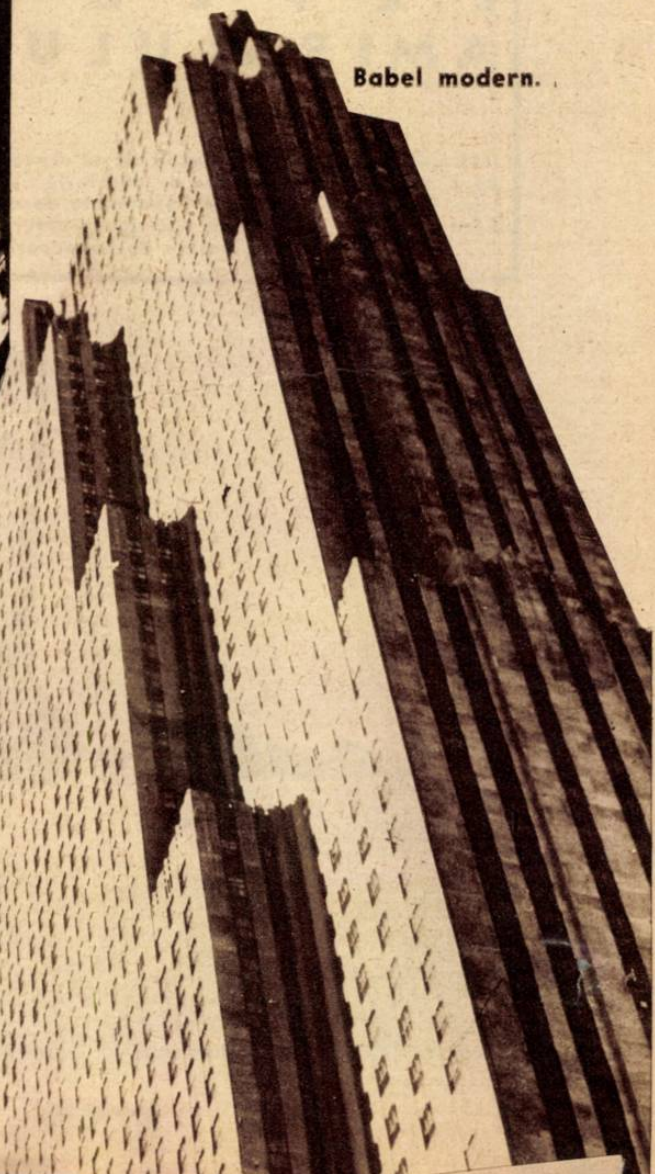
DRAME MICI...

Dacă te instalezi la etajul I poți înregistra viața unui apartament dela al II-lea. La opt dimineața începe bombardamentul, adică scuturatul și bătutul covoarelor. Sgomotul surd al salvelor e întrerupt, în răstimpuri, de țipetele unui copil adorabil.

— De ce țipă?

Giganții de beton.

Babel modern.

PE URMELE FACTORILOR STRĂJERI...

CUM IMPART CORESPONDENȚA POSTAȘII IMPROVIZAȚI

Cine s'ar fi gândit vreodată că treburile de răspundere ar putea fi încredințate copiilor?

Ei bine! Întâmplarea a fost cu puțință chiar la noi, aici în funcțiunea care necesită poate cea mai mare atenție și exactitate. Vremurile în care trăim sunt mai trepidante și însuși acul ceasornicului aleargă mai repede decât altă dată astfel încât copiii de 13 — 14 ani, potrivit acestei viteze în care trăiește lumea înconjurătoare își pierd copilăria mai de timpuriu și capătă o seriozitate și o maturitate pe care generațiile de odinioară, nici nu le bănuiau. Priviți-i la lucru: dacă figura nu le-ar striga vârsta i-am crede după aplicarea pe care o arată, funcționari de carieră.

ALTĂ VIAȚĂ

Școala de până acum s'a dovedit insuficientă pentru viața cea mare, aspră și uneori potrivnică; deaceia formele vechi sunt pe cale să dispară, lăsând loc unui nou fel de viață. Pildele pe care le strigă cărțile, cuvintele de indemn și îmbărbătare ale dascălilor de altă dată sunt astăzi întrecute toate de fapte, de unele fapte chiar se impun cu o putere elementară. Elevii străjeri iau parte la viața socială a țării; ei devin factori ai bunului mers obștesc; ei devin roți importante la angrenajul general. Ghița dintre teorie și viață a fost spartă!

Elevii au părăsit școala pentru câteva ceasuri și au venit grămadă pe stradă, în birourile publice, s'au amestecat printre oameni, au descins în viață! Iată străjerii — de pildă — factori poștali.

POȘTAȘII CEI MICI...

Cine nu ține minte apariția aproape patriarhală a factorului de ieri?

Era cam bătrâior, cu fața încadrată de barbă și mustați, cu mișcările lente, cu glasul domol și cu tolba aproape goală! Astăzi treburile s'au schimbat: băeți de 15 ani, cu o sprinteneală de sfârlează, aleargă dela un capăt la altul al orașului, cu zeci de mii de scrisori, cărți poștale și tot felul de depeși.

Dis de dimineață, în locul reveriei de altă dată a fraților lor mai vrâstnici, ei se trezesc și în câteva minute sunt la poștă. Se împart pe grupuri, cari repartizează întâi scrisorile, le ștampilează și le așează pentru a fi luate de un alt grup care le împarte pe străzi; fiecare elev care în urmă cu un an se trudea mai mult decât era necesar cu învățarea pe de rost a cine știe cărei spețe de elefanți

Străjerii-factori pornesc.

Transmiterea însemnelor puterii.

Indicații prețioase.

dispăruți astăzi, își ia sarcina de a împărți cu toată atenția plicurile locuitorilor unei întregi străzi.

O SCRISOARE AȘTEPTATĂ

Urmăriți în ilustrațiile noastre pe același elev străjer și poștar în mai multe situații.

Acesta este cel mai vrednic dintre toți.

É veșnic surâzător, politicos și foarte minuțios în executarea misiunii sale. Iată-l aci în blockhausul No. din Str. Londrei parcul Bonaparte. După ce a sunat (Cont. în pag. 8)

În hallul unui mare blockhouse.

Scrisoarea de dragoste.

Un slujbaş politicos.

Figuri DE OPERETA

CEI TREI COMICI

ROLUL pe care l-a avut opereta în dezvoltarea gustului de teatru al masei este notoriu. Opereta forma în fiecare stagiune un contingent nou de spectatori pe care îl trecea teatrelor serioase. Chiar Alexandru Davilla a fost mult ajutat în acțiunea sa de regenerare a teatrului românesc, de acest factor de educație artistică a masei.

La început Leonard era un simplu salariat al trupei Grigoriu. Participanți la beneficiu erau numai cei trei comici mari ai trupei: Maximilian, Ciucurette și Carussi, ei aveau un rol determinat în succesul operetelor.

De câte ori apăreau cei trei comici într-o operetă alături de Leonard, succesul era pe trei sferturi asigurat. Prieteni buni, ei se înțelegeau bine și se certau metodic.

Cearta lor pornea de obicei de la repartizarea rolurilor. Ei nu se certau decât odată pe an, la deschiderea stagiunii și rămăneau certați tot restul anului. Nu vorbeau de cele multe ori dar se întâlneau în scenă și jucau ca cei mai buni prieteni.

Când se apropia sfârșitul stagiunii și trebuiau verificate registrele lui Grigoriu, intervenea necesitatea imperioasă de a se împăca, pentru că din toată trupa singurul om care se pricepea să verifice socoteli, era Maximilian și dânsul fiind certat cu ceilalți doi nu se

grăbea să facă această verificare. Atunci încerca Ciucurette să-i facă avansuri lui Maximilian. Cei trei comici se împăcau, Grigoriu pune registrele la dispoziție și verificarea lor începea.

Maximilian controla cifrele și Ciucurette din spatele lui verifica cheltuielile.

Registrul de cheltuieli începea cam astfel:

Afișaj 6.000 lei

Drepturi de autor 8.000 lei

Gardistul de noapte din fața parcului Oteteleșanu 5 lei

Decorul pentru „Contele de Luxemburg” 14.000 lei

Chenzina trupei 22.000 lei

Gardistul de noapte din fața parcului Oteteleșanu 5 lei

Ciucurette îl oprea:

— Mă Max, gardistul ăsta noi îl plătim! Parcă nici n'ar avea leafă.

Din toate cifrele care jucau sub ochi, Ciucurette reținea cei 5 lei ai gardistului de noapte.

Apoi verificarea continua, și cum se obișnușe în contabilitate la sfârșitul paginei să adună toate cifrele. Pagina dădea un total de 38.000 lei, iar când se trecea suma în pagina următoare se pune contabilicește: Transport 38.000 lei.

Ciucurette îl întrerupea din nou pe Maximilian: — la stai mă, Max, când dracu am făcut noi un transport de 38.000 lei? Nici voiajul nostru în Rusia n'a costat atâta.

Și observațiile acestea nu le făcea în glumă. Era perfect convins de ce spunea.

După ce se terminau verificările, actorii principali își luau beneficiile respective și plecau în străinătate ca să mai vadă alte trupe și actori. Prima călătorie a făcut-o Leonard, Maximilian și Ciucurette.

Aduși la Viena, în prima dimineață, își luau cafeaua la una din cele mai mari cafenele. La un moment dat apărură un tânăr român, student la Viena care strecura notițe teatrale într'un ziar local.

Actorii aveau întotdeauna aversiune împotriva oamenilor necunoscuți, care-i inoportunau. Studentul român, cunoscând pe Ciucurette îl atacă rugându-l să-l prezinte și celorlalți doi. Ciucurette îl prezentă pe Leonard:

— Signor Leonardo de la Scala din Milano. Leonard prinse imediat farsa și începu să-i vorbească italienește. Studentul român convins că Leonard e într'adevăr italian, continuă convorbirea cu Ciucurette, înjurându-l pe Leonard.

El fu invitat la un dejun foarte copios, seara la Operă și apoi la supeu. Studentul român vorbea și el foarte bine italienește și toată seara îl lauda pe Leonard în italienește și îl înjura pe românește.

La despărțire studentul român îi ținu un mic

„speeck” în italienește mulțumindu-i pentru toate invitațiile din cursul zilei.

Leonard îl întrerupse:

— M'ai înjurat o zi și o seară întreagă, dă-mi voie la despărțire să-ți răspund și eu. Și-i debită o serie de injurături în care tenorul a excelat întotdeauna.

* * *

Taina succesului lui Ciucurette, a fost voioșia lui. El se amuza totdeauna când juca teatru. În forul lui interior, el râdea de tot ce spunea și râsul lui se comunica în public.

C. MARTIN

SCENE DIN VIAȚA UNUI BLOCK-HOUSSE BUCUREȘTEAN

(Urmare din pag. 6)

mult sau mai puțin olandeză, trei. Starea civilă a doamnei oarecum olandeză, n'a putut fi precizată încă. Locatarii block-housse-ului oferă în privința ei, trei versiuni.

a) Doamna ar fi soția olandezului mai înalt și cu ochelari.

b) Dimpotrivă, ea ar fi soția olandezului mai scund și cu monoclu.

c) N'ar fi soția niciunuia dintre olandezi, ci secretara amândorura.

Mai este o versiune, dar asta are avantajul de-a fi cea ade-vărată:

Doamna foarte platinată este „asociata” olandezilor. Lucrează împreună. Indelețnicirea lor pare a fi — cum să zicem? — delicată.

Olandezii joacă. Introduși într-o anume societate bucureșteană ce-și zice „bună”, olandezii joacă înverșunat. Iar platinata tovarășă e un fel de suplinitoare a norocului. Cei mai de seamă moralști sunt de acord în privința asta, când afirmă că norocul trebuie ajutat. „Ajută-te singur și Dumnezeu te va ajuta”. E tocmai ceea ce fac olandezii noștri. Tovarășă lor „ii ajută” transmițându-le când jocul e în toi diverse indicații asupra „armelor” adversarului. Transmisia se face cu privirea, ca semnalizarea clasică din povestirile amoroase.

După operațiile acestea nocturne, olandezii împart cinstită prada între dâșii, răsplătind bineînțeles pe eleganta lor tovarășă pentru sprijinul amabil și eficient. Uneori însă, se aud în zorii zilei, din apartamentul olandezilor voci mândre, reproșuri pe ton amărât, certuri infundate. Împărțea pare a stârni nemulțumiri, fiecare dintre asociați revendicând o cotă mai copioasă din totalul agonisit mai mult cu... artă decât cu trudă!

S. D.

PE URMELE FACTORILOR STRĂJERI

(Urmare din pag. 7)

i-a deschis domnișoara care aștepta, aștepta și de zeci de ori pe zi dădea perdelele la o parte ca să privească afară pentru a găsi pe omul cu scrisorile. Entuziasmul fetei e atât de mare încât se revărsa peste digurile discreției.

Elevul are gestul și mimica aceluia care înțelege — printr-o experiență proprie — însemnătatea întâmplării.

VESTE DE PE ZONĂ

Ne găsim tocmai pe la sfârșitul Aleei Floreasca, o străduță mitică, un fel de uliță de altădată: Decorul arată îndeajuns că totul zace într-o încremenire grozavă. Casa e mai mult un fel de șopron; gardul se bălăbănește și copacul adus de mijloc pare un uniaș îmbătrânit care vrea să se răfuiească cu cerul, cu Dumnezeu, pentru urgia vremurilor.

Mama bătrână așteaptă mereu câteva rânduri dela cel plecat la datorie. Străjerul, mai precis decât vântul, care nu-i aducea bătrânei decât svonuri, îi aduce o epistolă dela Mihai, fiicăul care îi spune că peste câteva zile vine în „conced”.

IN BIROURI

Și-au lăsat beretele spânzurate în cuer și s'au așezat la lucru: ștampilează plicurile, scriu adrese la telegrame, caută fișe, cataloghează.

Tinerii străjari sunt repezi, au ochi ageri, mișcările sigure; randamentul lor este uneori superior vechilor cadre... Fetele, elevele străjere trec în registre nume, adrese, sume sau colete; altele dintre ele bat la mașină cîne știe ce acte importante cari erau până acum scrise de mâini bărbătești.

Aici domnește bucuria, buna dispoziție și de aceea munca se desfășoară într'un mare avantaj de timp.

Vremurile, obiceiurile, oamenii, dar mai ales vârstele s'au schimbat. Dela 8 ani copiii devin conștienți, răspunzători, și prin urmare factori de progres!

OSCAR LEMNARU

Maximilian, Carussy și Ciucurette.

TEATRU IN CANTONAMENT

Prolog

**și epilog la o șezătoare
organizată, de soldați, pe zonă**

— Trompeet!
— Ordonăți, d-le căpitan!
— Sună „sergenții de zi”. La ora zece să-mi vină cu toți artiștii la repetiție. „Artiștii”, pomeniți de comandantul dela „a doua” cu vocea-i, care când e pusă la încercare poate să sperie și morții, nu sunt ceea ce obișnuit se înțelege prin acest cuvânt.

„Artiștii” ăceștia — cei mai mulți — nu știu măcar pe unde vine Teatrul Național, iar cuvinte ca „rampă”, „replică”, „interpret”... le lipsesc cu desăvârșire din vocabular. Sunt toți oameni dela țară, acum soldați, activi sau concentrați, aleși să se „producă” la șezătoria ce se va face în cantonament.

Dar ce revelație! Iată-l pe mustăciosul și mărunțul sergent Oancea Nicolae, tată a trei copii, gospodar prin părțile Brăilei. Cântă „bas” cu o voce care produce uimire.

— Ai mai cântat vreodată în cor? îl întreabă d. căpitan, organizatorul serbării.

— Să trăiți d-le căpitan, numai de astea nu stăm noi pe-acasă!...

— Dar când erai la școală? — intervine un ofițer rezervist, venit să asiste și el la repetiție.

— Nici atunci, că fiind voinic mă ținea învățătorul mai mult pe la el în ogradă, să-i fac treburile casei, decât la școală.

Fără nici o pregătire și experiență, sergentul Oancea, dela grupul de comandă, care de-abia acum face cunoștință cu imnul „Pe-al nostru steag” îl cântă, după ce l-a auzit o singură dată, cu o voce de-o vigoare, de-un timbru și o sonoritate de adevărat artist.

Nu mai puțin impresionant este Paraschiv Gheorge „vlășceanul” cu fața de culoarea aramei. Un adevărat talent, pe care-l cunosc din acele lungi nopți de iarnă, pe vremea stagiului, când în dormitorul bateriei a doua, Paraschiv ne făcea să nu mai simțim frigul, cu năzdrăvăniile lui. Semnalele locomotivei, mersul trenului, lătratul câinelui, miorlăitul pisicii, plânsul copilului și câte și mai multe erau imitate de Paraschiv cu atâta farmec, că nu te mai săturai de ele. Acum, la șezătoria ce se va da în fața ostașilor și a populației din comună, Paraschiv joacă în piesă un rol mic. Are de dat doar câteva replici. Dar le aruncă cu atâta haz și intervine în acțiune cu atâta siguranță, încât nu-ți poți reține admirația.

— Ia spune drept, Paraschive, de câte ori ai fost la teatru? — îl iscodește d. căpitan, regisorul de acum, comandantul de altă dată care i-a descoperit talentul, într-o zi la instrucție, când, căzând pe neașteptate la tunul unde Paraschiv era șef l-a auzit făcând recruților ca oia rătăcită, în loc să-i învețe... funcțiile servanților...

— Spun drept, d-le căpitan. Am vrut să intru odată la „Moși” să văd niște maimuțoi d’ăia, dar m’am lipsit. Ce? Eu venisem cu pepenii în obor, tocmai din Foloștoaca, ca să-mi dau banii câștigați pe fleacuri?...

Soldați venind
spectacol.

Repetițiile au mers foarte greu. Ba lipseau cei dela piesă, ba cei dela cor. „Părintele Justin” — era mereu în gardă; „un grenadier”, jucat de furierul dela a treia, cum să vie el la repetiție, când trebuia să expedieze în tot momentul tablele peste table la „Mobilizare”?... Așa că nu o singură dată în cursul repetițiilor asistam la scene ca aceasta: — Hai „colonele”, striga către culisă regisorul! Intră dom’le odată! Piesa rămânea însă poticnită și „colonelul” nu apărea pe scenă. În curând o voce venea să lămurească enigma.

— Pe „colonel” l-a oprit dom’major să frece armele la remisă!

— Păi n’am dat eu ordin ca toți artiștii să fie liberi la ora repetiției? — se enerva d. căpitan care-și vedea îngreuiată munca pentru tot felul de motive.

— Așa e, să trăiți, dar nu mai era nici un om liber și-a spus dom’major că armata poate să stea și fără teatru, dar armele cu rugină, asta nu se poate!... Mai trebuie să adaog că vajnicul colonel din piesă nu era altul decât un biet caporal, oprit de major să facă să sclipească ca soarele țevile armelor? Partea ce-avea să fie amuzantă la spectacol căpăta la repetiții nuanțe tragice. „Teteristul” care scrisese câteva cuplete cu aluzii la viața din cantonament era și interpretul lor. Dar, fiind delegat cu conducerea popotei ofițerești, ca să nu capete observații că nu dă mâncare bună alergia toată ziua după ouă, curcani, griș, etc. Când era ora repetiției „popotarul”, în loc să fie în sala unde erau adunați toți artiștii, umbla cu lotca prin mlaștinile satului să prindă rața, anunțată: „pe varză” în „menu”-ul de seară.

Dar toate întâmplările, neplăcute, pentru moment, și-au căpătat până la urmă rezolvarea și „premiera” s’a desfășurat într’un cadru sărbătorec. Alături de soldați a fost în sală și-o bună parte din populația comunei, — atât cât a încăput — chemați, ca o răsplată pentru buna voința cu care a pus la dispoziția armatei: casele, curțile, grajdurile. N’au lipsit nici doamne care arborau elegante toalete. După coruri a urmat piesa de teatru. Fără suflor soldații nu s’au bălăbit o singură dată și-au jucat ca niște adevărați artiști.

...După piesa de teatru a urmat revista, care conținea scene și aluzii din viața de cantonament. Ofițerii pomeniți în cuplete, erau primii care făceau haz la versurile ce priveau. Numai plutonierul dela a doua nu prea a fost mulțumit de cele ce-a auzit că s’a spus pe seama sa, așa că până la sfârșit lui i-a reверit ultima replică. Nu s’au dat bine jos de pe scenă băeții și nu s’a potolit încă ecoul aplauzelor, când apărând în culise și adresându-se soldaților, plutonierul și-a spus și el cuvântul:

— Mi-ați chiulit două săptămâni dela program cu repetițiile, ca s’aud astăzi cum mă luați în balon. Nu era mai bine să vă fi ținut la grajd? Hai, marș acum cu toții la cantonamente și când oi trece în inspecție, să dea Dumnezeu să găsesc bob de praf pe un cal... Și să mai poftiți să vă scot sâmbăta la raport, la d-l căpitan, pentru învoire...

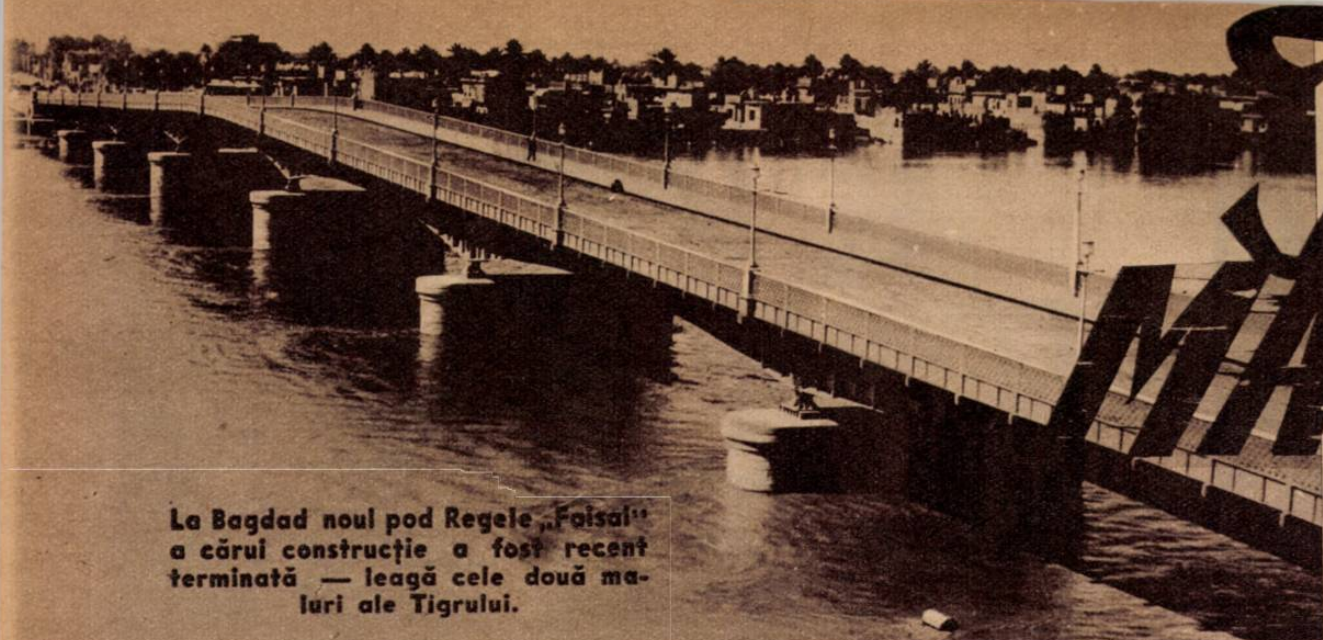
LIVIU FLODA

Comentarii, după
teatrul în cantona-
ment.

Cu atenția încordată,
în timpul piesei de
teatru.

La Bagdad noul pod Regele „Faisal” a cărui construcție a fost recent terminată — leagă cele două maluri ale Tigrului.

Frignu MAREI OFEN

„In toate cercurile competente se recunoaște că în urma întâmplătoare destindere, Europa nordică n'a fost scoasă încă din zona periculoasă. O încordare a tuturor puterilor constituie astăzi, ca și odinioară, o necesitate imperioasă. De bună seamă că situația noastră, din punct de vedere al înarmării, este astăzi înfinit mai bună decât în Septembrie 1939. Mai avem însă multe de făcut, pentru ca pregătirea de războiu a Suediei să atingă perfecțiunea necesită de actualul războiu, dintre marile puteri, precum și de situația strategică înrăutățită a țării noastre.

Optimismul care a caracterizat, vreme de câteva decenii, politica defensivă suedeză, trebuie să dispară. Credința noastră naivă că dezarmarea noastră cuprinzătoare și voluntară va găsi imitatori în străinătate, se bazează pe o lipsă de pătrundere psihologică. După experiențele ultimelor luni, am învățat că avem nevoie de o armată, o flotă și o aviație puternică. În fine, am mai învățat că o apărare eficientă nu poate fi improvizată. Să luăm seama să nu se mai repete greșala și ca libertatea și dreptul de autodeterminare al poporului suedez, să nu mai fie periclitat de o neglijare ușurată a intereselor forței noastre militare. Faptul că punctul acesta de vedere a fost adoptat de toate straturile sociale ale poporului nostru, constituie un motiv de mulțumire și totodată de speranță în viitor”.

(Svenka Dagbladet)

MĂSURILE BELGIEI

Guvernul belgian a dispus ca uzinele de armament dela Luttich să fie mutate mai spre centrul țării și în mai mare apropiere de frontiera franceză. Totodată s'a început ridicarea unor fortificații în jurul capitalei, astfel încât o acțiune de învăluire dușmană să fie exclusă.

(Neue Zürcher Zeitung)

O patrulă din armata egipteană, într'un marș de recunoaștere.

NEUTRALITATEA STATELOR MARITIME

Neutralitatea statelor nordice, ca și a celorlalte state neutre, maritime, este grav periclitată. Doriința exprimată de oficialitatea germană, ca țările neutre să considere vasele de comerț engleze ca vase de războiu, deoarece sunt înarmate, nemaipermițându-le să stea mai mult de 24 de ore în porturile lor, este considerată de guvernul suedez ca inadmisibilă.

Un răgaz numai de 24 de ore nu este suficient pentru încărcarea și descărcarea unui vas.

Nu se știe dacă guvernul german a exprimat oficial această cerere sau dacă o va face în zilele următoare. Răspunsul negativ al neutrilor este însă sigur, deoarece în caz contrariu, ele ar trebui să renunțe integral la comerțul cu Anglia, făcându-se abstracție de faptul că o asemenea atitudine ar fi considerată ca violând neutralitatea, și ar avea, deci, consecințe.

Totodată se pare că puterile occidentale nu mai sunt dispuse să respecte neutralitatea în apele teritoriale norvegene, susținând că această neutralitate a fost violată în repetate rânduri, de navele germane. După cum se știe, Anglia a avut această argumentare în cazul „Altmark”, renunțând apoi la ea. Norvegia a făcut proteste, în serie, hotărând însă totodată ca navele ei de luptă să replice, în cazul violării neutralității, în măsura posibilităților flotei ei.

(Svenska Dagbladet)

MARINARI NEUTRI NU MAI POT DEBARCA

Agenția „United Press” transmite următoarea corespondență din Londra:

De o săptămână încoace echipagiile vaselor neutre,

în timp ce pe fronturi se pregătește ofensiva, în dosul frontului tineretului încă nemobilizabil este încorporat pentru muncă obștească. Taberele sunt inspectate de conducătorii Germaniei, iar tinerii lucrători sunt încurajați.

Lordul sp

intrate în porturile barce, Măsura a fost Office"-ului pentru In ambele porturi giene, olandeze și o sută de oameni. liberi să debarce în cu marinarii flotei era ușor să culeagă Marinarii de pe vas prietenilor lor din la bord. Se crede altor porturi brita

MÂNĂ

Doctorul Ley, conda declarație, pe care „Atunci când mijloc trebuie să pună mâ ce le-au fost încrea pace își pierd vigoa forță creatoare de glorios crez al nați și tare”.

ile SIVE...

PREGĂTIRI FEBRILE PRETUTINDENI

l Gort după un sbor de in-
ecție în aviația franceză.

Hull și Grimsby, au fost oprite să de-
st luată în cadrul dispozițiilor „Home-
reprimarea mai eficace a spionajului.
e află în momentul de față vase norve-
uedeze, având un echipaj total de peste
Până de curând, marinarii străini erau
porturile britanice, și să stea de vorbă
de războiu. În felul acesta, spionilor le
informațiuni.

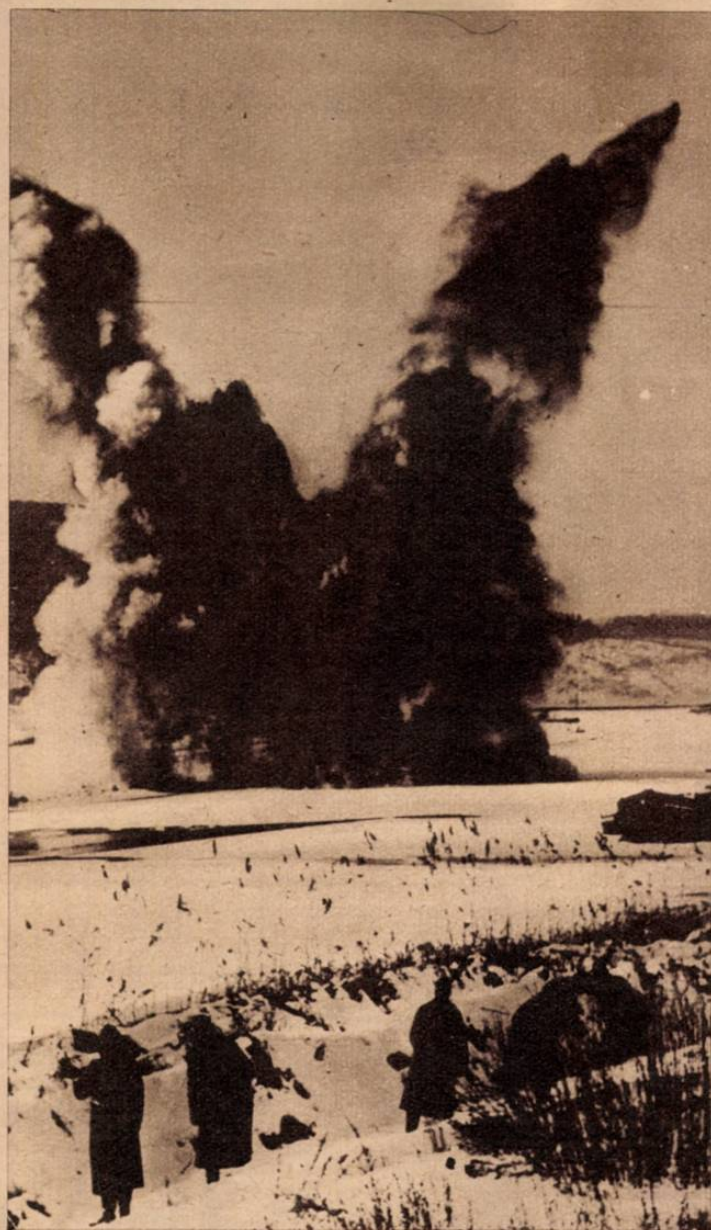
ele neutre au voie, astăzi, să trimită știri
porturi, ei însuși trebuie să rămâie însă
ă această măsură va fi extinsă și asupra
nice.

A P E A R M E

Ziarul Besler National Zeitung scrie:

cătorul frontului muncii german, a făcut o
o reproducem mai jos:

cele pacifice nu mai sunt suficiente, bărbații
a pe arme, pentru a-și îndeplini misiunile
ințate de Dumnezeu. Națiunile cari trăesc în
irea vitală. Războiul este o cale a Domnului,
noul generații. Războiul acesta este cel mai
onal-socialismului, pe care-l proclamăm sus

Pionierii germani spărgând gheața depe un
fluviu, pentru a apăra de deteriorare un
pod care se află în apropiere.

O BĂTĂLIE ÎN MAREA NORDULUI ?

Este îndoelnică că flota germană va interveni în
Marea Nordului, deoarece această intervenție ar
provoca, fără îndoială, o luptă cu flota de linie
engleză.

E evident că cele două cuirasate de zece mii de
tone, „Deutschland” și „Amiral Scheer” — care i-au
mai rămas — împreună cu cele două crucișătoare
de 26.000 tone, „Sharnhoost” și „Gneisenau”, având
toate o artilerie grea, care nu depășește calibrul
de 280 milimetri, trebuind să înfrunte chiar și
o singură escadrilă britanică, care i-ar fi egală
în număr, dar ale cărei unități merg dela 29.000 la
42.000 tone, având piese de 381 mm., vor avea o
serioasă misiune.

Germania construiește într'un tempo rapid, de patru
ani încoace, — dar mai ales în ultimul an —
unitățile de mare tonaj. Peste puțină vreme va pune
în serviciu două cuirasate de 35.000 tone, și anume
„Bismark” și „Admiral von Tirpitz”, înarmate cu
câte 8 tunuri de 380 mm., iar până la sfârșitul
anului, va lansa o a treia unitate, crezută până de
curând a fi de același tonaj, dar care, în realitate,
va avea circa 42.000 tone.

Cum cuirasatele „Bismarck” și „Von
Tirpitz”, ca și cele ce vor urma, vor
fi absolut noi, dotate cu ultimele in-
stalațiuni tehnice și armament perfect,
va fi preferabil să se trimită împotriva
lor unitățile aliate cele mai moderne,
cum ar fi „Nelson”, „Rodney”, „King
George V”, și „Prince of Wales” din
marina britanică (ultimele două vor fi
lansate peste puțin) iar flota franceză,
cuirasatele „Dunquerque”, „Strasbourg”
și „Richelieu”, acesta din urmă fiind pe
punctul de-a fi lansat.

(L'Ordre)

CE ESTE NEUTRALITATEA

Împrejurările actuale ne determină să
amintim o părere exprimată de răposatul
președinte al confederației elvețiene dl.
Motta, în legătură cu neutralitatea:

„Cine spune neutralita-
bește despre indivizi, ci
stat. Cine pronunță cuvântul
tralitate, și afirmă voința de a n.
lua vreo atitudine între beligeranți.
Chestiunea simpatiilor și antipa-
tiilor individuale sau chiar colective
nu are nimic a face cu aceea a
neutralității.

Fiecare dintre noi este liber să
gândească și să spuie ceea ce
crede că este drept sau nedrept,
în legătură cu un conflict armat,
dar nimeni n'are dreptul să stin-
gherească, prin fapte sau chiar
prin cuvinte lipsite de prudență,
linia conduitei politice, fixată de
stat.

În toate împrejurările grave exi-
stă o datorie generală de mode-
rație și de auto control, dar, o
repet, neutralitatea nu este ati-
tudinea unui individ izolat. Ea
nu privește decât statul și or-
ganele sale: statul are totuși
dreptul să ceară celorlalți să
nu-i compromită atitudinea sa
neutră.

O patrulă franceză, coborînd depe cai,
pentru a face o recunoaștere într'o pădure
din Țara nimănu

(Desen de Jonas. Illustration)

UN SFERT DE ORĂ PE FUNDUL MĂRII

IN MAREA ADRIATICĂ, LA DOUĂ MILE
DE INSULA SASENO, SCAFANDRII ADUC
LA SUPRAFAȚĂ, BUCATĂ CU BUCATĂ,
CUIRASATUL „REGINA MARGUERITA”,
SCUFUNDAT ACUM 20 DE ANI

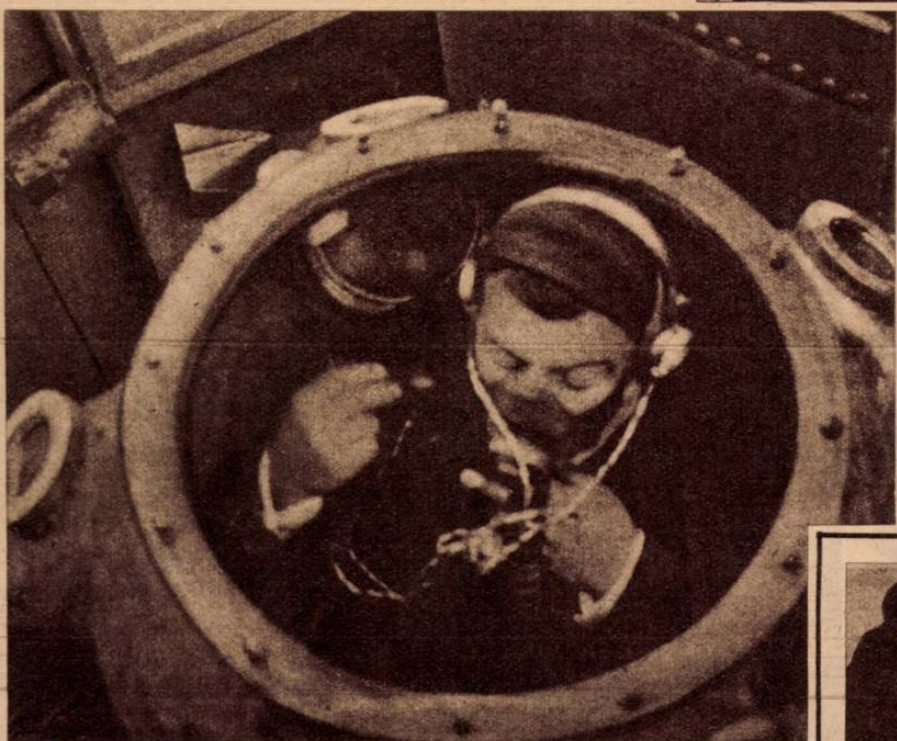
Vasul „Artiglio”, special amenajat pentru explorări submarine.

Din clipa în care apele i s'au închis peste cap, sorții lui de-a reveni la suprafață nu mi se păreau prea numeroși. De altfel, în acea clipă, la bord a început să domnească o încordare al cărei sens l-am înțeles abia atunci când am coborât și eu cu turela submarină până la 65 de metri sub nivelul mării.

Inginerii nu-și mai luau ochii de la aparatele indicând cantitatea aerului respirabil ce se afla în rezervorul purtat în spate de scafandru, precum și dela indicatoarele celorlalte motoare, de a căror bună funcționare depindea viața omului plecat în recunoaștere.

După câteva minute, scafandru a fost readus la suprafață. Când i s'a scos casca metalică de pe cap am văzut o față li-

Un scafandru pătrunde în turela submarină.

Zi ploioasă, într'un port de pe malul Adriaticii. Intre vapoarele de comerț legate de chei se află o navă de vreo 3500 tone, pe care domnește un dute-vino neconținut. Cu tot aspectul ei pașnic, nava aceasta are ceva neliniștilor, căci la bordul ei se văd aparate de formă bizară, al căror scop precis nu este cunoscut decât de puțini.

Vasul poartă numele de „Artiglio”. De două săptămâni vremea rea l-a împiedicat să iasă din port, și aceasta nu din cauza c'ar fi o navă șubredă sau fiindcă echipajul ar fi fricos, ci fiindcă pe mare neliniștită el nu-și poate îndeplini misiunea, și anume aceea de-a scoate la suprafață metalul prețios dela bordul crucișătorului „Regina Marguerita”, care s'a scufundat acum 20 de ani, în apropiere de insula Saseno, în urma ciocnirii cu o mină.

De douăzeci de ani încoace s'au făcut numeroase încercări ca epava să fie scoasă din mare. Din cauza adâncimii la care se afla și a șubrezeniei aparatelor, orice încercare a trebuit să fie abandonată.

Deabia în ultimii ani, costumele de scafandru și aparatele speciale de scufundare au fost perfecționate în asemenea măsuri, încât oamenii pot lucra, mai mult sau mai puțin nestingheriți, chiar și la 80 de metri sub apă.

De bună seamă că la asemenea adâncime nu mai poate fi vorba de un costum de scafandru, obicinuț, ci de o adevărată fortăreață de oțel, capabilă să suporte presiunea enormă a apei. Individul care se află în turela submarină nu se poate mișca după voie. El se află în continuă legătură telefonică cu inginerii dela bordul vasului, cărora le cere să-l deplaseze în anumit sens și pe anumite distanțe, iar aceștia acționează mașinile respective.

Intr'o zi, când vremea s'a luminat, „Artiglio” a ridicat ancora și a eșit în larg. După o navigație de câteva ore a ajuns în punctul geografic, unde se știa că s'a scufundat crucișătorul. Mașinile au stopat. Un scafandru, special antrenat pentru recunoașterile la mare adâncime, s'a scufundat în valuri.

Am asistat, cu emoție, la dispariția omului în valuri. Legătura care o mai păstra cu noi, cei de pe bord, ni se părea neînsemnată.

Capacul este înșurubat hermetic.

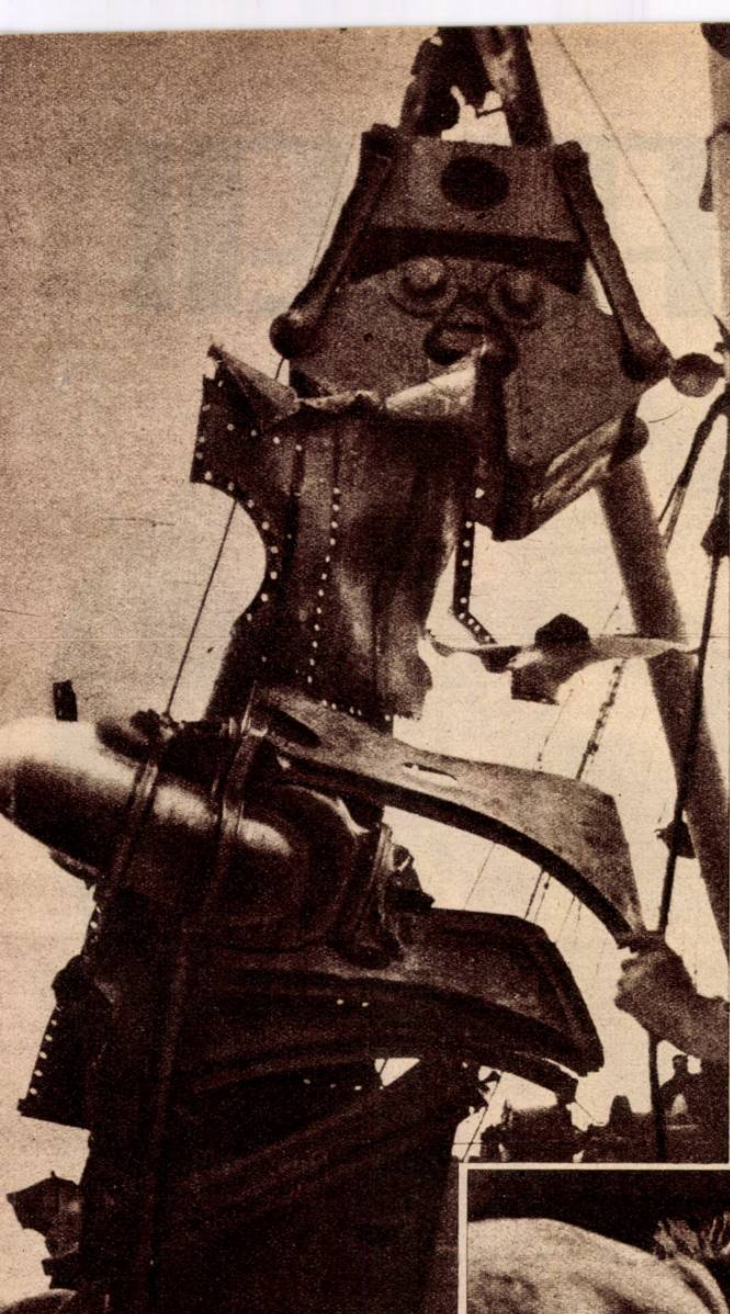
Turela se scufundă în valuri.

Comandantul vasului „Artiglio”.

Doi scafandri.

Un elevator magnetic scoate la suprafață, din adâncul mării, metalul de pe bordul epavei.

Marinari specializați prepară explozibilul care va disloca epava.

vidă, buze vinete și nări pe care se prelingeau două șuvițe de sânge.

— Până la o anumită adâncime — mi-a spus omul — scufundarea nu are nici un efect neplăcut. La un moment dat însă, când întunecimea devine completă, masa de apă pare că-ți apasă pe umeri și te zdrobește. Deși avem rezervoare de oxigen, respirația este grea, sângele pulsează cu violență prin vine, iar capul pare să ți se desfacă în bucăți.

Omul stabilise exact situația epavei pe fundul mării. Urmă acum să se coboare turelele submarine, pentru a se proceda la dislocarea metalului prețios. Am cerut căpitanului să-mi îngăduie să cobor și eu într-o turelă. În prima clipă m'a privit neîncrezător, dar în urma insistențelor mele, mi-a admis cererea.

— La urma urmei, dacă nu te simți bine, cere-ne să te scoatem imediat. Nu face pe viteazul și nu abuza de forțele dumitale. Meseria de scafandru nu este un joc de copii. Am pătruns în turela submarină. Mi-am potrivit pe cap o bonetă groasă de lână, am fixat receptoarele la ureche și microfonul în dreptul gurii. Apoi am făcut semn că sunt gata. Un elevator special a potrivit capacul mecanic al turelei, iar marinarii din jurul meu, înarmați cu clești speciali, l-au înșurubat hermetic.

Eram liniștit, și cu toate acestea, inima îmi bătea în ritm nebun.

— Gata? — auzi în receptor întrebarea inginerului șef.

Am dat din cap.

— Gata? — mi se repetă întrebarea.

Abia atunci mi-am dat seama că nu puteam fi văzut de cei din jurul meu și că trebuia să răspund la microfon.

— Gata!

Mă simți ridicat în aer, pus peste bord și apoi începu coborârea. Am ajuns la suprafața apei. Turela se scufundă mereu. Apa îmi trece peste cap. În clipa aceasta senzația de izolare este covârșitoare. Poate că numai emoția mă face să mi se pară că respir mai greu decât de obicei.

— Cum te simți? — auzi glasul căpitanului.

— Bine, continuați. Coborârea e din ce în ce mai rapidă. Sunt la 20 de metri sub apă. În jurul meu, o lumină difuză, ca și cum m'aș afla într'un nor.

După câteva minute, o ușoară sguđuire. Sunt pe fundul mării. Privesc în jurul meu. Intunecimea este aproape completă. Prin geamul

care se află aproape peste creștetul capului văd sus, peste mine, un fel de pată alburie. Acolo e lumea, e viața, e lumina. În fața mea, la vreo 15 metri, o formă lunguiață și întunecată. Semnalez imediat obstacolul, celor de pe bord.

— Nu este nimic, — mi se răspunde, — e epava crucișetorului. Vrei s'o vizitezi?

— Da.

Mă simt ridicat din nou și purtat prin valurile turburi, spre epavă. Nava este dată aproape peste cap. La prora se vede o spărtură imensă, prin care pătrund în corpul vasului pești de forme cele mai curioase. Curenții submarini mă clatină într-o parte și'n alta. Urechile îmi

văjăie. Sunt ridicat la bordul navei și așezat în apropierea unui tun, care-și cascade amenințător, spre mine, țeava rotundă. Puntea este acoperită de un mal vâscos și plante marine.

Văzut de aproape, fundul mării nu este atât de pitoresc pe cât îl arată filmele făcute în aquariumuri speciale. Dealtfel, nici pericolele nu sunt atât de mari pe cât le arată filmele științifice. Poate, unde nu mă aflu pe fundul unei mări tropicale, unde fauna și flora este mult mai bogată.

Toată curiozitatea pe care am avut-o înainte de a mă scufunda în valuri, a dispărut. Plimbarea pe fundul mării mi se pare plicticoasă și fără sens, și de nu mi-ar fi rușine, aș cere să fiu tras afară. În clipa în care gândesc la lucrurile acestea, aud glasul căpitanului:

— Cum te simți? Nu vrei să revii la suprafață? Ai stat sub valuri, un timp record: 5 minute.

După câteva minute sunt din nou la bordul lui „Artiglio” și respir aerul răcoros al brizei marine.

În definitiv, tot e mai plăcut să stai pe puntea legănată al lui „Artiglio” decât să respiri aerul condiționat din turela submarină.

Plimbarea pe fundul mării a fost totuși destul de instructivă.

O înfățișare tinerească incântătoare

buze moi și fermecătoare prin întrebuințarea singurului rouge persistent sărutului și intemperior

KHASANA

Rouge-ul de față KHASANA coordonează perfect cu cel de buze înviorează și catifelează fața Dv.

Între cele 8 nuanțe superbe, veți găsi și pe cea potrivită individualității Dv.

Rouge-ul de buze KHASANA în ambalaj de lux și popular.

KHASANA

Metalul recuperat este triat.

Un scafandru, în ținută obișnuită, face prima explorare pe fundul mării.

**cafeaua
cu
lapte**

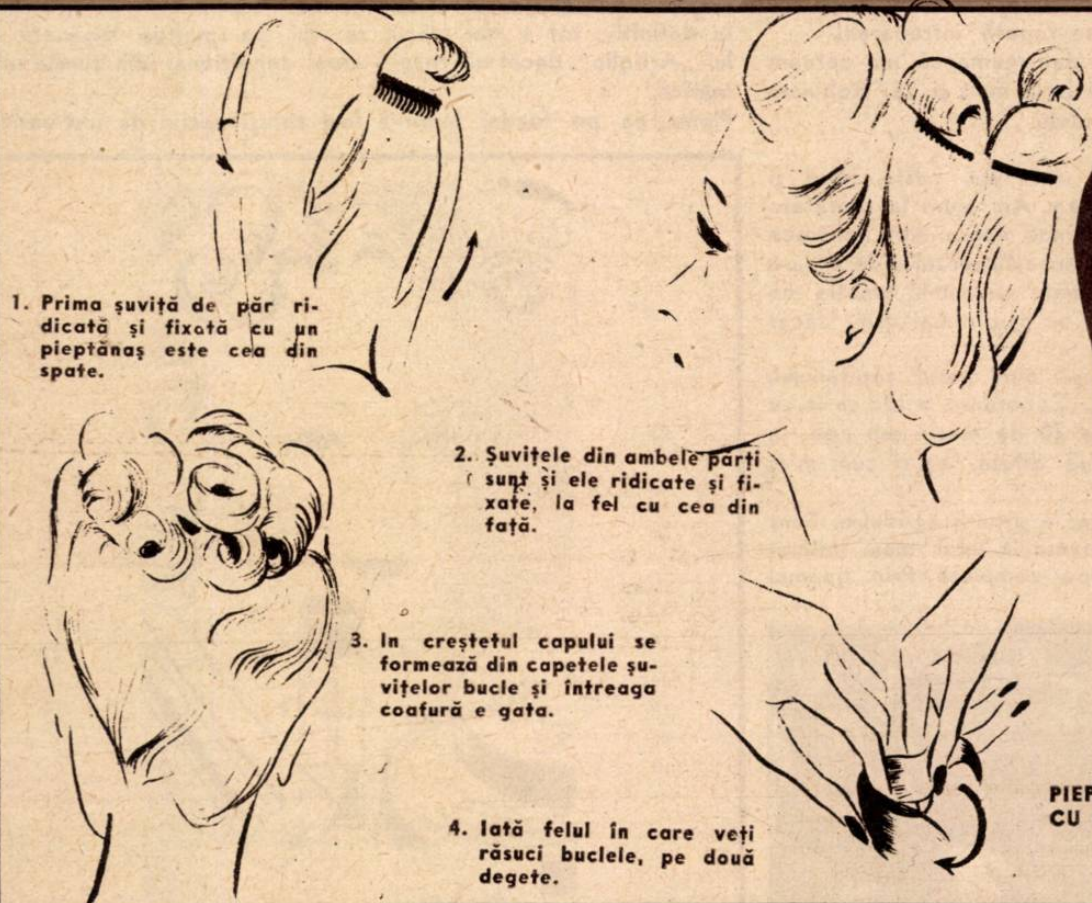
**se apreciază din ce în ce
mai mult, însă cu Franck**

REALITATEA FEMEII

Sfaturi pentru o pieptănătură care pare complicată, și totuși e foarte simplă.

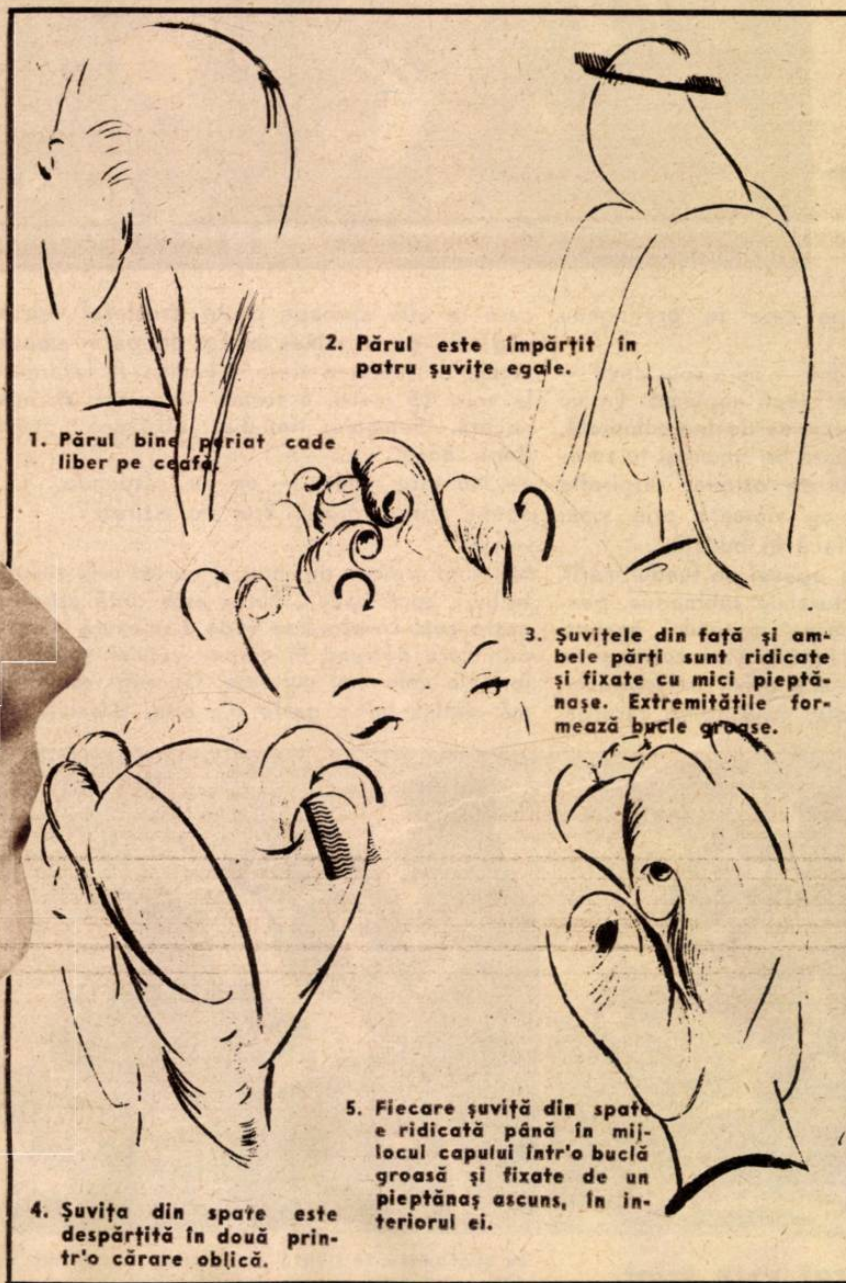
VOIȚI SĂ VĂ COAFAȚI SINGURĂ?

PIEPTĂNĂTURĂ RIDICATĂ, CU PĂRUL MAI SCURT LA CEAFA.

ACEIAȘI PIEPTĂNĂTURĂ, CU PĂR LUNG.

PIEPTĂNĂTURĂ despre care scriem azi, nu este ceva cu totul nou. Ea a apărut cam pe la începutul anului 1939. Foarte puține dintre noi însă și-au făcut-o des, căci nimeni nu s'a putut pieptăna singură, și nu fiecareia îi convine să-și angajeze o coafeză sau să se ducă la ea, în fiecare zi. Sezonul care vine pare să aducă cu sine o modă practică, adică aceea fără pălărie. Pieptănătura înaltă va fi deci foarte frumoasă și mai ales practică, pentru mai târziu, când căldurile nu ne vor da pace, iar părul atârnat, în bucle sau paj, pe ceafă va deveni insuportabil. Desenele din această pagină vă vor indica întocmai cum să vă faceți această coafură înaltă, iar dacă mai aveți fire scurte care, cu nici un chip, nu vor vrea să stea cum le aranjați dv., faceți-le să se țină cu ajutorul unui tampon de vată mușcat în tinctură de benjoin. Să știți că această pieptănătură este foarte avantajoasă pentru femeile a căror ceafă nu este chiar atât de fină.

Dr. Ki.

IN CĂUTAREA ATLANTIDEI

Ar fi absurd să socotim existența coloanelor lui Hercule și a Mării Atlantide ca fructul unei închipuiri, de vreme ce oameni celebri din lumea veche pomenesc despre ele.

COLOANELE LUI HERCULE

Despre coloanele lui Hercule, care după Platon determina poziția geografică a Atlantidei, se știu și mai puține lucruri. Ori cum, mulți autori greci vorbesc despre aceste coloane, care probabil desemnau pur și simplu limita de navigare a coastei de Apus. În epoca în care Romanii se aventuraseră până în Marea Nordului, stâncile din Helgoland se numiau Coloanele lui Hercule. Dacă ne întoarcem spre timpuri și mai vechi, aflăm că aceste coloane au fost stâncile din Sirta. Aceste coloane faimoase se ridicau pe insule joase, cu greu abordabile și navigatorii sosiți în aceste locuri sfinte aduceau o jertfă acestui mare pionier al vârstei eroice. Astăzi coasta se întinde mai departe de insulele Hercule care nu formează decât oaze împodobite de palmieri în mijlocul unui mare deșert.

NAȘTEREA LUI CHOTT EL DJERID

Din cercetarea unei tăeturi oblice într'un bloc de sare adus de inginerii francezi în urmă cu șase-șapte decenii, s'a putut trage încheerea că tot bazinul în care Chott El Djerid s'a înfundat trebuie să se fi ridicat cândva în așa fel încât vechiul estuar să fi suferit cea mai mare înălțare. Prăbușiri și ridicări s'au produs pretutindeni, însă cazul lui Chott El Djerid este excepțional. Pentru că ridicarea a fost foarte mare, această parte s'a separat de rest prin mare.

Cercetările au dovedit că marea s'a întins în jurul lui Chott exceptând vecinătatea scobiturii. Numeroase scoici găsite aici dovedesc că prin aceste locuri se găsea o vastă lagună de sare. Incet, incet,

CE ESTE ADEVĂRAT DIN FRUMOSA LEGENDĂ

marea nu a mai scădat această lagună de sare și din pricina climei calde și seci, apa ei evaporându-se, lacul s'a transformat într'o mlaștină, sfârșind prin a deveni un bazin de sare așa cum îl găsim astăzi. În locurile unde odinioară navele brăzdau marea, astăzi nu mai există decât o suprafață terestră. Oazele au pierdut toată importanța lor, ridicarea întinzându-se nu numai la răsărit dar chiar și în miazăzi și această parte a continentului a fost transformată. Un pământ care se ridică prea repede e silit să se usuce, pentru că apele din fund fug și lacurile se retrag. Această soartă a lovit teritoriul situat la sud de Chott El Djerid.

ATLANTIDA ȘI MITOLOGIA

În timpul lui Herodot, amintirea trecutului era încă proaspătă. El povestește că există într'o insulă la îmbucătura cu fluviul Triton un măreț altar al Palasei. În onoarea Zeiței, fecioarele pregăteau jocuri războinice. Invingătoarea acoperită cu armuri grecești, și cu o cască corintiană era dusă pe un car de triumf în jurul lacului Triton. După Herodot, Grecii ar fi primit cultul Atenei pe aceste locuri, iar tatăl Atenei nu era Zeus ci Poseidon, a cărui splendidă reședință era situată pe țărmurile lacului Triton. Istoricul Diodor ne descrie marea epocă a amazoanelor în care poporul Atlanților, era atotputernic. El era teroarea Egiptului și cuceritorul Asiei Minore. Capitala ar fi fost situată pe una din insulele lui Triton. Dar poporul Atlanților a fost biruit de Hercule și nimicit de un cutremur de pământ care a distrus această țară minunată îngropându-i civilizația.

OAZELE BAZINULUI SĂRAT

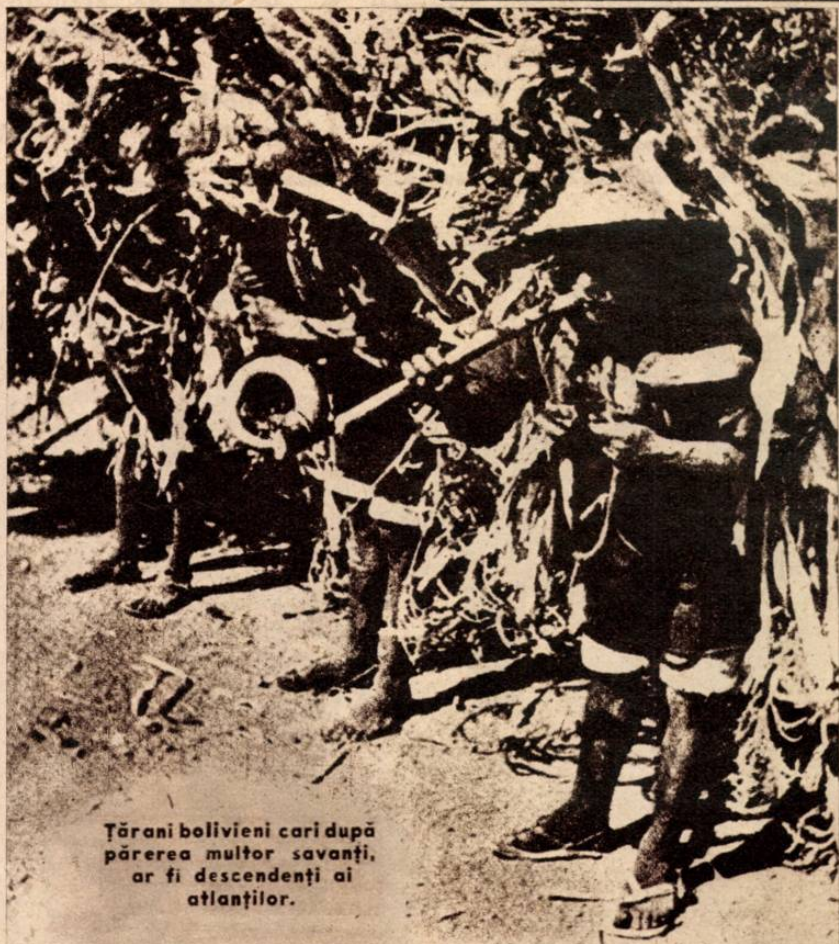
La miazăzi de Khebili un șir de mici oaze se găsește pe locul insulelor de altă dată. O aglomerare de oaze se găsește chiar la îmbucătura vechiului fluviu Triton. Pe o colină centrală s'au găsit urmele unui minunat palat și colina centrală se ridică în mijlocul platoului întocmai ca un Burg străvechi. Această imagine amintește ciudat orașul Atlantidei descris de Platon.

Nu numai vestigiile Atlantidei descrise de Platon și căutate în toate unghiurile lumii sunt acelea care s'au găsit în aceste oaze. Este vorba de o civilizație pre-cartagineză înfloritoare în epoca eroică a lui Hercule și paralelă cu cultura grecească. În urma evenimentelor geografice și geologice pământul a fost pustiit, acoperit cu nisip și a îngropat această civilizație străveche uitată în drumul veacurilor.

Generației noastre îi revine sarcina de a face să renască în toată splendoarea sa Atlantida îngropată sub nisipul deșertului.

O sculptură egipteană, iar mai jos, chipul unui sătean bolivian. Asemănarea este izbitoare deși un ocean desparte două lumi.

Ruinele unui oraș, construit după legendă de către atlantiți.

Țărani bolivieni cari după părerea multor savanți, ar fi descendenți ai atlantiților.

MOARTEA

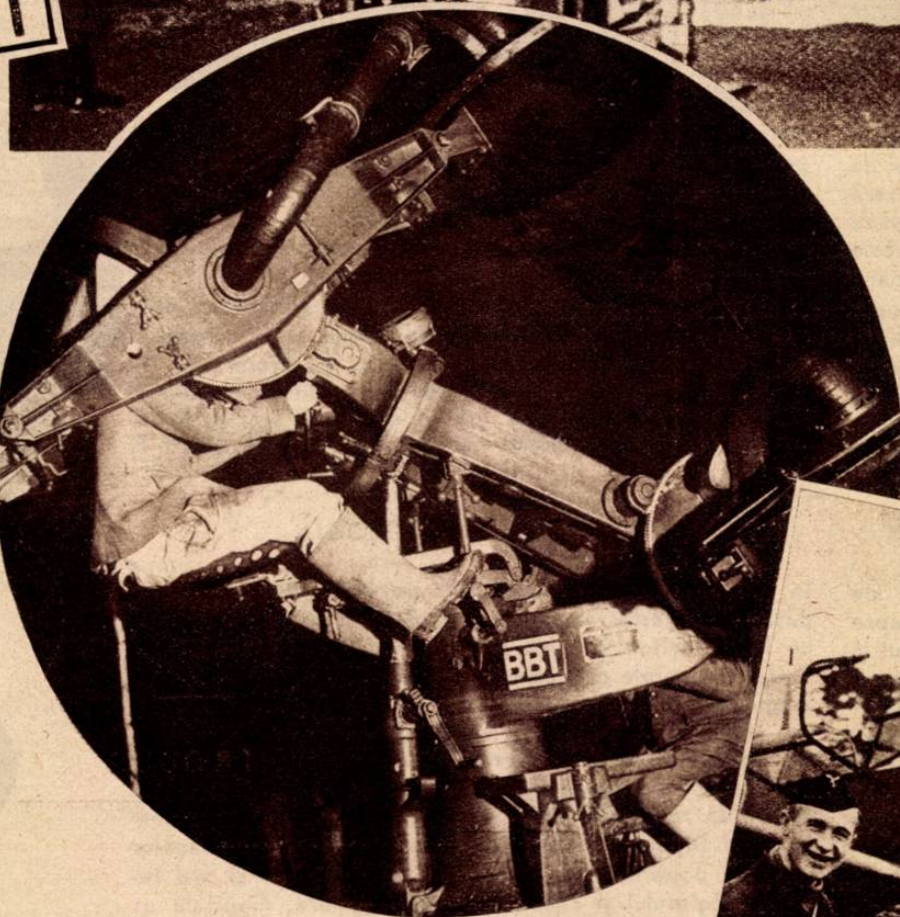
INARIPATĂ PLUTEȘTE PESTE MAREA NORDULUI

Răpăitul sinistru al mitralierelor bate tactul susurului zefirului primăvărtec.

DUPĂ mai bine de jumătate an dela izbucnirea ostilităților, situația se menține confuză. Armele pe care statele majore au contat mai mult, s'au dovedit mai puțin utile, elementele axiomatice ale războiului modern, au fost contrazise, iar elemente noi, nebănuite, s'au valorificat.

În timpul războiului mondial, traficul pe Marea Nordului era pe deplin controlat de forțele navale engleze. Marina germană, care era mult mai numeroasă și mai puternică decât cea actuală, își limita acțiunile la împiedicarea traficului aliaților, prin intervenția submarinelor. Dar și acest fel de luptă și-a pierdut din valoare, în momentul organizării convoiurilor. Astfel că în 1918 pericolul submarin era ca și înlăturat.

În tot cursul trecutului războiu, n'a existat decât o singură bătălie navală, de mari proporții, și anume aceea dela Yutlanda. Asupra rezultatului acestei bătălii, mai discută și astăzi încă experții navali, fără să poată ajunge la un acord, în ceea ce privește de partea cui a fost succesul.

Un post de ascultare al apărării anti-aeriene britanice, undeva, într'un port

Piloții britanici dau onorurile unui camarad german, căzut pe coasta Angliei

Un reflector uriaș al formațiilor de opărire anti-aeriană germană, undeva pe coasta Mării Nordului

Războiul actual este dus mai mult pe mare. E un războiu în mare măsură, economic, și prin urmare mijloacele de aprovizionare joacă rolul cel mai însemnat. Disproporția între flotele adverse este însă isbitoare, astfel încât statul major german s'a gândit să compenseze inferioritatea numerică a flotei sale militare, prin aruncarea în luptă a avioanelor împotriva flotelor adverse.

Nu se poate vorbi despre vreun rezultat al acestei lupte, dată între șoimii văzduhului — căci și franco-englezii au lansat în luptă escadrile aviatice — și navele de războiu.

Un avion al escadrilei germane „Cotoiul negru”

Un tablou cronologic al luptelor date, în special asupra Mării Nordului ne-ar arăta că atacurile de o parte și de alta, și-au primit, în mod matematic, replicile. Atacului dela Shetland i-a urmat atacul englez la Cuxhaven. Atacului dela Scapa Flow i-a urmat atacul contra insulei Sylt, și așa mai departe.

Ivirea primăverii a adus cu sine o recrudescență a atacurilor aeriene. Consiliul superior de războiu al aliaților a hotărât războiul total, în Marea Nordului. Strădania taberelor adverse este de-a obține controlul absolut asupra căilor de comunicație din această mare.

Asistăm la începuturile unui războiu cum n'a mai fost cunoscut în istorie. Nu mai este vorba de atacuri izolate, ale unor escadrile aviatice, reduse ca număr, ci de adevărate armate ale păsărilor de oțel, care poartă cu sine zeci de mii de tone de bombe distrugătoare.

Într'un atac dat de o escadrilă aviatică germană, împotriva unui convoiu aliat, unul din avioanele atacatoare a lansat nu mai puțin de 12 bombe, de câte 250 kilograme, asupra uneia dintre navele de războiu care pa-

trula pe o latură a convoiului. Se înțelege dela sine iadul deslănțuit de acest bombardament. Gândiți-vă că fiecare din avioanele atacatoare a putut lansa același număr de bombe și că numeroasele vase de războiu, au dat replica, din sute de guri de foc, împinzind cerul cu o rețea de oțel, ucigătoare. Aripile calde ale zefirului nu vor aduce, în anul acesta pentru cei cari locuiesc pe coastele Mării Nordului, miresme plăcute ale ținuturilor îndepărtate, ci vor aduce moartea și distrugerea.

În războiul actual nu mai există distanță. Avioanele care au atacat insulele Shetland au avut de parcurs 1800 de kilometri, dus și întors, iar avioanele britanice, în sborurile lor de recunoaștere, au străbătut distanțe infinite superioare.

Probabil că odată cu activitatea intensificată a flotelor aeriene adverse, se va reintensifica și războiul minelor. Astăzi, după cum se știe, minele pot fi lansate din avion, așa că tot întinsul Mării Nordului se va transforma într-un adevărat infern. Cu ce rezultat?

Cine poate prevedea rezultatul. Cert este că în lupta mortală ce s'a deslănțuit peste întinsul mărilor, se distrug averi covârșitoare, pier oameni, iar civilizația cunoaște o oprire în mersul ei.

S. V.

Agepsina Macri

Marea noastră tragediană Agepsina Macri joacă două roluri cu totul deosebite ca gen, în drama d-lui Victor Eftimiu Marele Duhovnic. Una din piesele cele mai solide ale repertoriului național.

Marina Preoteasa, apoi principesa Clotilda Romano sunt recente creații ale acestei favorite a publicului nostru: o umilă preoteasă de la țară și o strălucită aristocrată bucureșteană.

Agepsina Macri apare în fiecare seară pe prima noastră scenă în „Marele Duhovnic” sau în „Doamna Dodsworth”, în „Cocoșul Negru” sau în „Femeia Cezarului”.

SFATURI UTILE PENTRU TOȚI

Cu ce să fortificăm copiii noștri?

cu

ELIXIR PANGADUINE

E momentul să ne gândim la fortificarea organismului nostru și în special la organismul copiilor noștri, pentru a-i pune în măsură să reziste bolilor de tot felul.

Untura de pește e un medicament folositor, dar ea este grețoasă și indigestă.

În schimb, produsul care întrunește toate principiile active cuprinse în untura de pește, fiind de patru ori mai activ, este ELIXIRUL PANGADUINE compus din extrase de ficăți de morun.

Elixirul Pangaduine are gustul plăcut al Vinului de Xeres, astfel că oamenii adulți și mai ales copiii, îl iau cu multă plăcere.

Așa se explică de ce, pretutindeni, el este preferat tuturor medicamentelor așa zise fortifiante.

Chirurgie estetică

Indepărtarea operativă a ridurilor

Dr. RUDOLF HOFFMAN
fost asistent la clinica univ. din Berlin
Bul. Domniței 32. Tel. 41950

Programele tuturor posturilor europene pe toate gamele de undă sunt redată amănunțit în excelenta revistă

Radio-Adeverul

Citiți:

„MAGAZINUL”

TABLETELE Togal
Remedin suveran la
bolile reumatice

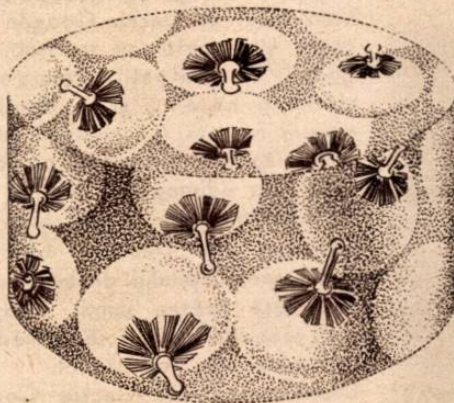
In ambalaje de 14 și 42 tablete

Faceti deci o cură cu Togal

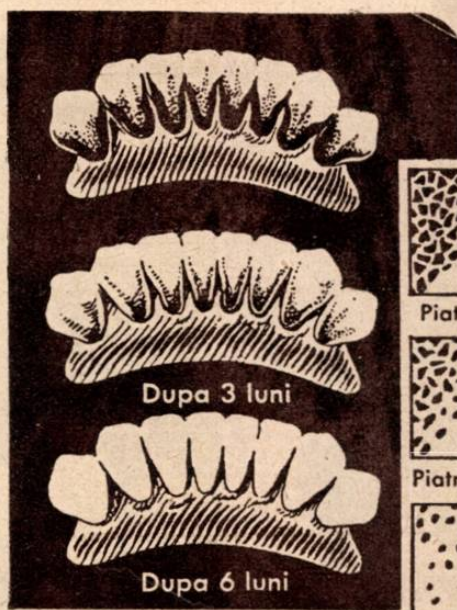
Secretul frumuseții

nu va mai fi o taină pentru Dv., după ce veți întrebuința admirabila pudră Coty.

COTY

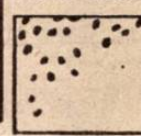
PRODUS ORIGINAL COTY—PARIS.

Piatra tare

Piatra dizolvată

Piatra in cădere

Vedeți dar de ce pasta KALODONT e unică!

Nu numai că-i albește și îi înfrumusețează dar — tot ce e mai important — îi curăță de piatră în scurt timp!

Căci Kalodont conține un produs special contra pietrei dentare, Oleat sulfuricinic. Acesta dizolvă materia care formează piatra. Ea se sfărâmă și cade cu timpul. Grație acestui rezultat unic dinții rămân solizi și sănătoși.

KALODONT

contra
pietrei de
pe dinți

APUINE STEAUA *Copii lor minune!*

Cu mulți ani în urmă, în epoca aceea de fermecătoare naivitate a cinematografului, când născocirea lui Lumiere, departe de artă, era mai degrabă un spectacol de bălciu — unde publicul putea să vadă lucrurile cele mai fantastice, cele mai neverosimile cum, de pildă: un om aruncându-se de la zece metri pe cal, fără să-și frângă măcar gâtul, un automobil trecând cu o secundă înaintea unui tren în plină viteză, acrobații uimitoare pe acoperișuri de sgărie nori, etc. copilul era un factor prea puțin însemnat.

Producătorii americani — pentru că ei sunt adevărații animatori ai filmului — nu sesizaseră încă atracția și posibilitățile copilului într-o peliculă și-l foloseau foarte rar și atunci doar ca un factor ajutător, ca un figurant. Copilul nu juca ci își făcea doar apariția în brațele unei mame, sau lângă fusta ei. Un tablou, un element de recuzită. După o bucată de vreme, a început să se acorde copilului o mai mare prețuire. Cea dintâi glorie copilărească — „cranului” a fost... un grup de copii, vestita „Our gang” („...da noastră”) cunoscută la noi sub denumirea „Banda veselă”. Era un mănunchiu de copii într-adevăr delicioși: doi băieți burtoși și pistruiați, trei fetițe drăgălașe, un pui de negresă sperioasă, un ȧnc neastămpărat și bucluș și un câine negru cu un cerc în jurul ochiului drept. Ani de-a rândul, săli întregi s’au cutremurat de râsetele publicului, care urmărea năzdrăvăniile celor opt membrii ai companiei.

Filmele lor — benzi de câte două acte, adică 400 metri — aveau la bază idei simple, câteva întâmplări mai mult sau mai puțin ingenioase, mai mult sau mai puțin legate. Totuși succesul lor era nespul de mare.

Căruia fapt era datorit acest succes? Aveau oare cele șapte mici făpturi ceea ce numim foc sacru? E greu de presupus. Succesul lor era datorit, pare-se, vârstei lor. După câțiva ani de strălucire, firma lor a cunoscut reversul medaliei. Crescuseră. Capitalul asociației lor — copilăria — era pierdut.

Dar succesul „Bande Vesele” rămânând în mintea producătorilor, aceștia s’au gândit apoi să profite pe o scară întinsă de farmecul copilului. Primul copil care a fost pus să joace într-adevăr, să plângă, să sufere, în fața obiectivului, a fost Jackie Coogan. Micuțul a avut un noroc puțin obișnuit. A apărut alături de Charlie Chaplin care încă de pe atunci se bucura de un renume strălucit și a atras asupra sa atenția presei și publicului. O glorie născută peste noapte. Dar, se pare, băiatul avea și talent. Unde se oprea farmecul vârstei sale și unde începea talentul, nu se știe. Oricum, Jackie a suferit atât de natural, a înțeles atât de bine existența buclumătă a eroului său, încât a isbutit să smulgă lumii calificativul de „copil genial”.

Dar n’a trecut mult și eternul dușman al vedetelor copii — timpul — a smuls din rădăcină și această carieră atât de frumoasă, atât de promițătoare.

După o absență de aproape zece ani, l-am văzut pe Jackie Coogan în fotografii și gazete cu prilejul unei logodne cu peripeții. Numele său a stărnit o t.e.șărire și o dezamăgire: nimeni nu mai recunoșteau în americanul sportiv și masiv, pe delicatul copil de odinioară. Se mai spunea cu acel prilej că Jackie Coogan va turna un film. Desigur, datorită numelui său, copilului de odinioară care subjugase atâtea inimi. Totuși până azi proiectul de a i se încredința un rol, a rămas... tot proiect.

Locul ocupat de Jackie Coogan, a

← Freddie Bartholomew.

Jackie Cooper. →

Shirley Temple.

„Banda Veselă”.

a fost trecut apoi unui alt Jackie, Cooper. Și acest băiat a umezit mulți ochi, și acest copil a fost numit, la vremea sa, „genial”, pentru faptul că se mișcase cu vioiciune în fața aparatului de filmat. Astăzi, Jackie Cooper nu mai este decât un interpret de mână doua, fără prea mare talent, fără prea mare căutare.

Însfârșit, în ultimii ani, o nouă serie de copii-minune, au invadat ecranul american. Primul, care se menține și astăzi, — Shirley Temple — a debutat încă dela vârsta de 4 ani. Debutul n'a fost promițător. Ația după un an sau doi, spectatorii au început să îndrăgească pe fetița drăgălașă, cu bucle aurii și cu un surâs fermecător. Și atunci, numai când era lansată, când lumea o iubea, au fost prezentate din nou filmele ei vechi, în care spectatorii o regăseau la fel de drăgălașă, la fel de inteligentă. Fetița aceasta a avut o carieră într'adevăr extraordinară. Timp de cinci ani, a fost copilul răsfățat al globului, figura ei fiind cunoscută până în cele mai îndepărtate colțuri ale pământului, pe lista celor mai comerciale vedete ale cinematografiei americane a fost clasată prima, loc pe care, mi se pare, îl deține și astăzi. Nu va mai trece însă multă vreme și steaua lui Shirley va apune. Simptomele au și început să apară. Peste doi ani cel mult, va fi o stea căzătoare ca atâtea altele care au împodobit firmamentul Hollywood-ului.

După Shirley Temple, Hollywood-ul a lansat un „băiat-minune”, pe Freddie Bartholomew. Abandonat de părinții săi, acest copil a fost adoptat și crescut de mătușa sa care i-a dat o educație dintre cele mai alese. Pe vremea când David O. Selznick căuta un interpret pentru rolul principal al filmului „David Copperfield”, Freddie se prezintă celebrului producător care-l angajă numaidecât pentru a întruhipa pe nefericitul erou al lui Dickens. Filmul dobândi un succes categoric, succes care avu un efect spontan asupra carierei lui Freddie. Timp de câțiva ani, noul star se bucură de toate privilegiile celebrității, pentru ca astăzi, adolescent, să nu mai poată ține „capul de afiș” al unui film.

Aceștia sunt copiii-actori cari au luminat ecranul dela începuturile sale. Din carierele povestite fugar în rândurile de mai sus, se poate vedea însemnătatea pe care au căpătat-o micile fapte în viața ecranului și cât de strălucite au fost clipele lor de glorie. Succesul lor însă a fost și este binemeritat dacă ne gândim la clipele plăcute, de veselie exuberantă, de tinerețe, de duioșie de care ni le-au oferit. Și mai cu seamă dacă ne gândim la viața lor chinuită... Într'adevăr, închipuiți-vă calvarul pe care trebuie să-l îndure un copil-vedetă: pârjolit de luminile necruțătoare ale sunlight-urilor, muncit de repetiții nesfârșite, care ar doborî un adult și apoi de lecțiile de școală, fără a mai pomeni de privațiunile vieții particulare și de răpirea celui și mai mare bun al lor: copilăria. Fiindcă toți copiii care au apărut pe ecran, au fost copii fără copilărie, din pricina unor părinți prea avizi de bani.

• L. BRĂILEANU.

INSPECȚIILE REGELUI ANGLIEI

Via activitate depe fronturi a adus cu sine și numeroase inspecții ale conducătorilor de armate. Regele Angliei a vizitat în ultimele zile mai toate taberele de antrenament și instrucție ale recruiților britanici. Instantaneul nostru reprezintă pe Regele George trecând în revistă o companie de recruiți.

CEL MAI UTIL CADOU DE PAȘTI! UN APARAT DE TRICOTAT CU MÂNA „TRICO-RECORD”

cu acest aparat tricotați în câteva ore o rochie, un pulover, o bluză etc. Prețul lei 1.500. Instruirea gratuită. Prospekte la cerere. De vânzare la: Rep. Gen. M. Alfandary, str. Mămulari 26 și la magazinele: Centrala Lânei,

Calea Victoriei 17, Dumitriu, str. Carol 62 și „Valencia”, str. Nicolae Șelari 3.

Căutăm reprezentanți exclusivi pentru toate județele din țară.

LA DURERI

DE CAP, NEURALGII, GRIPĂ, RHEUMATISM
INTREBUINȚAȚI NUMAI

ANTINEURALGIC DR NANU MUȘCEL

în cutii originale, conținând 2 buline și numai cu semnătura doctorului.

Depozit: FARMACIA N. POPOVICI București, Calea Rahovei 265

este o artă.

Viața comodă
fără teamă de îngrășare,
Tabletele de slăbire Kissingen

asigură fără eforturi, fără marșuri, fără a renunța la plăcerea alimentelor favorite, o siluetă ideală.

UN PRODUS NATURAL AL BĂILOR KISSINGEN **BOXBERGER KISSINGEN**

CITIȚI

MAGAZINUL

160 pagini 30 lei.

Citiți în fiecare săptămână

„Medicul Nostru”

Cea mai bună și mai frumos ilustrată revistă de specialitate.

SUNT VINDECABILE BOLILE DE PLĂMÂNI ?

Toți acei cari suferă de astmă, tuberculoză pulmonară, și la laringe, catar la vârful plămânilor, tuse învechită, răgușală persistentă, gripă și n'au găsit vindecarea până acum primesc dela noi lămuriri, absolut gratuit și franco o carte cu multe ilustrații asupra temei: „Sunt vindecabile bolile de plămâni?”. A se scrie o carte poștală, francată cu 8 lei — la adresa exactă: PUHLMANN & Co., BERLIN, 8.36. MIGGELSTRASSE 25 — 25 a.

„REALITATEA ILUSTRATĂ”. Editura „Ziarul” S. A. R. București. Înscrișă sub Nr. 239, Reg. Publ. Periodice la Trib. Ilfov S. I Com. Revistă săptămânală tipărită la Heliogravură și un supliment „De toate pentru toți”. Redacția și administrația, str. Const. Mille (Sărindar) 5-9, București. Tel. 3.84.30. Cec Poștal 4083. Red. responsabil: N. Ionescu. Prețul abonamentelor: un an (52 numere) lei 400; 6 luni (26 numere) lei 225; 3 luni (13 numere) lei 120. Anunțurile se primesc la administrația revistei. Plata taxelor poștale în numerar conform aprobării Direcției Generale P. T. T. Nr. 15.585/939.

HOLLYWOOD-UL DICTEAZĂ MODA

1. După cum vedem din toate fotografiile pe care le primim din Hollywood, anul acesta nu vom mai purta altfel de pantofi decât cei fără vârfuri și călcâi. Și-i vom vedea nu numai la rochiile mai „habillé” ci și la pardesie, tailleururi, etc. Zorina, noua stea a Hollywood-ului, le poartă la un tailleleur compus dintr-o fustă simplă, neagră și o jachetică în formă de vestă, pe care dacă ar purta-o cineva dela noi pe stradă, am spune că și-a prefăcut-o dintr-o rochie de culoare deschisă, de care s'a săturat.

1.

Asamblul e completat de o pălărie mică de pai cu garnitura de flori și o voaletă care-i acoperă obrazul și la spate se prelungește, într-o şuviță groasă, până pe umeri.

2.

2. Și rochia în dungi e o favorită a acestei primăveri. Bine de cele cu silueta perfectă care-și pot permite luxul s'o poarte. Mai ales că majoritatea dungilor se lucrează în lat. Olivia de Havilland, de exemplu, are o rochie din jersey alb cu dungi roșii și bleumarin, iar peste ea poartă o jachetă treisferturi din stofă bleumarin lănoasă, cu spic alb.

3. Tot în dungi este și rochia de mătase beige cu alb a Rosemary-ei Lane. Pantofii, mănușile și pălăria de pai, sunt albe. Pardesiul, de stofă beige stropită cu alb, iar gulerul de lynx.

4. Bette Davis este totdeauna originală. Și-a făcut o rochie de dițină gris și o pereche de mănuși din același material, combinat cu negru. Peste gulerul rochiei poartă un altul, mai scurt, de pichet în aceeași culoare. Geanta mare, cu fermoar și pălăria sunt confecționate tot din dițină.

(Foto Warner Bros
și 20 th Century Fox)

3.

ANUL XIV No. 691

16 APRILIE 1940

10 LEI

IN ACEST NUMĂR:
CUM S'A DESFĂȘURAT BĂTĂLIA
DIN MAREA NORDULUI
NOUILE FAZE ALE RĂZBOIULUI
O SĂRBĂTOARE OBȘTEASCĂ ÎN CAPITALA OLTENIEI
(Un documentat reportajiu fotografic).

DOUĂ ASPECTE ALE BĂTĂLIEI
DIN MAREA NORDULUI

O SĂRBĂTOARE OBȘTEASCĂ

DOMNUL MINISTRU ION P. GIGURTU A LUAT CONDUCEREA ORGANIZAȚIEI F. R. N. DIN ȚINUTUL OLT

1.

2.

3.

1. Sosirea în gara Craiova. D. ing. I. P. Gigurtu, ministrul Lucrărilor Publice și al Comunicațiilor, însoțit de d. Dinu Simian, Rezentul Regal al ținutului Olt.

I. P. Gigurtu, G. Ionescu-Sișești, ministrul Agriculturii și al Domeniilor, Em. Tătărescu, președintele organizației F. R. N. din județul Dolj, Stan Ghițescu, deputat, ing. I. Macovei, directorul general al C. F. R.

2. D. ministru I. P. Gigurtu trece în revistă garda de onoare a F. R. N.

4. D. deputat Em. Tătărescu vorbind la conferința administrativă dela Rezidența Regală din Craiova. În asistență, în primul rând, în uniforme, dela stânga la dreapta, d-nii prof. Gr. Dimitrescu și prof. George Strat.

3. În mitropolia din Craiova s'a oficiat un Te-Deum de către I. P. S. S. Mitropolitul Nifon, înconjurat de un sobor de preoți. Dela stânga la dreapta: Dinu Simian, Rezentul Regal al ținutului Olt, Ing.

4.

VECHEA Capitală a Banilor Olteniei a îmbrăcat Duminecă haina de sărbătoare, spre a primi cum se cuvine pe unul din fiii săi cei mai străluciți, domnul ministru Ion P. Gigurtu, căruia i s'a încredințat conducerea organizației F. R. N. din Ținutul Olt.

Vrednica populație a Olteniei și-a manifestat în chip călduros bucuria de a vedea în fruntea organizației politice de reînviere și uniune națională pe omul care înfățișează noblețea și energia laborioasă a celui mai românesc din ținuturile românești ale Patriei.

Urmas al unei vechi familii, care simbolizează virtuțile ce-au făcut întotdeauna faima Olteniei, d-l Ing. Ion P. Gigurtu a adăugat o strălucire nouă numelui ce-l poartă, printr-o activitate creatoare, îndelungată, în economia națională.

Slujind cu pasiune ideile de libertate și propășire națională, d-l I. P. Gigurtu a găsit în chip firesc